

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

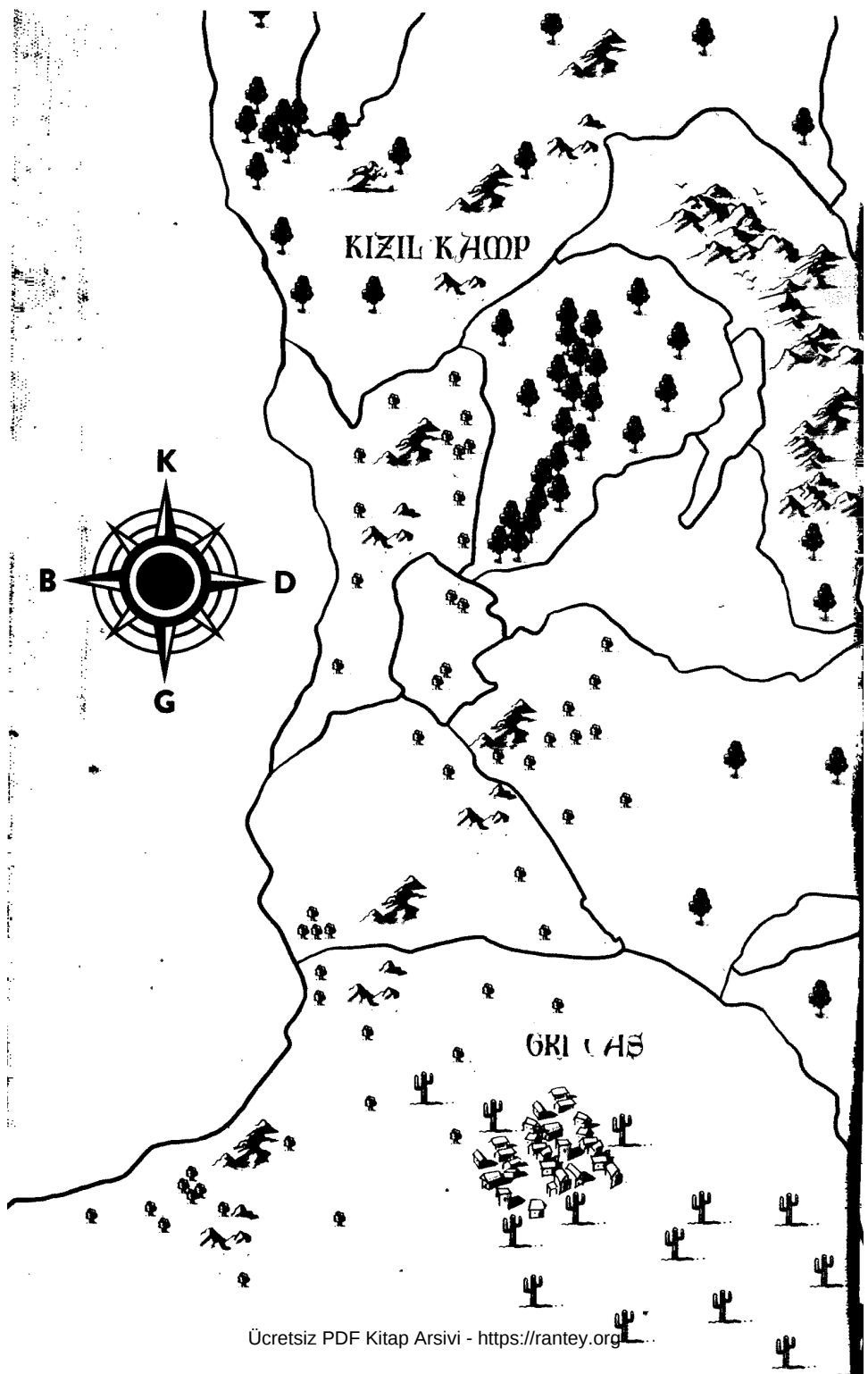
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Anarşi

MEGAN DE VOS

BOZ TOPRAKLAR

ŞEHİR

Anarşi
Megan De Vos

1. Baskı: Haziran 2016
ISBN: 978-605-348-939-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Megan De Vos

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın kapak ve sayfa tasarımı Rüzgar Atölyesi tarafından Martı Yayın Grubu için özel hazırlanmıştır.

Baskı
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No8
Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel: (0 212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : Anarchy
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Yayına Hazırlayan: Handan Kılıç
Çeviren : Elif Subaş-Tuba Özkat
Editör : Hülya Bakça
Redaksiyon : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Rüzgâr Atölyesi
Dizgi : Elif Aydın Yavuz
Kapak Görseli : Steve Bond
Kapak Tasarım : Rüzgâr Atölyesi
Harita illüstrasyon: Deniz Sena Girginel

ANARŞİ

MEGAN DE VOS

HAYDEN

Yürürken omzuma sıcaklığının işlediği suikast tüfeğinin kalın kayışını yeniden yerleştirmek için omzumu oynattım. Silahın demiri, son kullanımdan ısındığı için ince gömleğimden tenimi yakıyordu. Yürürken hiç kimse omzuma asılmış silaha dönüp bakmamıştı bile; herkes bu görüntüye alışkındı.

Karargâha giden toprak yolda yürürken botlarımın gıcırıtısını duyabiliyordum. Yüzümden uzak tutmak için saçlarımı bağladığım bandana üzerinden hafif bir esinti hissettim. Saçlarım gerçekten çok uzamıştı, ancak bir türlü kestirecek fırsat bulamamıştım. Endişelenmem gereken o kadar konu arasında saç ıraşı çok da önemli değildi.

Yanlarından geçtiğim insanların yüzünü anlık olarak gö-

(Megan De Vos

rüyordum. Adımlarım sert ve kararlıydı. Akşam olmak üzereydi ve karanlık bizi sarıp sarmalamadan önce karargâha ulaşmak istiyordum. Gözlerimle kalabalığı taradım, ama aradığım yüzü bir türlü bulamadım. Yürüdüğüm yolun iki tarafında şehirden bulduğumuz döküntülerden yapılmış derme çatma barakalar vardı. Ahşap, metal ve cam parçaların bir araya getirilmesiyle şaşırtıcı derecede sağlam binalar yapılmıştı ve insanlar bu binaları ev olarak kullanıyordu. Etrafımızda uzun ağaçlar vardı, kamp alanımızı meraklı ve istenmeyen gözlerden koruyorlardı.

Omzuma asılı duran silahı kimse umursamasa da her yaştan insan beni bir anlamda şaşkınlık içinde izliyordu. Nispeten genç oluşum da bütün bu etkileyciliğin nedeniydi. Sadece yirmi bir yaşındaydım ama bir şekilde kendimi bu insanlardan sorumlu olduğum bir pozisyonda bulmuştum. Küçük çocuklardan yürüyemeyecek kadar yaşlanmış kişilere kadar bütün hepsinin güvenliğinden ben sorumluydum. Onları hayatta tutmak benim görevimdi.

Taşıdığım bu sorumluluğun ağırlığı beni bırakmıyordu ve baskın hazırlıklarının yapıldığı binaya girmek için başımı eğdiğim anda düşüncelerimi ele geçirdiğini fark ettim. Bu bina yaptığımız en sağlam binalardan biriydi. Diğer insanların kulübelerini yaparken kullanılan, kayarak açılan basit ahşap kapıların aksine gerçek metal kapılar vardı. Levazımı korumak için mutlaka en az iki kişi görev başındaydı. Silahlar ve mühimmatı sakladığımız yer, yerleşkenin en önemli noktalarından biriydi.

Kapıdaki iki görevliye başımı salladım: Orta yaşlı bir adam vardı, adını bilmesem de siması tanıdık. Bir de çok yakından tanıdığım on yaşında biri vardı. İç çektim. Onun tanımadığım

biri olmasını isterdim çünkü kısa bir süre sonra başına gelecekleri çok iyi biliyordum.

“Selam Hayden!” dedi neşeyle. Hemen ayağa kalktı ve yanıma geldi. Binada duran silah kılıflarından birinin yanına gitmeden önce ona bir bakış attım. Silahın kayışını başımın üzerinden çıkarıp yerine koymak için elime aldım. Her zaman ki gibi üstü başı çok dağınık görünüyordu. Gözlerinin üzerine bir tutam saç dökülmüştü. Üzerindeki kıyafetleri çok büyük geliyordu. Gömleğinin içinde yüzüyor gibiydi ve adım attığında pantolonunun paçaları yerleri süpürüyordu.

“Jett, görevinin başında olman lazımdı,” diye hatırlattım tek kaşımı kaldırarak. Yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. Sonra gülümsemesi kayboldu ve şakayla karışık ciddi bir ifade takındı.

“Evet, efendim, biliyorum.”

“Bana efendim deme,” diye homurdandım hemen. Özellikle genç çocuklar olmak üzere bir sürü insan bana “efendim” diyordu ve bu durumdan nefret ediyordum.

“Pekâlâ efe... Hayden,” dedi. Neredeyse aynı hatayı ikinci kez tekrarlıyordu. Onu umursamadım ve 8 mm’lik tabancamı çıkardım. Şarjörü açtığımda yarısının boş olduğunu fark ettim.

“Hımm, merak ettim de...”

“Hayır,” dedim ifadesiz bir sesle. Ne soracağını çok iyi biliyordum. Silahı doldurmak için kurşun aldım.

“Ama niye?” dedi inler gibi. “Yeterince büyüdüm! Seninle gelmeme izin ver!”

“Yeterince büyümedin. Sadece bir yaş daha büyüdün,” dedim kibarca. Sinir bozacak kadar istekliydi, son derece karar-

Megaş De Vos

lı olduğunu kabul etmeliydim ki bu durum karşısında hayranlık duymaktan da nefret ediyordum. Yıllardır benimle birlikte baskına gelmek için başımın etini yiyordu ve ben de her seferinde onu geri çeviriyordum.

“Geçen sene de öyle demiştin,” dedi. Ses tonundan canının sıkıldığı belliydi.

Haklıydı ama bunu kabul etmeyecektim. Geçen senenin üzerinden bir yıl geçtiğinden dolayı belki de hazır olacağını düşünebilirdim ama daha çok yolu vardı. Hâlâ bir çocuktuk, baskınlardaki ciddi tehlikelerin farkına varamayacak kadar genç, kendini savunamayacak kadar yetenezsizdi. Kendisiyle birlikte herkesi tehlikeye atardı.

“Bir dahaki yıl,” diye tekrarladım. Sonra şarjörü silaha taktım ve pantolonumun arkasına yerleştirdim. Soğuk metal tenime değince vücudumdaki adrenalinin arttığını hissettim; baskın zamanı neredeyse gelmişti.

“Pekâlâ, artık yola çıkıp şov yapma zamanı,” dedi biri aniden. Kısmen küçük olan binada ses boğuk bir şekilde yankılanmıştı. Bakışlarımı Jett’in hayal kırıklığına uğradığını gösteren yüzünden çevirdiğimde kapıdan Dax ile Kit’in geldiğini gördüm. Dax, her zamanki gibi baskına gideceği için son derece sevinçli görünüyordu. Kit’in yüz ifadesiyse taş gibi sertti. Bu iki adam benimle aynı yaşıyordu. Birbirlerinin tam zıttı bir yapıları olmasına rağmen onlar olmadan baskına gitmeyi düşünmüyordum bile.

“Hayden,” diye selam verdi Kit. Başını salladı ve sonra teçhizatını almak için odanın diğer tarafında bulunan dolaplara doğru ilerledi. Dax uzun adımlar atarak Jett ve benim yanıma geldi. Dolaptan silahını aldı.

“Jett, durum nedir? Yoksa sen de en sonunda bizimle gelecek misin?” diye sordu hafif bir sesle. Sonra da çocuğa bakarak sırttı. Kaşlarını çatıttı. Dax’ın ona cesaret vermesinden rahatsız olmuştu.

“Hayden izin vermiyor. Hâlâ çok küçük olduğumu düşünüyor,” diye homurdandı. Sonra da gözücuyla bana baktı. Ben de o sırada sustalı çakımı cebime sıkıştırdım.

“İzin vermeyeceğim,” diye tekrarladım. Sonra da biraz daha teçhizat almak için ikisine arkamı döndüm. Küçük bir sırt çantası alarak birkaç ilkyardım malzemesiyle bir şişe su koydum içine.

“Ah endişelenme. Senin de zamanın gelecek küçük adam,” dedi Dax. Sonra da omzunu sıktı, ama elinin ayarı biraz kaçmıştı. Jett sarsıldı. Baskın için hiç de uygun olmadığını bir kere daha kanıtlamıştı.

“Ama şimdi gelmek istiyorum,” diye mırıldandı. Bakışlarını yere indirdi ve ahşap zemini kaplayan tozu ayakkabısının ucuyla eşeledi.

Dax elini uzatıp saçlarını karıştırdı. İçten bir şekilde kırdadıktan sonra kendi eşyalarını koymak için bir çanta aldı. Ancak ilkyardım kiti yerine kablo, pil ve diğer elektrikli ekipmanları yerleştirip çantayı omzuna taktı. Dax yardımcı teknoloji uzmanıydı, ne kadar eski ve bozulmuş olsa da neredeyse her şeyi çalışır konuma getirebiliyordu. Kit’se, benim dahil olduğum çekirdek ekibin önemli bir üyesiydi.

Diğer yandan Kit denetim işinin büyük bir bölümünü üstlenmişti, gerektiğinde de silahlarla ilgileniyordu. İçimizde çoğunlukla silahını ateşleyen ya da hepimizin taşıdığı arka cebin-

deki büyük bıçağı kullanan hep o oluyordu. Baskın olduğunda, eğer biri hayatta, tek parça halinde kalmak istiyorsa, karşılaşması gereken son insan oydu. Kit'in böyle olmasının bir nedeni vardı ve bunu kanıtlayacak kadar çok adam öldürmüştü.

Bu üçlüdeki görevim ne tür bir baskına ve nereye gittiğimize bağlı olarak değişiyordu. Teknoloji, iletişim, dövüş, denetim, istihbarat gibi tüm alanlardan sorumluydum. Her ne kadar planım dahilinde olmasa da yükselme nedenlerimden biri de buydu; tek yapmaya çalıştığım hayatta kalmaktı, üç yüz kişilik bir gruptan sorumlu olmak değildi. Böyle bir sorumluluğu hiç istememiştim, ama artık bu iş bana verilmişti. Ben de işime dört elle sarılmıştım.

Hepimiz tepeden sarkan tek bir lambanın aydınlattığı orta masanın etrafında toplanırken Jett bizi yakından izledi. Kamp-ta jeneratör sayesinde elektriği olan üç bina vardı: Mutfak, revir ve karargâh; diğer binalar fener ve mumla aydınlatılıyordu. Tepeden sarkan lamba odadaki tek ışıktı, bu nedenle gölgelerimiz duvarda sert bir kontrast oluşturuyordu. Silahlarımızla teçhizatımız da hazır olduğuna göre yapacak tek bir şey kalmıştı.

“Pekâlâ, şimdi,” diye söze başladım. Başparmağımı altıdağımın üzerine koydum ve en iyi hareket planının ne olduğunu düşünmeye başladım. “Gri Taş’a gideceğiz. Fenerler için gazyağı lazım. Hepsini bu.”

“Ne?” diye karşı çıktı Dax hemen. “Lanet olası Gri Taş’a gidiyoruz, ama tek alacağımız gazyağı mı? Peki, amaç ne?”

“Amaç şu: Gazyağına ihtiyacımız var ve gerekli olmadı-ğından başka bir şeyi riske atmayacağız,” dedim kesin olarak. Onlara bir bakış attım. Baskınların tehlikeli değil de eğlence-

li bir şey olacağı konusundaki ısrarlarına çok kızmıştım. Eğer böyle düşünmeye devam ederlerse bir gün acısını çekeceklerdi. “Özellikle de Gri Taş’ta.”

Dax kaşlarını çatarak bana baktı. Görevimizin büyük olmaması karşısında hayal kırıklığına uğrasa da kararına karşı çıkmadı. Zaten başka seçeneği de yoktu, ne de olsa yetki bende idi. Hem o hem de Kit en yakın arkadaşım ve müttefikimdi, bu nedenle güç delisi bir serseri gibi kendimi göstermeden onlara emir vermek son derece zordu. Onlara hayatımı emanet edebildim, onlar da bana hayatını emanet ederdi.

Özellikle böyle zamanlarda güven çok önemli bir konuydu. Sadece grubunuza güvenebilirsiniz. Başkalarına güven olmazdı. Ne tür bir baskın yapacağımıza bağlı olarak farklı sayıda insanla yola çıkardık. Bu nispeten küçük bir baskın olduğu için sadece üçümüzün gitmesi yeterliydi. En çok bunu seviyordum, çünkü bir sürü insanın olduğu büyük baskınlar grubun güvenliği konusunda beni biraz tedirgin ediyordu. Ne kadar çok insanı yanımıza alırsak, yakalanıp öldürülme riskimiz de o kadar çok olurdu.

“Oradayken en azından biraz daha teçhizat alamaz mıyız? Mermilerimiz bitmek üzere,” dedi Dax ve bir kere daha şansını denedi.

“Yanımızda bir sürü mermi var,” dedi Kit masanın karşısından. Yüzü, her zamanki gibi planı dinlerken ciddiydi. “Şimdiki çeneni kapat ve emirleri yerine getir.”

“Evet, evet. Biraz rahatlar mısın lütfen?” dedi heyecansız oluşumuz karşısında hayal kırıklığı içinde başını sallayarak. Onu umursamadım.

Megañ De Vos

“Artık her şeyi konuştuk, herkes nerede olduğunu hatırlıyor mu?”

İkisi de başını salladı.

“Kampların sol tarafında on dakikada bir devriye gezen bir koruma var,” dedi Kit. Ben de başımı salladım.

“İşte, bu kadar. Işıksız yürümeyecek kadar karanlık olmadan önce yola çıksak iyi olur,” dedim.

O ana kadar sessiz kalan Jett, planın dışında bırakıldığından dolayı kırgın bir biçimde iç çekti.

“Bir yere ayrılma küçük adam,” dedi Kit ona sırtarak bakıp. Koyu kahverengi gözleri kısılrken kenarlarında çizgiler belirmişti ve ince, ama güçlü yüzü gülerken olduğu gibi kısa bir süreliğine aydınlanmıştı. Jett’in herkesin kalbinde, hatta ciddi-yetini hiç kaybetmeyen Kit’in kalbinde bile özel bir yeri vardı.

“Küçük adam,” diye mırıldandı Jett. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve hafif bir şekilde kıkırdadı. “Bana böyle demenizden nefret ediyorum,” dedi.

Dax içten bir kahkaha attı. Daha kapsamlı bir baskın fikrini geri çevirdiğim için bozulan morali bir kere daha yerine gelmişti. Kit’in aksine Dax her zaman gülümserdi. Koyu renk saçları başının üzerinde darmadağındı ve etrafa bakınırken çarpık bir şekilde gülümsüyordu. Ne kadar basit olursa olsun, bir baskına karşı koyamazdı.

“Haydi gidelim,” dedim artık sabırsızlanmaya başlayarak. Sırt çantalarımız ve silahlarımızla birlikte, Jett ve diğer korumaya selam vermeden önce el fenerlerimizi aldık.

Dışarı çıktığımızda havanın biraz daha kararmış olduğunu gördük. Zifiri karanlık olmadan ormana ulaşmak istiyordum.

Zaten gür ağaçlarla kaplı orman kapkaranlık görünüyordu. Ağaç gövdeleri arasında ilerlerken el fenerini kullanarak kendimizi belli edeceğimiz aşikârdı.

Birlikte kampın içinden ilerledik. Yanından geçtiğimiz insanlara başımızla selam verdik. Ama aklımızda sadece baskın için hazırlanmak vardı. Kulübelerin sonuna yaklaştırken sessizleştik. Ağaçların arasında gözden kaybolduğumuzdaysa çıtımız bile çıkmıyordu. Ayaklarımızla zemini kaplayan dallar ve çalı çırpı üzerinde ustalıkla hareket ediyorduk. Yılların verdiği uzmanlıkla gölgeler arasında sessiz bir şekilde ilerliyorduk.

Gri Taş yaklaşık bir mil uzaklıktaydı ve karargâhımıza en yakın bölgeydi. Kampımız ormanın içinde saklı olsa da Gri Taş ağaçların oluşturduğu sınırın yaklaşık doksan metre ilerisindeydi ve tam olarak açıkta kalıyordu. Kampı gizlemek için herhangi bir şeyin olmaması kötü bir fikir gibi gelse de bu durumun bir amacı vardı, tamamen stratejikti; Gri Taş, muhtemelen tüm bağımsız kamplar arasında en tehlikeli olanıydı; orada bol miktarda cephaneliği savaşıma istekli insanların olduğu, kimsenin ne karşılırlarına çıkmak ne de gecenin karanlığında aralarına karışmak istediği insanlar vardı. Taş binalardan oluşan kampların etrafında ağaçların olmaması yüzünden gerçekten de hiçbir şekilde gizlenemiyorduk ve görevdeki korumalar için davetsiz misafirleri görmek de kolaylaşıyordu.

Boz Topraklar ve Kızıl Kamp gibi diğer karargâhlar da zayıf bir şekilde korunuyordu ve baskın yapmak çok daha kolaydı, ama daha uzaktaydı. Kapsamlı baskınlar içinse şehrin çorak arazisine bir yolculuk yapmak gerekiyordu, ama bunun gibi kü-

çok baskınlar için Gri Taş'a gizlice sokulmayı tercih ediyorduk. Hâlâ bir arada yaşayan diğer gruplar vardı. Sadece birbirlerine karşı sadıklardı ve başka kimseye sadakat göstermezlerdi. İnsan grupları şehrin etrafında eğreti bir şekilde inşa edilmiş köylerde yaşıyordu. Bu köyler yıllar önce kurulmuştu ve neredeyse yaşam kadar eskiydi.

Kurulmuş kampların yanı sıra, şehrin içinde bulunanlar da vardı ve eğlence için öldüren en tehlikeli ve zalim insanlar buradaydı. Köhne binalar içinde kalıyor, hiçbir şeyden habersiz oradan geçenlerden çaldıkları yiyeceklerle yaşıyor ve tehdit ederken silah olarak yararlanabilecekleri her şeyi kullanıyorlardı. Hayatta kalmak için en barbar içgüdülerinden başka bir şey güvenmeyen ve evrimsel gelişimi tersine çevirmiş insanlardı. Biz onlara Yabancılar diyorduk ki şehrin içinden geçmek yerine Gri Taş'a sızmayı tercih etmemizin başka bir nedeni de buydu.

Herkes bölünmüş haldeydi ve kimse kendi kampı dışındakilere güvenmiyordu. İşler böyle yürüyordu, sadece kendi kampınızı savunuyordunuz, o kadar. Bir şeye ihtiyacınız olduğunda ya çalar ya da çöpleri karıştırmak için şehre gitmeyi göze alırdınız. Hayatta kalmak için çalar, sinsice sokulur, yalan söyler ve savaşırdınız. Ya bunları yapar ya da ölürdünüz.

"Görebiliyorum," dedi Dax fısıldayarak. İleriye gösterek adımlarını yavaşlattı. Karanlığın içinde gözlerimi kırparken, aklımdan düşünceler geçiyordu. Kesinlikle, Dax'ın parmağının işaret ettiği yerde taş evlerin silüetleri görünüyordu. Kamp daire şeklinde kurulmuştu. En önemli binalarla kaynaklarsa ortada duruyordu. Aynı bizdeki gibi korumalar da bizim gibi hırsızları engellemek için alanda sürekli devriye geziyordu. Hepsisi silahlıydı

ve onları kullanmaktan korkmuyordu. Gri Taş'tan açılan silah ateşinde birden çok kamp üyemizi kaybetmiştik.

Ağaçların olduğu sınırın kenarında durup beklemeye başladık. Kamp yerinin en dış sınırıyla aramızdaki doksan metrelik boşlukta gözlerimizi kısıarak baktık. Sessiz bir şekilde silahlarımızı sakladığımız değişik yerlerden çıkardık ve kullanıma hazır hale getirdik.

"İşte," dedi Kit nefes alarak. Gözleri alçak binalar arasında hareket eden bir gölge üzerine sabitlenmişti. Siluetinden silahının namlusunun dış hatları belli oluyordu. "On dakika sonra geri gelecek."

"Emin olmak için biraz daha beklesek iyi olmaz mı?" diye sordu Dax. Gözleri hâlâ hareket halindeki gölgenin üzerindeydi.

"Hayır, hep on dakikada bir geçerler. Her seferinde," diye yanıt verdi Kit. Sessizce başımı salladım. Onlardan çok kendim için başımı sallamıştım. Kit haklıydı; katıldığım her baskında, korumalar on dakikada bir geçerdi. Daha çok ya da daha az değildi. Bir sürü baskına katılmıştım.

"Unutmayın, sol taraf," diye fısıldadım. Gölge artık neredeyse gözden kaybolmuş ve beklediğimiz fırsat ayağımıza gelmişti. "Şimdi!"

Bir an bile tereddüt etmeden, üçümüz ağaçların arasından sessiz gölgeler gibi fırladık. Ayaklarımız düzensiz çimenler üzerinde fısıltı gibi bir ses çıkarıyordu. Kaslarımız gevşemişti, koşarken harcadığımız çaba, o kadar uzun süre yürüdükten sonra onlara tekrar hayat vermişti sanki. Hızlı adımlarımı korumak için koşarken derin ve düzenli nefes alıp durdum. Dax ve Kit'in de aynısını yaptığını duyabiliyordum. Vücutlarımız

Megaş De Voa

yaptığımız düzenli idmandan dolayı mükemmel denebilecek kadar formdaydı. Gözlerimizle evinden çıkan biri olabilir ya da başka bir koruma gelir diye sürekli etrafı tarıyorduk ama kimseyi görmedik.

Birkaç dakika sonra, ilk binaya ulaştık ve yorgun bir şekilde duvara dayandık. Elimizden geldiğince kendimizi görünmez kılmak için omuzlarımızı aynı hizaya getirdik. Az önce doksan metreyi hızla koşmamıza rağmen, hepimiz sessizce nefes alıyorduk. Kulaklarımı yaklaşan biri ya da gelişimizi duyuran bir uyarı var mı diye dikmiştım, ama gelen giden yoktu. Başımı temkinli bir şekilde köşeden çıkarmadan önce ikisine dikkatli olmalarını ifade eden bir işaret verdim. Kalbim, sadece baskının neden olabileceği bir adrenalinle deli gibi çarpıyordu.

“Temiz,” diye fısıldadım binanın etrafında gizlice yürümeden önce. Arkamdan sessizce beni takip ediyorlardı. Artık sessizlik ikinci kimliğimizdi.

Gri Taş çok karanlıktı, görünüşe göre bizdeki gibi elektrik sorunları vardı. Ama mumlar hedefimizi aydınlatmaya yetecek kadar ışık vererek parlıyordu. Hedefimizdeki bina nispeten sıradandı. Onu diğer sıradan gri binalardan ayıran tek şey, kapısının üzerinde bulunan zarif ateş oymasıydı ve bu ateş sadece gazyağıyla yanabilirdi.

Bir kere daha etrafı taradım, ama hiçbir şey görmedim. Zihnimde geçen dakikaları sayıyordum. Her mola içeri girip levazımları alıp gitmek için kıymetli vaktimizden çalıyordu. Yolda koşmaya başlayıp kapının yanına gitmeden önce beni takip etmeleri için elimle hafif bir işaret verdim. Kapının yanına

Aparşı

ulaştığımızda kulağımı dayadım ve birisinin olma tehlikesine karşılık içerisini dinledim. Tek duyduğum sessizlikti.

Hızla kapı kolunu çevirip içeri girdim. Kit ve Dax de peşimden geldi. Ödülümüz odanın içinde bizi bekliyordu. Duvara kadar üst üste yığılmıştı. İçeri girdiğimiz an her birimiz birkaç galon kerosen alıp sırt çantamıza koyduk. Birer tane de silahsız ellerimize aldık.

“Hayden,” diye fısıldadı Kit. “Biz hazırız. Önden gidip sana işaret vereceğiz.”

Başımı salladım ve elimle kapıyı işaret ederek karanlıkta gözden kaybolmalarını işaret ettim. Sesi duyduğumda onlar kapıdan çıkarak birkaç saniye geçmişti. Aniden arkamdan bir şangırtı geldi ve peşinden de sakin bir nefes sesi duydum.

Derhal arkamı döndüm, korumayı arıyordum. Suratıma doğrultulmuş bir silah bulmayı bekliyordum. Ancak gördüğüm sahne daha kötüydü. İleride, devrilmiş kerosen kutularının yanındaki kapı girişinde, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Jett duruyordu. Bir eliyle ağzını kapamıştı.

“Jett!” diye tısladım. “Sen burada ne arıyorsun?”

“Baskında yardım etmek istedim!” diye yanıtladı. Fısıltıdan çok bağıyor gibiydi.

Hevesli ve heyecanlı görünüyordu. Mevcut durumumuzu düşününce çok da mutluydu. Özellikle gürültü çıkardığı ve sanki çıkardığı gürültünün ciddiyetini tam olarak anlamadığı için mutluydu. Muhtemelen bu ses bütün kampı uyandırmıştı. Kampın yarısı çok kısa bir süre sonra yanımızda olurdu.

“Ben çok...”

Megañ De Vos

Onu susturdum. Gözlerim öfkeyle açılmıştı. Bizi buraya kadar takip etmek gibi bir aptallık yaptığı yetmiyormuş gibi, hepimizin ölümüne neden olacaktı.

Gözlerimi kapıya doğru çevirdim. Dax ve Kit'in olmadığını görünce rahatladım. En azından onlar çıkmayı başarmıştı. Jett, elinden geldiğince göğsünü kabartmış bekliyor, cesur ve korkusuz görünmeye çalışıyordu. İki elini kararlılık içinde yumruk yapmıştı.

"Jett, artık gitmek zorundayız. Şimdi," dedim öfkeden köpürerek. Yanına gittim ve onu kolundan yakaladım. Jett sessizce homurdandı. "Yardım etmek istedim," gibi bir şeyler mırıldandı. Kapıya doğru ilerlerken kolunu daha sıkı tuttum. Bir gözüm de korumalardaydı. Mucize eseri ortalıkta kimse yoktu.

"Hadi gel," diye fısıldadım ve onu ileri ittim. İlerlemeye devam ettik, karanlıktan çıkıp sokakların loş aydınlığına kendimizi attık.

"Orada dur," dedi bir ses tam arkamızdan. Kalbim, göğüs kafesimin içinde parçalanacak gibiydi. Birbirine sürtünen metal sesini duydum. Silah doldurma sesiydi bu. Suratımı buruşturarak gözlerimi kapadım ve Jett'i önüme çektim. Arkadaki her kimse ona karşı kalkan olmak istemiştim. Gösterdiği çocuksu kahraman tavrını korumaya çalışıyordu, ama yine de korktuğunu belli eden nefes alıp verişlerini duyabiliyordum. Bunca zamandır hissettiği korkuyu artık saklayamıyor ve açığa çıkarmaya başlıyordu.

"Arkanızı dönün," diye emretti biri. Bir kız sesi olduğunu fark edince şaşırdım. Ama yine de sesinde otorite vardı. Yavaşça arkamı döndüm, dönerken de silahımı gizlice kemerime

sakladım. Jett'i de arkama almayı başardım. Kerosen kutusunu ayağımın yanına bıraktıktan sonra da iki elimi başımın üzerinde havaya kaldırdım. Açıkçası kendim için değil, Jett için korkuyordum.

Yavaşça arkamı döndüğümde bir kol mesafesi kadar yakınımda duranın bir kız olduğunu gördüm ve ona baktım. Göz göze gelmeden önce de tam göğsüme nişan aldığı silahı fark ettim. Gözleri koyu yeşildi, yüzünün etrafında sarı saç tutamları vardı ve dağınık topuz yapmıştı. Hiç şüphesiz çok güzeldi ve hiç şüphesiz beni öldürmek için hazırды.

GRACE

Ellerim önümde sabit duruyordu. Kollarımı uzatmış ve tam göğsüne nişan almıştım. Yüzünde sert bir ifade vardı. Kolay korkacak birine benzediğini düşünmesem de o an korkuyorsa bile çok iyi saklıyordu. Göz göze geldiğimiz zaman bir an için kısarak baktığı koyu yeşil gözlerinin etkisinde kaldım.

Kapıdan çıktığında beni far etmemiştii. Hızlı bakışlarıyla her yeri taramış, ama sol tarafa bakmadığı için gölgede saklandığımı görmemişti. Binada çıkardıkları ses yüzünden peşinden daha küçük bir silüetin onu takip ettiğini görünce şaşırmamıştım, ama arkasını dönüp yüzlerini görene kadar ikisini de incelememiştim. Aslında görmemiş olmayı isterdim, çünkü göğsüne silahımı doğrultmuş olsam da adamın çok çekici olduğu su

götürmez bir gerçektir. Benle yaşıt görünüyordu, yirmili yaşlarının başındaydı. Dağınık koyu renk saçlarını bandanayla toplamış, çenesinin sert hatları ortaya çıkmıştı. Delici yeşil gözlerin olduğu yüzünde taş gibi kararlı bir ifade vardı.

Arkasından gelen hafif sızlanmayı duydum ve anlık da olsa kapıldığım büyüü dağıttı. İlk kez sertçe çatığı kaşlarının altındaki gözlerinde bir endişe gördüm. Bir adım yaklaştım, suçüstü yakalanan her yağmacının karşısında yapacağım gibi kontrolümü korumaya kararlıyım.

“Arkanda kim var?” diye sordum sert sert omzunun arkasını başımla işaret ederek.

“Sadece bir çocuk,” dedi. Sesini kontrol altında tutup üzerimize daha fazla dikkat çekmek istememesinden dolayı sesi derin ve ciddiye. Onları bulduğumu daha kimseye haber vermediğimi fark etmiş olmalıydı, ama ben diğerlerinin yolda olduğunu biliyordum.

“Onu göster bana.”

“Önce silahını indir,” dedi sertçe. Elleri hâlâ iki yanında havadaydı, ama tepki vermeye hazır bir halde gerilmiş kaslarını fark etmiştim.

“İyi denemeydi.”

Sözüm bittiğinde küçük bir el gömleğinin kenarında belirdi ve sonra sırtının arkasından bir kafa uzandı. Bir çift iri kahverengi göz bana bakıyordu. Korktuğu çok belliydi. Ona baktığımı görünce tiz bir ses çıkarıp tekrar adamın arkasına saklandı. Silahı doğrultmaya devam ederek bakışlarımı yüzüne kaydırdım.

“Nereden geldiniz?” diye sordum. Küstah bir şekilde bana bakıyordu. Çenesini sıkmış, sorumu cevaplamıyordu. Zaten

Aparşı

cevap vermesini de beklemiyordum. Baskının ilk kuralı buydu: Yakalandığınızda sessiz kalırdınız. Genellikle de ölürdünüz. Herhangi birinin Gri Taş'a baskın yapma cesareti göstermemesinin bir sebebi vardı ve nereden geldiği bilgisini bana vermemesinin nedeni buydu. Muhtemelen buradan canlı çıkamayacağına biliyordu ve kampının diğer sakinlerine misilleme yapılması riskini göze almak istemiyordu.

Ancak her zaman böyle de olmazdı. Çoğu zaman yakalanan kişi yaşayacağına dair en ufak bir umut ışığı gördüğünde bildiği ne varsa anlatırdı. Ama karşımdaki her kimse, sadık ve cesur olduğu belliydi.

“Neden baskına gelirken yanında çocuk getirdin?” diye sordum tekrar. Ses tonumdan sinirlendiğim belli oluyordu. Bu durumda olmaktan hiç hoşlanmamıştım, çünkü onları vurmam gerektiğini biliyordum ve bir çocuğu vurma fikrinden hiç hazzetmemiştim. Çok küçüktü, çok korkmuştu. Baskında olduğunun farkında bile değildi sanki.

“Ben getirmedim,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. Beni yakından incelerken boynu gerilmişti. Gözleri kaydı. İlk defa gözlerime kilitlenmiş gözlerini ayırmıştı, çünkü arkadan birisi adımı seslenmişti.

“Grace!” dedi arkadaki. Gözlerini tekrar bana dikti. Tek kaşını kaldırmış, seslenilen kişinin ben olup olmadığını düşünüyordu sanki.

“Bak, en azından çocuğu bırak gitsin,” dedi kısaca. Sanki onları hâlâ vurmadığım için sinirlenmiş gibiydi. Gözlerinin içine baktım, silahım hâlâ ona doğrultmuştu.

“Grace!” dedi aynı kişi tekrar. Bu sefer daha yakından gelmiş-

Megañ De Vos

ti ses. Artık sesin sahibini tanımıştım. Ağabeyim Jonah'tı. Acımasız ve sinirli bir insandı, ikisini tek gözünü kırpmadan vurabilirdi. Adamın arkasından korkmuş bir inleme sesi daha duyuldu ve süngülerim yere düştü. Daha tam kararımı bile vermemişken silahımı indirdim.

“Defolun buradan,” diye homurdandım. Onları serbest bırakmak beni rahatsız etmişti, ama masum bir çocuğu öldürmenin sorumluluğunu taşıyamazdım. “Ama sizi bir daha burada yakalarsam, ikinizi de öldürürüm. Yanınızda kim olduğunu da umursamam.”

Arkasını dönmeden önce başını salladı. Sırtındaki kaslar çocukla konuşmak için eğildiğinde, ince siyah gömleğinin altında gerilmişti. Görmezden gelinemeyecek boyu eğilmesini gerekli kılmıştı. Boyunun bir seksenden uzun olduğunu tahmin ettim.

“Şimdi koşmaya başlayacağız küçük adam,” dedi.

Sessizlik içinde onları izledim. Çocuğun kolunu tutmuştu ve bana karşı bu kadar cüretkâr davrandıktan sonra onunla ki-bar bir şekilde konuşmasına şaşırmıştım. Birkaç adım atmadan önce etraflarına baktılar. Çocuk en yakın eve doğru hızla ileri atıldı. Adamsa durup bir kere daha bana bakmak için arkasını dönerek beni şaşırttı.

“Teşekkür ederim,” dedi biraz gönülsüzce. Şaşkınlık içinde göz kırptuktan sonra zorla somurttum, davranışı beni çok şaşırtsa da sertliğimi korumaya kararlıydım.

“Git!” dedim sadece ettiği teşekkürü umursamadan. Arkasını dönüp koşmaya başlamadan önce bir kere daha başını salladı. Köşeyi dönüp gözden kaybolurken gömleğinin arkası

Ağarşi

da havalanmıştı. Tam o sırada ters taraftan ağabeyim koşarak geldi. Yanımda durduğunda neredeyse nefesim kesilmişti.

“O da neydi?” diye kükredi. Az önce gölgelerin içinde yok olan adamı görmüştü. Bana öfke içinde bakarken göğsü inip inip kalkıyordu. Ağabeyimin bana dik dik baktığını hissetsem bile gözlerimi o yabancıyı yutan gölgeden alamıyordum.

“Gitmesine ben izin verdim,” dedim, sanki bu çok belli değilmiş gibi. Böyle garip bir olaydan sonra onun sinirini çekecek halim yoktu.

“Gitmesine izin mi verdin?” diye tekrar etti sakın bir şekilde. “Neden?”

“Yanında bir çocuk vardı,” diye yanıtladım ve en sonunda kafamı çevirip öfkeli olduğumu belli eden suratımla öfkeli olduğunu gösteren yüzüne baktım. Biraz sinirli bir yapısı vardı, ama benim sinirim de onunkinden geri kalmazdı ve aynı onun gibi kendime çok hâkim olamıyordum.

“Ne olmuş?” dedi tükürür gibi.

“Şu olmuş,” diye konuşmaya başladım. “Küçük bir çocuğu öldürmenin çok da gerekli olduğunu düşünmedim.”

“Ben ortada çocuk filan görmedim.”

“Evet, vardı. Ama onu göremeyecek kadar gerideydin,” diye mırıldandım. Sonra arkamı döndüm ve kampın ana bölgesine doğru ilerlemeye başladım. Eliyle kolumu yakaladığında geriye doğru sendeledim. Sonra beni çevirip bir kere daha yüzüme baktı.

“Ah, bırak beni!” dedim öfkeyle. Beni bırakmasına yetecek kadar sertçe göğsüne vurmuştum. Sonra ona nefret dolu

Megan De Vos

bir bakış attım, beni yalnız bırakmasını sağlamak adına silahımı çekmemek için çok zor duruyordum.

“Sen nereye gittiğini zannediyorsun?” dedi öfkeden köpürerek. Bir yandan da dik dik bakmaya devam ediyordu.

“Eve gidiyorum, devriyem bitti,” dedim. Ses tonumdan meydan okuduğumu anlamıştı ve fikrimden vazgeçmemem onu sinirlendirmişti. Gençken beni yönetmesine, bana ne yapacağımı söylemesine izin verirdim, ama son birkaç yıl içinde daha güçlenmiş, sertleşmiş ve otoriteye karşı direnir hale gelmişim.

“Hiç sanmıyorum. Bu baskını Celt’e bildirmek zorundasın. Aynı zamanda adamın gitmesine izin verdiğini de söyleyeceksin,” dedi homurdanarak. Gözlerimi devirdim.

“Pekâlâ.”

Yanımdan uzaklaşmak için hemen arkamı döndüm. Peşimden gelmesine sinirlenmişim. Her adımda, toprak zemine basan ayağımdan yüksek ses çıkıyordu.

“Nerede olduğunu biliyorum. Benimle gelmene gerek yok.”

“Ona doğruyu söylediğine emin olmam lazım, o nedenle gelmeme gerek var,” dedi net bir şekilde. Eğreti evler arasında ki yolda paldır küldür yürürken onu umursamadım. Hava artık tamamen kararmış ve yürüdüğümüz yol oraya buraya asılmış birkaç fenerle aydınlatılmıştı. Sessizlik içinde yürüdük. Celt’in komuta binasında olduğunu biliyordum. Binaya yaklaşırken ikimiz de birbirimizden çok rahatsız olmuştuk.

Jonah, kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda bana bir bakış daha attı, bu yaptığı formaliteden başka bir şey değildi.

“Ne?” diye homurdandım kısık sesle. Varlığından çok rahatsız olmam bir yana dayanılmaz davranışlar sergileme konu-

Aparsi

sundaki ısrarı sinirimi bozmuştu. Hiçbir şey söylemedi, belli belirsiz başını salladı. O sırada kapının arkasından ses geldi.

“Girin.”

Kapının kolunu çevirdim ve açmak için omzumla ittim. Binanın şeklinden dolayı kapı sıkıştıyordu. Odadaki tek ışık, üzerinde kâğıtların yayıldığı masada yanan mumdan geliyordu. Celt masa başındaydı, yüzü endişeli bir ifadeyle kasılmış gibiydi. Kafasını kaldırıp bana baktı. Gölgele cildindeki ince kırışıklıkları ele veriyor, olduğundan yaşlı görünmesine neden olan beyazlamaya başlamış saçlarını da ortaya çıkarıyordu. Beni gördüğünde dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Grace! Gel lütfen. Otursana,” dedi. Masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. İçeri girip otururken hafifçe gülümsedim. Jonah da hemen peşimden geldi.

“Jonah, sen de otur lütfen,” diye ekledi Celt. Jonah bu teklifi umursamadı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Celt bakışlarını bana çevirmeden önce bu davranışını onaylamadığını belirten bir bakış attı.

“Bu şerefi neye borçluyum?” diye sordu Celt. Sonra incelemekte olduğu kâğıtları toplayıp önüne düzgünce yerleştirdi. Jonah yanımda öfkeyle ve alaycı bir tavırla duruyordu.

“Evet, anlat bakalım Grace,” dedi gergin bir şekilde.

Celt’in yüz ifadesi ciddileşmiş, bana dik dik bakmaya başlamıştı.

“Ne oldu?”

“Ee, kerosen binasına bir baskın düzenlendi,” dedim en önemli ayrıntıları atlayarak.

Megan De Vos

“Ve...” dedi Jonah

“Ve baskını yapanlar kaçtı.”

“Peki, neden kaçtılar?” dedi Jonah tekrar. Kafamı çevirip ona baktım. Celt’in karşısında beni bir aptal gibi göstermeye çalışmasına çok sinirlenmiştim.

“Çünkü gitmelerine izin verdim,” diye mırıldandım gö-nülsüzce. Konuşurken çenem kasılmıştı.

“Grace neden böyle bir şey yaptın?” diye sordu Celt. Stresse girdiği belliydi, parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. “Böyle bir şeye izin veremeyeceğimizi çok iyi biliyorsun.”

“Yanlarında bir çocuk vardı!” dedim kendimi savunmak için.

“Evet, ama bir düşünelim. O çocuk baskındaydı, ayrıca sana silah doğrultması an meselesiydi,” diye homurdandı Jonah.

“Mümkün değil. Çocuk çok korkmuştu. Bir daha kampı-nın dışına bile çıkamayacaktır,” dedim başımı sallayarak.

“Hangi kamptan geldiklerini öğrenebildin mi?” diye sor-du Celt. Sesinde çok büyük bir hayal kırıklığı vardı ve bu du-rum kendimi çok kötü hissettiriyordu.

“Hayır,” diye itirafta bulundum.

“Hiçbir işe yaramıyorsun,” dedi Jonah tükürür gibi. “Çok zayıfsın.”

“Çeneni kapatır mısın? Senin gibi kalpsiz bir serseri olma-mam zayıf olduğum anlamına gelmiyor,” diye cevap verdim. Ayağa kalkıp çenesine bir yumruk patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Celt, bu konuda bir şey yapacak mısın? Eğer insan öl-dürmekten bu kadar korkuyorsa ona devriye yazamayız,” dedi

Aparsi

Jonah öfkeyle. Sonra onların gitmesine nasıl izin verdiğimi anlamasına imkân yokmuş gibi iki elini başına götürdü.

“Bunun böyle olmadığını biliyorsun,” diye yanıt verdim. Daha önce adam öldürmüştüm ve yüzüme karşı böyle bir şey söylemeye cesaret etmesinin bile beni çılgına çevirdiğini çok iyi biliyordu. Adam öldürmekten hoşlanmıyor, ama hayatta kalmak için mecbur olduğum şeyi yapıyordum.

“Bunun nedeni adamları yatmak istemen...”

“Ne? Alakası yok...”

“Gitmelerine izin vermen için bir neden değil. Sen zayıfsın,” diye tekrarladı. Beni gerçekten neyin delirteceğini çok iyi biliyordu ve bilerek tekrarlıyordu. Sadece kız olduğum için zayıf olduğumun düşünülmesinden nefret ediyordum.

“Sen tam bir götsün...”

“Kesin!” diye kükredi Celt aniden. İkimiz de kafamızı çevirip ona baktık. Onun orada olduğunu bir an için unutmuştum. Ayağa kalktım ve doğrudan Jonah’ın yüzüne baktım. Bir adım geri attım. Sonra da sakinleşip yerime oturmadan önce derin bir nefes aldım.

“İkiniz bu anlamsız tartışmaya bir son verin ve artık uzlaşın. Sürekli birbirinizin gırtlığına sarılırken diğer insanların size hayatını emanet etme konusunda güvenmesini nasıl bekliyorsunuz?”

Bizi azarlarken gıkımız bile çıkmamıştı. Utancımın yanaklarımı kızarmıştı. Celt’i hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

“Özür dilerim,” diye mınıldandım. Celt’in gözleri beklenti içinde Jonah’a döndü.

(Megan De Vos

“Özür dilerim,” diye mırıldansa da hiç içten değildi.

“Siz ikinizi büyütürken daha iyi bir sonuç elde edeceğimi bekliyordum,” dedi Celt. İçimde açtığı yaraya bir de hakaret eklendi. Bana bakmadan önce başını yavaşça salladı. “Ve Grace, karakterini takdir etsem de kuralları biliyorsun. Eğer baskın yapan birini yakalarsan öldürmek zorundasın. Bu kadar basit.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım utangaç bir şekilde.

“Pekâlâ, bir dahaki sefere birisini yakaladığında ne yapacaksın?” diye üsteledi.

“Öldüreceğim,” dedim sıkıığım dişlerimin arasından.

“İşte, bu kadar. Bunun çok kötü bir şey olduğunu bilsem de kurallar böyle. Baskın yapanların özgürce kaçıp gitmesine izin verirsek kısa bir süre sonra elimizde hiçbir şey kalmaz,” dedi kibarca.

“Haklısın Celt.”

“Yapma ama. Bana böyle hitap etmenden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun,” dedi. Artık dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. İçimi çektim. Gözlerine bakmadan önce de başımı hafifçe yana eğdim.

“Haklısın baba.”

III SPONCADE

HAYDEN

Jett'in peşinden koşarken damarlarımda kan yerine öfke akıyordu sanki. Güçlü bacaklarım, ondan daha hızlı koşmamı sağlıyordu. Koşarken göz ucuyla bana korku dolu bir bakış attı. Ben de beni yakalasın diye hızımı biraz düşürdüm. İnanılmaz derecede umursamaz olduğundan ona ağız dolusu küfretmemek için kendimi zor tutarken çenemi sıkıyordum. Ona olduğu kadar kendime de öfkeliydim, bizi takip ettiğini fark etmemiştim bile.

"Salak," diyebildim en sonunda mırıldanarak. Cevap vermedi. Koşarken güçlükle nefes alabildiğini duyuyordum. Baskın için gerekli fiziksel gücü yoktu. Ağaçların olduğu sınıra giderek yaklaşıyorduk. Kit ve Dax'in ağaçların arasında bir yerde saklanmış, bizi beklediğini biliyordum. Önümüzdeki ağaçlara

Megan De Vos

yaklaşırken Jett'in önden ormana girmesi için biraz daha yavaşladım.

Kısa süre içinde etrafımız ağaçlarla çevrildi. Uzanıp kolumu kavradım ve sertçe bana bakması için çevirdim.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Jett?" diye sordum. Bağır-mamak için kendimi zor tutuyordum. Etrafımız ağaçlarla dolu olsa bile hâlâ tam anlamıyla güvende değildik. Ona dik dik bakıyordum. Yüzündeki acı dolu ifade hissettiğim öfkeyi hafiflet-meye yetmiyordu.

"Üzgün olduğumu söyledim!" diye karşı çıktı zayıf bir şekilde. İri kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerinde pişmanlıkla dolu bir ifade vardı.

"Jett, burada ne arıyorsun, seni aptal!" diye araya girdi Kit bir ağacın arkasından ortaya çıkarak. Çok öfkeli ve şaşkın görünüyordu. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandı süklüm püklüm bir halde. Kit ona öfkeyle bakarken gözlerine bakmaya bile cesaret edememişti.

"Öyle kafana göre peşimizden gelemezsin küçük adam. Bu hiç güvenli değil," dedi Dax. İçimizden en kibar konuşan oydu. Dax'ı kızdırmak için gerçekten çaba harcamak gerekiyordu, ama Jett'in dikkatsizliğini onaylamadığı da belliydi. Jett sırayla bize baktı. Gerçekten çok korktuğu anlaşılıyordu. Kendinden büyük üç adamın bakışı cesaretini kırmıştı.

"Ben de sizin gibi sert ve cesur olmak istedim sadece," dedi sessizce. Sonra da bakışlarını yere indirdi. Ağır bir nefes verdim, kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Sabırlı olmak cesaret gerektirir Jett," dedim ona. Gözlerini yerden kaldırıp bana baktı.

“Sizler benim yaşımdayken baskınlara gidiyordunuz,” dedi sakince. Bu doğrudu. Kit, Dax ve ben neredeyse on yaşımdan beri baskına katılıyorduk, ama yaşitlarımıza göre çok üstündük. Daha zeki, hızlı ve güçlüydük, bizden yaşça büyük herkes kadar ölümcül tehlike saçıyorduk. Jett her ne kadar isterse istesin, bizim gibi olmadığını bir türlü anlamıyordu.

“Hazır olduğunda bundan haberimiz olacak,” dedi Dax. Ve Jett’e o utandırıcı gerçeği, böyle bir duruma hiç uygun olmadığını söylemekten beni kurtardı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Jett. “Ben gerçekten çok üzgünüm. Kimseyi tehlikeye sokmak istemedim.”

“Bir dahaki sefere aklında olsun,” dedi Kit sertçe. Sonra çantasını sırtına attı. “Şimdi peşimizden kimse gelmeden buradan bir an önce gidelim.”

“İyi fikir. Çok uzaklaşmış sayılmayız,” dedim. Bu kadar hızlı koştuktan sonra silahımın kemerimde hâlâ güvende olduğundan emin oldum. Birbirimize başımızı salladık ve ağaçların karanlığı arasında kampımıza doğru ilerlemeye başladık. Gri Taş’tan iyice uzaklaşana kadar da sessizliğimizi koruduk.

“Bir saniye, siz nasıl kaçtınız?” diye sordu Dax, sanki söylediğimi aniden fark etmiş gibi. “Sizi yakaladılar mı yoksa?”

“Bir kız yakaladı,” dedim. Aniden kızın yüzü, kararlılıkla bana bakan alev alev yeşil gözleri gözümün önüne geldi. “Bana silah doğrultmuştu, ama sonra gitmemize izin verdi.”

“Ne dedin?” diye sordu Kit şaşkınlıkla. Bana kuşkulu bir ifadeyle bakıyordu. Karanlığın içinde yüz ifadesini çok az seçebiliyordum.

“Gitmemize izin verdi,” diye tekrarladım omuz silkererek.

Megan De Vos

“Çok güzeldi,” diye araya girdi Jett. “Ama gerçekten çok korkutucuydu.”

“Peki, neden gitmenize izin verdi? Gri Taş’ta yakalanıp sağ kalmış herhangi birini duyduğumu hatırlamıyorum,” dedi Kit.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. Kızın hareketleri bana çok gizemli gelmişti, ama Jett’i sorduğunda ses tonundaki rahatsızlığı hatırlıyordum. “Sanırım Jett yüzünden. Bir çocuğu öldürmek istemedi.”

“Oradaki bunu istemeyecek tek insan olmalı,” diye mırıldandı Dax. Gri Taş, yakalanan insanların zalimce öldürüldüğü bir yer olarak fazlasıyla meşhurdu.

“Yani seni ben mi kurtardım?” diye sordu Jett, aniden heyecanlanmıştı.

“İlk başta senin yüzünden yakalandığımızı düşünürsek ,hayır,” dedim ters ters bakarak ve bu mantıksız düşüncesine son verdim.

“Ah,” dedi Jett üzüntüyle.

Yola devam ederken başka konuşan olmadı. Ağaçların arasından kampımızın titrek ışıklarını görünce yolculuğumuzun neredeyse sona erdiğini anladık. Baskından çalmayı başaramadığımız birkaç fiçı içindeki kerosenin yürürken çıkardığı ses aldığımız nefes seslerine eşlik ediyordu. Artık çok geç olmuştu. Hava zifiri karanlıktı ve kamp sakinlerinin pek çoğunun uyumak üzere kulübelerine çekildiğini düşündüm.

Kampa girdiğimizde tamamen haklı olduğumu anladım. Yollar görev icabı devriye gezenler haricinde neredeyse bomboştu. Yanımızdan geçen orta yaşlı kadınla genç çocuğa ba-

Aparsi

şimla selam verdim. Herhangi bir tehdit karşısında silahlarının bazar bulunduğunu görmek hoşuma gitmişti.

“Jett, Maisie’nin yanına git. Ona ne yaptığını anlatsan çok iyi olacak, yoksa olanları benden duyacak,” dedim. Maisie’ye olanları anlatma konusunda son derece tedirgin olduğu için inler gibi bir ses çıkardı. Jett’in annesi ve babası ölmüştü. İkisi de yaşadığımız dünyanın kurbanı olmuştu. Maisie, Jett’i kanatlarının altına almıştı. Bütün kampa annelik etmesinin yanı sıra ona da evlatlığı gibi bakıyordu. Maisie bizi beslerdi, hepimizin karnını doyurmak ve iyi beslenmemizi sağlamak için yemekhanede çalışırdı. İyi kalpli ve kibardı. Aynı zamanda da güçlü bir iradesi vardı ve herhangi bir saçmalığa boyun eğmesi son derece imkânsızdı. Herkes ona saygı duyardı. Jett de onu çok sevmesine rağmen biraz korkardı ve yaptığını anlatmak zorunda olmasından pek hoşnut değildi. Maisie çok öfkelenecekti.

“Evet, efendim,” dedi inler gibi. Sonra başını salladı ve bana “efendim” dediği için onu azarlamama fırsat vermeden hızla uzaklaştı.

“Ona çok yumuşak davranıyorsun,” diye homurdandı Kit. Ona baktım ve tek kaşımı kaldırdım.

“İnsanların ona acımasızca davranması da bir işe yaramıyor,” dedim. Jett, Kit’in ona göstermemi istediği davranışı kaldıramayacak kadar hassastı.

“Hımm,” diye mırıldandı ve kerosen fiçisini diğer eline aldı. Depoya ulaşana kadar sessizce yürüdük. Dax kapıyı aniden açıp yüksek sesle korumayı selamladı. Bu ani hareket karşısında adam olduğu yerde sıçradı.

Meqan De Voş

“Uyumuyordun, öyle değil mi?” diye takıldı Dax. Görev başındaki yaşlı adama bakarak tek kaşını kaldırdı.

“Kesinlikle Dax,” dedi adam gülümseyerek. Kampta Dax’ ten hoşlanmayan kimse yoktu.

Kit ve Dax’ın elindekileri teslim etmesini sabır içinde bekledim. Çalmayı başardığım tek fiçıyı çantamdan çıkarıp onunkilerin yanına koydum. Silahlarımızla teçhizatı karargâha bırakmak için binadan çıkmadan önce korumaya selam verdik. Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra binaya ulaştık ve içeri girdik. Silahlarımızı kutulara yerleştirdik, çantalarımızı da yerine koyduk.

Kit korumalara soğuk bir şekilde selam verdi. Gece yola çıkmadan önce gördüğümüzden farklı bir adamla kadın vardı. Birlikte yürüdük. Kampın sağ tarafında bulunan kulübelerimize doğru ilerledik. Tam yaklaşmışken önünden geçtiğimiz bir kulübeden ellili yaşlarında bir adam çıktı.

“Hayden,” diye selam verdi. Elini uzattı. Sıkıca tokalaştık.

“Barrow,” dedim karşılık olarak ve başımla selam verdim.

“Gördüğüm kadarıyla baskından dönüyorsunuz,” dedi yanımda duran Kit ve Dax’i başıyla işaret ederek.

“Evet.”

“İyi geçti mi peki?” diye sordu.

“İyi geçti diyemem ama en azından sağ salım döndük,” dedim. Dax kahkaha attı. Tehlikede olmamız anlaşılan komiğine gitmişti.

“Bunu duyduğuma memnun oldum,” dedi Barrow gülümseyerek. “Yola çıkmadan önce sizi bulmaya çalıştım, ama yakalayamadım. Kablo döşememiz lazım.”

Ahgarşı

İç çektim. Sinirlenerek parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. “Kablo mu? Ne için?”

“Mutfak ve yemekhanedeki jeneratör kapanmak üzere,” dedi Barrow. “Bütün tesisat yandı ve eğer jeneratör patlarsa elektriksiz kalacağız.”

“Bunun için şehre gitmemiz lazım,” dedi Kit. Ben de kaşlarımı çattım.

“Biliyorum.”

Barrow özür diler gibi bana baktı. “Bir ekip oluşturmamı ister misin? Ben gidebilirim.”

“Hayır, sorun değil,” dedim ona. Dax’ın yanımda sırtıttığını görebiliyordum. “Yarın gideriz.”

Şehre baskın için en uygun vakit, çok daha kolay yakalanacağımız anlamına gelse bile gündüzleri oluyordu. Geceleri şehir gidebileceğiniz en tehlikeli yerdi, çünkü Yabaniler sahneye çıkardı. Şehir onların bölgesiydi ve nasıl savunacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Barrow bana başını salladı. “Pekâlâ. Şimdi biraz uyuyun çocuklar. Yarın hepinizin güven içinde dönmesini istiyoruz.”

“Bizi yakalamak için birkaç Vahşi’den daha fazlasının gerektiğini biliyorsun,” dedi Dax yumuşak bir sesle. Sonra Barrow’un omzunu dürtüp sırtıttı. Barrow da sırtıttı, onun heyecanını fark etmişti. Hâlâ arada bir baskına giderdi, ama eskisi kadar sık çıkmıyordu. Kızıl Kamp’a yapılan bir baskında işler çok kötü gitmişti ve sol dizini fena halde yaralamıştı. Artık baskının hızına yetişecek kadar seri hareket edemiyordu. Her ne kadar hiç dile getirmese de baskına gittiğimizde geride kalmak onu çok üzüyordu. Hepimizi bu konuda o eğitmişti.

Meqar De Vos

“Evet, evet, görünmez üçlü,” dedi Barrow neşeyle. “Daha sonra görüşürüz.”

“Seni gördüğüme sevindim Barrow,” dedi Kit düz bir sesle. Her zamanki gibi de gülümsemişti. Daha sonra Barrow kulübesine girdi ve biz de yola devam ettik.

Kalan kısa mesafeyi de gittikten sonra kendimizi evlerimizin dışında bulduk. Zaten evler yan yana sıralanmıştı.

“Yarın dokuz gibi yola çıkalım mı?” diye sordum. Kit başını sallarken turnağıyla oynuyordu.

“Evet, olabilir.”

“Tatlı rüyalar çocuklar! Şanslı kıcının hâlâ burada olmasına sevindim Hayden,” dedi Dax yumuşak bir sesle. Sonra arkasını dönüp içeri girdi. Kit kıkırdadı, artık evimize geldiğimiz için gerginlik de dağılmaya başlamıştı.

“Ben de,” dedim ve kahkaha attım. Sanki yıllardır ilk defa gülümsediğimi hissetmişim. Sabah çıkacağımız baskından önce biraz uyumak için kulübelerimize girdik. Genellikle iki gün arka arkaya baskına çıkmazdık, ancak jeneratör kabloları ertelenemeyecek kadar önemliydi. Eğer mutfakta elektrik olmazsa yemek yiyemezdik.

Elimi uzatıp tişörtümün arkasını tuttum. Başımın üzerinden çekip çıkardım. Bu sırada bandanam da çıkmıştı. Botlarımı çözerken saçlarım gözlerime gelmişti. Pantolonumu da çıkarıp yere attım. Saniyeler içinde yataktaydım. Sanki bedenim yatağın üzerinde parçalanıyor gibiydi. Başım yastığa değdiği anda uyu-yakalmışım. Gün içindeki stres beni gerçekten yormuştu.

Henüz saniyeler geçmişti ki kapının çalındığını duydum.

“Hayden, dostum, haydi gidiyoruz!” diye bağırdı Dax.

“Haydi, yataktan çık seni tembel çuval,” dedi Kit. Nasıl biri olduğunu düşününce sesi şaşırtıcı derecede neşeli geliyordu. Derin bir şekilde içimi çektim, yüzümü yastığıma gömdüm. Sonra da kalkmak için kollarımı ileri doğru uzattım.

“Tamam, bana bir dakika verin,” diye seslendim. Çok düşünmeden yere attığım pantolonu giydim. Üzerime de lacivert bir atlet geçirdim. Yerdeki bandanayı alıp kafama taktım. Botlarımı giyerken saçlarımın gözüme düşmesini önlüyordu. Küçük banyodaki eğreti lavaboya gittim ve yüzüme biraz su serptim.

Kampımın lideri olarak kendine ait banyosu olan çok az sayıda insandan biriydim. Suyla dolu olan kova lavabo görevi görüyordu. Tepeden sarkan, suyla doldurulmuş delikli kabıysa duş olarak kullanıyordum. Dax gibi insanlar, suyun yukarıya taşınıp akmasını sağlayan ilkel bir tesisat kurmayı başarmıştı. Hatta atıkları kamptan uzaklaştıran bir tuvalet sistemim bile vardı. Kampın geri kalanıysa ortak tuvaleti kullanmak zorundaydı. Ben şansliydim. Çoğu insandan daha iyi şartlara sahiptim.

Kapıyı açtığımda içeriye güneş ışığı doldu. Kit ve Dax’ın şaşırtıcı derecede heyecanlı bir şekilde karşımda durduğunu gördüm.

“Günaydın güneş ışığım,” dedi Dax. Sonra elime silah ve sırt çantası verdi. “Eşyalarını aldım. Haydi, yola çıkıyoruz!”

“Peki, ya...”

Dax sustalı bıçağımı yüzümün önünde açtığına sustum. Bu ani hareket karşısında irkildiğimi görünce sırtıttı. Rahatsız olduğumu göstermek için kaşlarımı çattım ve bıçağı alırken kapadım.

“Teşekkürler.”

Megañ De Vos

“Haydi, gidelim. Öğle yemeğinde dönmüş olmak istiyorum. Maisie, o özel tavuğundan yapacak,” dedi Dax heyecanla.

“Pekâlâ, pekâlâ,” diye mırıldandım. Sırt çantamı omzuma attım. Silahıysa her zamanki gibi kemerime taktım. Sırt çantam dün gece olduğundan daha ağırdı. Kit ve Dax’ın, şehre gittiği-miz için yanımıza daha fazla silah aldığını biliyordum. Parlak ve güneşli bir gündü. Kamptan çıkarken adımlarımız da seri ve kararlıydı.

Bazen elimizdeki araçlardan birini alırdık, ama böyle gün-lerde yükümüz de fazla olmadığına, yürümeyi ve o çok kıymetli keroseni boşa harcamamayı tercih ederdik. Kısa bir süre sonra kampı çevreleyen ağaçlar arasında ilerlemeye başladık. Dün ge-ceki rotadan farklı bir yöne doğru ilerliyorduk. Şehir, Gri Taş’tan daha uzak olmadığı için yolculuk çok uzun sürmeyecekti.

Şehrin harabeleri karşımıza çıktı. Her ziyaretimizde köh-ne binaların giderek daha fazla parçalandığını görüyorduk. Be-tondaki çatlaklardan yabani otlar çıkıyordu. Bir zamanların bü-yük şehrinin daha da sefil görünmesine neden oluyordu. Cad-delerde daha dikkatli ilerlemeye başladık. Gözlerimizle sürekli bize zarar verebilecek hareket halindeki gölgeleri fark etmek için sokaklar ile binaları tarıyorduk.

Çok gitmeden bozuk bir otobüs karşımıza çıktı. Kablo için çok güzel bir seçenek olabilirdi. Sessizce Dax’e başımı salladım. Bu ödül karşısında gözlerinin parladığını gördüm. Dax teknoloji uzmanı olduğundan, otobüsten gerekli kabloyu almak da onun işiydi. Silahlarımızı hazırlayıp ilerledik. Gözleri-miz aynı nokta üzerinde çok fazla kalmıyordu.

Aparşı

Otobüsün kapısı ardına kadar açıldı. Yavaşça içeri girerken çok usul hareket ediyorduk. Otobüsün içini dikkatle taradım. Ateş açmam gerekebilir diye silahımı karşıya doğrultmuştum. Ama içerisi boştu. Arkamı dönüp başımla işaret verdim. Dax içeri gelecek ve işini yapacaktı. Kit kapının yanında yerini aldı. Bize sırtını dönmüştü. Etrafı gözlemleyecek, düşman yaklaşırsa hemen fark edecekti.

“Haydi Dax,” dedim sessizce. Sırt çantasını indirdi. Yere eğildi ve gerekli aletleri çıkarmaya başladı. Sonra da ön paneli sökmeye başladı. Pencereden dikkatle dışarı bakıyor, herhangi bir hareket olmadığından emin oluyordum. Dax panel kapağını kaldırdığında irkildim. Yüksek gıcırta sinirlerimi bozdu. Dax hızla çalışıyor, soketlerden kabloları söküyor ve panelden ne lazımsa çıkarıyordu.

Aniden tanıdık bir ses otobüsün içinde yankılandı. Yakınlardan bir yerden ateş edilmişti.

“Lanet olsun,” diye küfretti Kit. Sesin geldiği yöne dönerken kolları kasılmıştı. Dax de oturduğu yerden lanet okudu ve eşyalarını doldurup çantayı omzuna aldı.

“İşim bitti. Haydi, buradan çıkalım,” dedi. “Kesin Yabancılerden biri. Birazdan burada olur.”

“Eğilin!” diye ukladı Kit aniden. Hızla otobüsün içine tırmanmış ve ön panelin altına saklanmıştı. Ben de peşinden gittim. Kit’in az önce gözleriyle şahit olduğunu pencereden görebilecek kadar yüksekte oturuyordum.

“Saat on yönünde,” diye fısıldadı Kit. Gözlerimi çevirdim. Dört kişilik bir grup şehrin kalıntıları arasında sinsice yürüyor-

Megan De Vos

du, ellerinde silahlarla etrafı gözden geçiriyorlardı. İçlerinden bir tanesi hafifçe aksıyordu, hepsi çok telaşlı görünüyordu.

“Bahse girerim birkaç Yabani’yle karşılaştılar, öyle değil mi?” dedi Dax onlara bakmak için arkamda belirerek. Bizi görmemişlerdi. Az önce karşılaştıkları her neyse bütün dikkatleri onun üzerindeydi. Onlara dikkatle baktım. İki orta yaşlı adam vardı. Diğer adam daha genç duruyordu, yirmi beş yaşlarındaydı. Sonra gözlerimi grubun son üyesine çevirdim. Sadece saatler önce, bana silahını doğrultmuş olan sarı saçlı ve etkileyici bir şekilde bakan yeşil gözlü kızdı.

Gri Taş’taki kız buradaydı.

Hareketlerini izlerken ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Güçlü olduğu anlaşılıyordu. Hareket ederken ses çıkarmamak için eğitim aldığı belliydi. Kit yanımda hareket etti. Silahını kaldırıırken de dikkatimi dağıttı. Diğer tarafımdaki Dax de aynısını yapmıştı.

“Ben ilk ikisini vurayım. Siz de diğerlerini halledin,” diye mırıldandı Kit. Sonra adamlardan birine nişan aldı.

“Anlaşıldı,” dedi Dax. Baskında, düşmanla karşılaşıldığında uygulanan standart bir prosedürdü bu. Diğer kamplarda baskın yapan ne kadar az kişi olursa o kadar iyiydi. Kalbim deli gibi atıyordu. Hayatımı kurtaran birini öldürme fikri beni rahatsız etti.

“Durun...”

Bir silah sesi duyuldu. Kurşun sesi otobüsün içinde yankılandı. İlk adamın yere yığıldığını fark ettim. Gözlerim yana kaydı. Kit ve Dax’ın şaşkın ifadesini gördüm. Onlar ateş etme-

Aparşı

mişti. Az önce dört kişiden birisi vurulmuştu, ama ateş eden biz değildik.

İkinci silah sesi duyulduğunda tekrar öne doğru baktım. Kurşun genç adamın yanındaki betondan sekmişti. Tam o sırada kızın üstüne kapanıp yere yatmışlar, ateş hattından çıkmaya çalışıyorlardı. Diğerleriyle aniden toz olmuş, iki bina arasında gözden kaybolmuştu. Genç adamsa peşlerinden gitmek için ayağa kalktı. Kız da kaçmak için ayağa kalktı. İlk adamı arkada bırakarak diğer iki adamın peşinden fırladı. Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Adamın etrafında kandan bir havuz oluşmuştu. Ölmüştü.

Kız hızla ileri atıldı. Kollarını savuruyor, koşarken sarı saçları arkasında dalgalanıyordu. Bilinmeyen bir yerden bir el daha ateş edildiğinde hâlâ olanı biteni izliyorduk. Neredeyse aynı anda kız yere düştü, kurşun bacağına isabet ettiğinden yere yığılmıştı. Hiç durmadan, ayağa kalkmaya çalıştı. Yüzü acıdan buruşmuştu. Bacağını kıpırdatamıyordu. En ufak hareketinde bile canının çok yandığı belliydi. Bacağını kullanamayacağı çok açıktı.

Bir ateş sesi daha etrafımızda yankılandı. Saklanmak için bozuk bir arabanın arkasına doğru sürünerek ilerlerken kurşun hemen yanından geçmişti. Kalbim endişeyle çarpıyordu, birisinin gelip onu almasını bekliyordum, ama kimse görünmedi. Sokakta bir başınaydı, yaralıydı ve birazdan burada olacak saldırgan karşısında tamamen savunmasızdı.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan, ayağa kalkıp otobüsten çıktım. Kit ve Dax'ın şaşkınlık ve öfke içinde arkamdan seslendiğini duydum. Çoktan onlardan uzaklaşmaya başlamıştım bile. Durmaya da niyetim yoktu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kızın yanına koştum, saldırıdan önce ona ulaş-

Değer De Voz

maya kararlıydım. Moloz yığını üzerinden atladım, diğer tarafa yumuşak bir şekilde indim ve kızla aramdaki mesafeyi kapattım.

“Hey!” diye seslendim ve elimi ona uzattım. Şaşkınlık içinde bana baktı. Göz göze geldiğimizde ağzı açık kaldı.

“Neler...”

“Haydi gidelim,” dedim sözünü keserek. Sonra uzanıp kolundan tuttum. Ayağa kaldırdığımda bir kurşun dibimizden geçti. Hiç karşı çıkmadan kolunu belime doladı. Ayakta durmak için benden destek alıyordu. Elinden geldiğince hareket etmeye çalışıyordu. Silahımı çıkardım. Kurşunun geldiği yöne ateş etmek için arkamı döndüm. Onu öldürmeye çalışan her kimse, bu şekilde daha fazla ateş etmemesini sağlamayı umut ediyordum.

Ya da her kimse bizi de öldürmeye çalışıyor olabilirdi.

IV SORUMLULUK

GRACE

Bacaklarıma ağırlık verirken acı hissettim, baldırlarımdaki parçalanmış etler nedeniyle bacaklarım beni taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Dikkatimi dağıtan acı olmasaydı kafam tamamen karışacak ve içinde bulunduğum durum hakkında endişelenecektim.

Sadece saatler önce üzerine silah doğrulttuğum adam aniden ortaya çıkmış, bana silah çekmek yerine, beni ayağa kaldırmak için elini uzatmıştı ve sanki bu üzerine vazifeymiş gibi beni kurtarmıştı. Kollarını omzuma dolamıştı, açılan ateşten olabildiğince hızla uzaklaşmaya çalışırken beni tutuyordu.

Dişlerimi sıktım, yaralandığım için kendime çok kızmıştım. Bir Yabani'ye rastlamıştık ve onu öldürecektik, ancak yanında görmediğimiz bir arkadaşı daha olmalıydı, çünkü baskın

(Mega) De Vos

ekibimden bir adamı vurmuştu. Cesedi görmek için kafamı çevirip bakmadım bile. Öldüğünü çok iyi biliyordum. Omzunun üzerinden dönüp bakmaya bile tenezzül etmeyen kardeşim gibi beni bırakarak çekip gitmişti. Jonah ve baskındaki diğer adam, sadece kendi hayatlarını kurtarmak için şehrin köhne sokaklarında beni ölüme terk etmişti. Kelimenin tam anlamıyla öfkeden deliriyordum.

Titreyen bacaklarımla sokağın molozları üzerinde güçlükle ilerliyordum, arada sırada sendeliyordum, ama yanımdaki gizemli çocuk dengemi bulmama yardım ediyordu. Sert, kaslı kolları, keskin çene kemiği ve sadece çok önemli bir şahsiyetin sahip olduğu özgüvenle sadece bir çocuktan çok fazlasıydı. Bir kere daha sendeleyip ikimizin de yere kapaklanmasına neden olmamak için ona bakmaya cesaret edemiyordum.

Nefes alıp veriş i düzgündü, beni bir anlamda taşıdığını düşünürsek hiç zorlanmadığı belliydi ve kaçarken tek kelime bile etmemişti. Arkamıza doğru bir el ateş etti ve beni ilk vuran her kimse uzak kalmasını sağladı. Kurşunlarla aramızdaki ilk sağlam bariyer olabilecek bir otobüse doğru ilerliyorduk. Başımın biraz döndüğünü hissetmeye başlamıştım, ama güçlü olmak konusunda kararlıydım; ateş hattından çıkar çıkmaz ne yapacağını bilmiyordum.

Otobüs sadece birkaç metre uzaktaydı; beni otobüsün arkasına götürdüğünde aniden çok büyük bir rahatlık hissettim. Otobüse doğru yaslandım, kolumu üzerinden çekmemle beni bıraktı. Başımı aracın metal yüzeyine doğru dayadığımda dudaklarımdan kesik nefesler çıkıyordu, gözlerimi kapatıp hissettiğim acıyı kontrol altına almaya çalışıyordum. Ancak rahatla-

Ağarşi

mam çok kısa sürdü. Gözlerimi açtığımda karşımda üç adamın durduğunu gördüm, iki tanesi göğsüme silah doğrultmuştu.

Otobüse dayanmışım ve bir türlü doğrulamıyordum, sadece tek bacağım sağlamdı, ama yine de ellerimi başımın üzerine kaldırmayı becerdim. Karşımda duranlara baktığım anda beni kurtaranın kim olduğunu hatırladım, bir gece önce canını kurtardığım adam, içlerinde bana silah doğrultmamış tek kişiydi. Beni bir silahlı adamdan kurtarıp iki silahlı adamın önüne sürüklediğini fark edince çok sinirlendim.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?” dedi elinde silah olanlardan biri, beni kurtaran adama dönerek.

Üçü de kuşku dolu gözlerle bana baktı, ama silahlı olanların kuşkularının daha derin olduğu belliydi. Nedeni konusunda emin değildim, çünkü bacağım kanamaya devam ederken silah onların elindeydi. İstesem bile yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu.

“Silahları yere indirin,” dedi beni kurtaran adam silahlı diğer iki adama bakarak. Sesinde belirgin bir otorite vardı; son derece hoşnutsuz görünseler de sözünü dinlediler. Onlara baktım, sert bakışlarım ilk konuşan adamın suratına odaklanmıştı. Açık kahverengi saçları, koyu kahverengi gözleri vardı. Eğer bu kadar sert bir şekilde suratını asmaya yakışıklı sayılabilirdi. Bakışlarımın bulanıklaştığını fark ettim, canımı yakan acı ve kan kaybı artık kendini iyice hissettirmeye başlamıştı.

Yüzüne baktığım adamla bakışmaya devam ettik, diğeriysc beni kurtaran adama döndü ve güçlkle duyabildiğim bir şeyler söyledi. Konuşmaktan çok tıslıyor gibiydi.

“Pekâlâ, harika. Onun hayatını kurtardın. Şimdi de bizi buradan götür,” dedi ve omzunun üzerinden bana yan gözle baktı.

Megan De Vos

Yüzünde arkadaşınıinki gibi bariz bir nefret yoktu, ama memnun görünmediği de çok belliydi. Sorumluluğun kendisinde olduğu çok açık olan adam bana baktı. Bir an göz göze gelmek istedim, ancak gözlerini hafifçe kıсарak bacağımdaki yaraya baktı.

“Eğer onu burada bırakırsak kan kaybından ölür,” dedi arkadaşları yerine bana bakarak. Haklı olduğunu biliyordum, kurşun atardamarıma gelmemişti, ancak bacağım üzerinde beni öldürmeye yetecek kadar büyük bir alanı parçalamıştı.

“Kesinlikle,” diye homurdandı öfkeli olan. “Endişelenecek bir kişi azalacak demektir.”

“Hayır,” dedi. “Onu da yanımızda götürüyoruz.”

“Ne?” dedi diğer ikisi aynı anda tıslar gibi.

“Hayden, sen aklını kaçırmışsın,” dedi ikisinden daha kıbar olanı. Ama hızla başını sallıyordu. Demek beni kurtaran adamın adı Hayden’di.

“Bacağı onu öldürmeden vuralım gitsin,” dedi öfkeli olan bana bir kere daha bakarak.

“Onu kurtarmak zorundayız, Gri Taş’ta o da hayatımızı bağışlamıştı,” dedi Hayden sert bir şekilde. Ardından da meydan okur gibi arkadaşlarına baktı. Göz kırıp kafalarını bana doğru çevirirken yüzlerinden işin aslını anladıkları belliydi.

“Bu o kız mı? Sizi yakaladıktan sonra gitmenize izin veren mi?”

Hayden başını salladı. Dudakları gerilmişti. Dikkatli bir şekilde bakan gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı.

“O zaman ona sen yardım et dostum. Benim sorumluluğumda değil,” dedi içlerinden biri.

“Kapa çeneni Kit,” diye mırıldandı Hayden sitemkâr bir

Aparsi

şekilde. Çantasını yeniden yerleştirirken omuzlarını hareket ettirdi. Çantasının kayışlarını çekerek sıkılaştırdı. Ön kolları her hareketinde kolayca esniyordu ve bir kere daha bana doğru yaklaştığını fark ettim. Uzun ve rahat adımlarla zarif bir şekilde yanıma doğru gelip biraz uzağımda durdu.

“Sen kimsin?” diye sordu. Ona dik dik baktım. Hissettiğim dayanılmaz acıyı saklamaya çalışırken çenem kasılmıştı. Tekrar konuşmaya başlamadan önce rahatsız olmuş gibi derin bir nefes verdi.

“Seni öldürmeyeceğim.”

Sert bakışlarını suratıma dikmişti, yıllardır aldığım eğitime rağmen söylediğine inanmıştım. Ancak ona inanmam, cevap vermek isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Beni öldürmeyeceğine inanmak ile ona güvenmek tamamen farklı iki durumdu. Benim nereden olduğumu çok iyi bilmesine rağmen ben onun nereden olduğunu bile bilmiyordum; ona kendimle ilgili daha fazla bilgi vermek istemiyordum. Ona meydan okur gibi bakmaya devam ettim.

“Sen Grace’sin,” dedi. Ses tonunda rahatsız olduğuna dair bir iz vardı. Yüzümden bir anlığına da olsa şaşkınlığım okundu, ama sonra tekrar gizlemeyi başardım. Adımı nereden biliyordu?

“Ama nasıl...”

“Dün gece sana seslenmişlerdi,” diye açıkladı düz bir şekilde. Ah. “Şimdi sen ölmeden ve sana olan borcumu ödemek için çok geç kalmadan buradan gidelim.”

Bu söylediği niyetini açıklıyordu. Hayatını kurtardığım için kendisini borçlu hissediyordu ve olabildiğince kısa süre içinde borcunu ödemek istiyordu. Karşı çıkacak fırsat bulamadan,

kollarını tekrar omzuma doladı ve otobüsün arkasına gelirken bulunduğumuz pozisyonu aldık. Beni otobüsün arkasından çıkarırken kendimi hazır hissetmemi bile beklemedi. Bacaklarım neredeyse çalışmaz haldeydi. Koluyla beni ayakta tutuyordu ve diğer ikisi şehre doğru ilerlerken bulanık gözlerle ona baktım. Sinirli olan adamın adı Kit'ti. Sanırım daha sinirli olmalı.

"Eve gitmeme izin vermelisin," dedim sıkıtiğım dişlerimin arasından. Bacaklarım artık zonklamaya başlamıştı.

"Tek başına eve gitmene imkân yok," dedi düz bir sesle.

"Ben iyiyim," diye karşı çıktım. Aniden durdu ve kolunu çekti. Ben de o anda toprak yığınının üzerine düştüm. Yaralı bacağım aniden yere çarpınca inledim ve içgüdüsel bir şekilde toprağı avuçladım. Hissettiğim öfkeyi biraz olsun yatıştırmaya çalışmak için bacağıma vurdum. Acıyı da bastırmak için gözlerimi sıkı sıkı kapadım.

"Evet. Gerçekten iyisin," diye yorumda bulundu. Aniden gözlerimi açtım. Yanıma eğilirken şaşkınlık içinde onu izledim. Ellerini uzattı ve bacaklarımı tutup düzeltti. Tam suratına bir yumruk atacaktım ki başındaki bandanayı çıkardı ve turnike yapmak için bacağıma sardı. Tek kaşını kaldırdı. Karanlık düşüncelerim yüzünden beni değerlendiriyor gibiydi. Sonra beni bir kere daha kucaklayıp ayağı kaldırdı. Burnumdan ağır bir şekilde nefes alıp veriyor, sesimin titremesini önlemeye çalışıyordum.

"Beni aramaya gelecekler," diye uyardım onu. Beni öldürmeyeceğine inanmama rağmen açıkçası diğer arkadaşlarına o kadar da inanmıyordum. Ve onların kampına gittiğimizde başka birinin beni öldürmesini kim önleyecekti? En azından hayatta kalmak gibi bir planınız yoksa, baskın dışında başka

kamlara gitmeniz imkânsızdı. Onun kampı da gitmek istediğim son yeri.

“Hayır, gelmeyecekler,” dedi sadece.

“Evet...”

“Seni terk ettiler,” dedi net bir şekilde sözümü keserek. Bana bakmadı. Sert bakışlarını, yaklaşık üç metre önden giden arkadaşlarını takip etmek için ileriye doğru çevirmişti. Söylediği şey içimi acıtmıştı, çünkü doğru olduğunu biliyordum. Baskın ekibimden geriye kalanlar, ağabeyim de dahil olmak üzere beni geride bırakmışlardı.

“Geri dönecekler,” diye yalan söyledim sesimdeki nefreti saklamaya çalışarak.

“Hayır, gelmeyecekler,” diye tekrarladı bir kere daha. “Şimdi çeneni kapat.”

Aslında tartışmaya devam edebilirdim, ama bacağımın acısı aynı anda yürümemi ve konuşmak bir yana, düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Beynimi saran sis dağılmaya başladığında kaçmanın bir yolunu düşünmeye başladım. Elindeki silahı benden uzakta tutuyordu, ama kesinlikle üzerinde bir yerde başka silahlar olmalıydı. Silahını çalmak için tek bir şansım olacaktı, fakat bu riski almaya değer miydi?

Aklımın bir köşesinde görmezden gelemediğim bir düşünce vardı: Eğer bunu yaparsan hayatta kalamazsın.

Söylediği her şeyde haklı olduğunu biliyordum: Tek başıma kesinlikle dönemezdim. Beni almak için gelen de olmayacaktı. Daha da kötüsü, şehirde tek başıma kalırsam ya kan kaybından ölecektim ya da eninde sonunda gece olacak ve şehrin sakinleri ortaya çıkıp beni istedikleri gibi öldürebilecekti. Ne olursa ol-

sun, Hayden'la birlikte gitmekten başka şansım yoktu.

"Nerelisin?" diye sordum. Sesimin eskisinden daha cansız çıkmasından rahatsız olmuştum. Yürümeye devam ettikçe yaramın durumu daha da kötüleşiyordu. Sorumu umursamayıp onunla birlikte yürümeye devam etmem için beni zorladı. Tam ağaçların olduğu sınıra yaklaşmıştık ki aniden titremeye başladım. Eğer bu ormanın içine gireceksek bu tek bir anlama gelebilirdi.

"Kara Kanat mı?" Sesim fısıltı gibi çıkmıştı; sesimde dehşet, kaygı ve ne yazık ki korku vardı. Hiç şüphesiz Kara Kanat kamplar arasında en ölümcül olanıydı. Benim kendi kampım Gri Taş, Kara Kanat'tan sonra geliyordu. Oraya sadece birkaç kere gitmiştim ve bu baskınların her biri de son derece başarısızdı. Her seferinde korumalar içimizden birini öldürmüştü.

Onlardan nefret etmem gerektiği öğretilerek büyütülmüştüm, her fırsatta onlara kesinlikle güvenmemem ve eğer Kara Kanat'tan birisiyle karşılaşsam gözümü kırpmadan öldürmem öğretilmişti. Tehlikeli ve ölümcül insanlardı, vahim sonuçlarla karşılaşmak istemiyorsanız onları kışkırtmamamız gerekirdi ve ben şu an doğrudan düşman topraklarına doğru ilerliyordum.

Hayden en sonunda bana baktı, yüzündeki ifade tahmini doğru gibi. Küçüklüğümde beri sahip olduğum güce ve cesarete sıkı sıkı tutunurken kalbim deli gibi atıyordu. Her ne kadar kararlı olsam da bu kadar savunmasız bir halde o meşhur Kara Kanat kampına doğru gidiyor olmamdan dolayı çok gergindim.

Yanından geçtiğimiz bir ağacın dalı yarama değip vücudumu acı içinde bırakınca yüzümü buruşturdum. Gözkapaklarım

Ağarşi

istemsiz bir şekilde titriyordu, acının seviyesi artarken ağaçlar da gözümün önünden geçiyordu. Düz olmayan zeminde ayağımı kaldırmak giderek daha da zorlaşıyordu ve bilincimi açık tutmaya çalışırken gözlerimin kararmaya başladığını hissedebiliyordum. Bütün çabalarım rağmen çok kan kaybetmiştim ve acı dayanılmaz bir hal almıştı. Yere çöküp kendimden geçmeden önce duyduğum son şey Hayden'in mırıltıyla söylediği bir şey olmuştu.

“Neredeyse geldik...”

Her yer kapkaraydı, vücudum normal ağırlığının on katına çıkmış gibiydi. Kollarımı kaldırmayı denedim, ancak bileklerimi saran kayışlar yüzünden hareket ettiremedim. Bacağımda, yaranın olduğu yerde belli belirsiz bir sızı hissettim ve gözlerimi nasıl açacağımı hatırlamam birkaç dakika sürdü. Gözlerimi açtığımdaysa, tepemdeki kör edecek kadar parlak ışığı engellemek için derhal sımsıkı kapadım.

Derin bir nefes aldım ve neler olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak açmaya çalıştım. Işığın parlaklığına alıştıktan sonra bacağımın üzerine eğilmiş uzun boylu bir adam fark ettim, ancak kollarından ne yaptığını göremiyordum. Aslında canım çok acımıyordu, ama kollarını her hareket ettirdiğinde rahatsız edici bir baskı hissediyordum.

Kulağıma mırıltılar geliyordu. Ses tonu gergindi. Kollarımı bir kere daha kaldırmayı denedim, ama bir işe yaramadı. Bacaklarımı hareket ettirme çabam da bileklerimdeki kayışlar nedeniyle bir işe yaramadı, bütün uzuvlarım üzerinde yattığım

Megaş De Vış

masaya sabitlenmiş haldeydi. Başımı yana çevirdim ve odada kimlerin olduğunu görmeye çalıştım.

“Hareket etmesen iyi olur kızım. İşim neredeyse bitmek üzere,” dedi, sesi inanılmaz derecede derinden geliyor ve yavaş konuşuyordu. Bana bakmak için kafasını çevirdi, koyu renk teni gözlerinin beyazıyla çok büyük bir tezat oluşturunuyordu. Yaklaşık altmış beş yaşlarında görünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Doğrulamaya çalıştım, ama tek yapabildiğim sert yüzeyden başımı kaldırmak oldu.

“Bacağına tedavi ediyorum. Uyluk atardamarını sıyırmış ve kemiğe saplanmamış. Çok şanslısın gerçekten,” dedi. Son sözlerini bacağıma bakarak söyledi, dikkatini işine vermişti.

“Neden canım acımıyor?”

Daha önce de tıbbi müdahale gerektiren yaralarım olmuştu ama tedavi sırasında dayanılmaz bir acı hissetmiştim. Acı hissetmiyor olmam beni korkuttu.

“Biraz anestezi ilacım kalmıştı,” diye açıkladı.

“Ve sende kullanılarak harcanmamalıydı,” dedi arkamdan başka biri. Kimin konuştuğunu görmek için başımı sertçe çevirdim. Daha önce karşılaştığım üç adamı gördüm: Hayden, Kit ve diğeri. Konuşan Kit’ti, yine gözlerinden alevler çıkarak bana bakıyordu. Hayden diğerlerini duvarın kenarında bırakıp yanıma doğru geldi.

“Docc neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğunu söyledi,” dedi Hayden yavaşça. İlgiyle bana bakıyordu. Bu söylediği beni pek de şaşırtmamıştı.

“Bu adamın o lanet olası bandanası hayatını kurtarmış kızım,” dedi yaşlı adam. Anlaşılan doktordu. Son müdahalesini de

yaptıktan sonra ayağa kalktı. Korkutucu derecede uzun boyluydu. Oldukça uzun sayılabilecek Hayden da dahil olmak üzere her-
kese tepeden bakıyordu. Kollarımı oynattım, sessiz bir şekilde
kollarımın bağının çözülmesini istediğimi ifade ettim. Tama-
men çaresiz bir halde, tanımadığım adamlarla, bana karşı kul-
lanabilecekleri sayısız aletle dolu bir odada olmak kendimi çok
rahatsız hissettiriyordu.

Gözlerim doktorun üzerindeydi, beni çözmesini bekler-
ken diğer elime birinin dokunduğunu hissettim. Başımı çevir-
diğimde, Hayden'ın parmaklarının bileğimin üzerinde olduğu-
nu gördüm. Kayışları çözüyordu. Kolum serbest kaldığında,
diğerini çözmek için yana döndüm. Kolumun serbest kalması-
na yetecek kadar gevşetmeyi başardım ve doğruldum. Doğru-
lur doğrulmaz bunu yaptığımı pişman oldum. Oda etrafında
dönüyordu, hâlâ kan kaybının etkisindeydim.

"Yavaş ol kızım," dedi Docc bileklerimdeki kayışları çö-
zerken başını sallayarak. Derin bir nefes aldım ve bacaklarımı
iki yana salladım. Odanın dönmesinin durması için dua eder-
ken de masanın kenarına tünedim. Gözlerim bacağıma odak-
lanmıştı, etimi düzgün bir şekilde tutan tenimdeki ince dikişi
görünce çok şaşırdım.

"Birkaç gün dinlenmen gerekebilir," diye ekledi Docc.
Hareket edemeyecek kadar güçsüz kaldığımı fark etmişti.

"Hayır, dönmem lazım," dedim, aniden kendimi çok
ümitsiz hissetmişim. Ne kadar süredir yoktum? Hayden bor-
cunu ödediğine ikna olup başka birinin beni öldürmesine izin
vermeden önce buradan çıkmam gerekiyordu.

"Mümkün değil. Neredeyse ölüyordun, dinlenmen lazım,"

Megan De Vos

diye yanıt verdi Docc. Şaşkın bir ifadeyle Docc'tan Hayden'a döndüm.

"Eve gitmeme izin ver," diye rica ettim. Sessizce olanları izlerken gözlerim üzerine kilitlenmişti.

"Hayır," dedi. Kalbim yerinden oynadı. "Tek başına gidemezsin, ben de seni götürmesi için hiç kimseyi gözden çıkaramam."

"Yardıma ihtiyacım yok," dedim meydan okur gibi.

"Tek başına on metre bile gidemezsin," dedi kuşkuyla bir şekilde. "Docc birkaç gün dinlenmen gerektiğini söyledi. Onun dediği olacak. Konu kapanmıştır."

Arkasını dönüp hâlâ keyifsiz duran arkadaşlarının yanına gitti. Hepsini arkasını dönmüş odadan çıkmak üzereydi ki Docc konuştu.

"Hayden," dedi.

Hayden dönüp Docc'a baktı.

"Efendim?"

"Kız burada kalamaz," dedi sert ama saygılı bir şekilde. Bu iriyarı, yaşlı adam bile Hayden'a saygı duyuyordu. Böyle bir adam bile onunla bu kadar saygılı bir şekilde konuşuyorsa rütbesi gerçekten çok yüksek olmalıydı.

"Neden? Neden kalamaz?" dedi sıkıdığı çenesiyle tıslar gibi.

"Yapmam gereken işlerim var. Revirde kalamaz."

"Peki, bu kızla ne yapacağım konusunda bir önerin var mı?" diye sordu Hayden, sanki ben orada değilmişim gibi.

"Sana onu bırakman gerektiğini söylemiştik," diye mırıldandı Kit. Sonra da arkadaşı Hayden'ın arkasından sinirle baktı. Diğeriye aynı şeyi düşündüğünü belirterek yavaşça başını salladı ve dudaklarını sıkı.

Harari

“Karar senin patron,” dedi Docc omuz silkerek. “Ama kızın sorumluluğu sende.”

Hayden derin bir nefes verdi ve eliyle yüzünü sıvazladı. Bu durumdan son derece rahatsız olduğu belliydi. Sanki beni buraya getirdiğine pişman olmuş gibi duruyordu. Altdudağını baş ve işaretparmağının arasına aldı, sanki bir karar vermek üzereydi. Bana baktı.

“Onu boş bir kulübeye yerleştireceğiz, kapıya da bir koruma koyacağız. Benden haber gelene kadar da hiçbir yere gitmeyecek. Herhangi bir şey çalmasına izin veremeyiz,” dedi sert bir sesle. Sonra da bütün bunların hepsi benim suçummuş gibi bana baktı.

“Mümkün değil,” diye karşı çıktı arkadaşı. “Ona bir koruma ayıramayız. Herkesin belirli bir programı var ve bütün düzen altüst olur. Bu durumla ilgilenmek senin sorumluluğunda Hayden.”

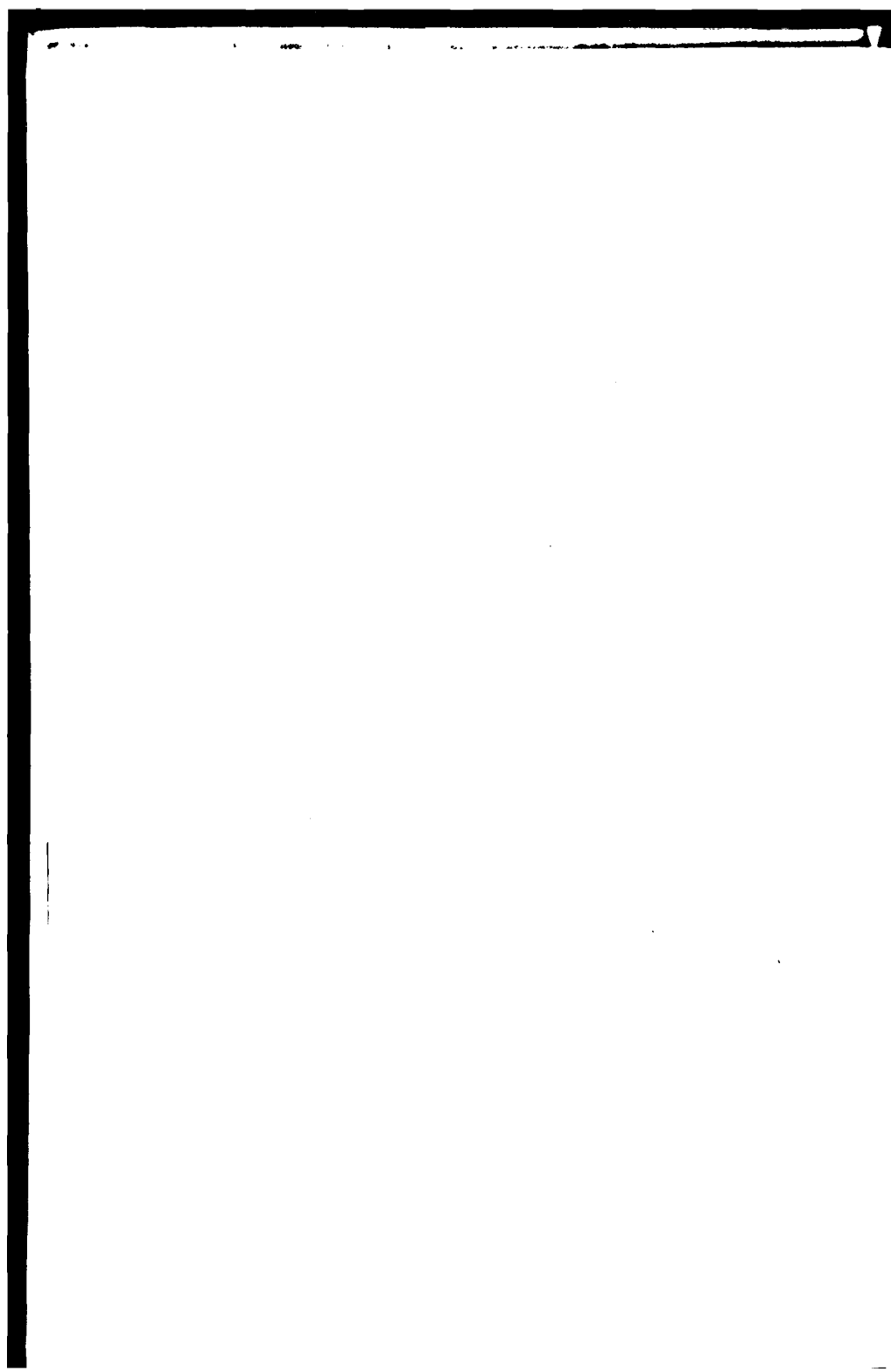
“Tanet olsun Dax...” diye mırıldandı Hayden ona bakarak. Demek diğerinin adı Dax’ti.

Hayden bir kere daha kaşlarını çatı. Bir şeyler düşünüyordu ve suratını hoşnutsuz bir şekilde buruşturdu. Nefesimi tutmuş ve nasıl bir çözüm bulacaklarını duymak için bekliyordum. Ne karar verirlerse versinler, memnun olmayacağıma emindim. Kendimi mahkûm gibi hissediyordum.

“Pekâlâ...” dedi Hayden. Derin bir nefes aldı ve ellerini bandanasız saçından geçirdi. Bir karara varmasını beklerken nefesimi tuttum. Kalbim heyecan ve stresten çarpıyordu.

“Pekâlâ. Benimle birlikte kalacak.”

GRACE

Odadaki insanlara gözlerimi açarak baktım. Kit ve Dax hem endişeli hem de rahatlamış görünüyordu; bana bakma sorumluluğu kendilerine kalmadığı için memnunnlardı. Docc dikkatle Hayden'ı inceliyordu. Yüzünde bir merak ifadesi vardı. Hayden bana doğru bir bakış attığında Kit ve Dax'ten daha endişeli görünüyordu. Bütün bu olanlar benim suçum muydu? Beni ilk başta buraya sürükleyen kendisiydi.

"Kule görevim var," dedi Kit rahatsız edici sessizliği bozarak. "Salakça bir şey yapma."

Bana mı, yoksa Hayden'a mı söylemişti, emin değildim, çünkü etrafındaki herkes o an sinirini bozuyormuşum gibi davranıyordu. Bunu söyledikten sonra Dax'le birlikte çıkıp gitti. Ben de Docc ve Hayden'la yalnız kaldım. Keşke burada

(Meğer De Vols)

Docc'la birlikte kalabilseydim. En azından varlığımdan o kadar da rahatsız olmuyor gibi duruyordu.

Hayden elini saçlarından geçirirken dudaklarının arasından derin bir nefes çıktı.

“Haydi, gidelim o zaman,” diye söylendi gözlerini bana dikerek. Karşı çıkmak için ağzımı açtım, ama oturduğum masadan kalkmaya çalışırken vazgeçtim. Bacaklarım neredeyse kilomun ağırlığı altında ezilmişti, ama düşmemek için masanın kenarına tutunmayı başardım. Hayden önceden yaptığı gibi aksine bana destek vermek için herhangi bir hamlede bulunmadı. Derin bir nefes aldım ve tüm dikkatimi Docc'un müdahalesi nedeniyle garip bir şekilde uyuşmuş olan bacağıma oynatmaya verdim. En azından canım çok acımıyordu.

Hayden'a doğru titreyerek yürüdüm, dişlerimi sıkıştırdım. Kaşlarını çatmadan beni izledi. Ona yaklaşırken dikkatimi nefes almaya verdim. Ona yaklaştığımda arkasını dönüp odadan çıktı ve onu takip etmemi işaret etti.

“Teşekkürler,” dedim aniden ve Docc'a bakmak için döndüm. Ciddi bir şekilde başını salladı ve buraya geldiğimden beri bir gülümsemeye en yakın olan tepkiyi verdiğini fark ettim.

“Aramıza hoş geldin kızım,” dedi derin ve yumuşak bir sesle. Hayden'ı takip etmeden önce ben de başımla selam verdim. Takip edip etmediğimi umursamadan, arkasını dönmeden kapıyı açtığında havanın zifiri karanlık olduğunu görünce çok şaşırdım. Hava bu kadar karardıysa birkaç saat baygın kalmış olmalıydım.

Birkaç metre geriden sessizce Hayden'ı takip ederken onu dikkatle inceledim. Yürürken geniş sırtı hareket ediyordu.

Aparşi

Kasları, gömleğinin altında oldukça gergin duruyordu, günün yorgunluğunun omuzlarına çöktüğü her halinden belliydi. Atletik ve fit olduğu çok aşıkardı. Kesinlikle hantal durmuyordu. Omuzları genişti, vücudunda yağ yoktu. Keskin hatlı kasları gömleğinin altında saklıydı. Başımı salladım ve kampı incelemeye başladım. Daha önce Kara Kanat'a hiç gelmemiştim. Sadece Gri Taş'ın diğer cesur üyeleri baskına kalkıştığında sınırlarında dolaşmışım. Zaten bu baskınlar da hep başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Kampın ana bölgesi olduğunu düşündüğüm bir yerdedik. Nispeten büyük olan binalar, merkezden etrafa yayılan sayısız kare kulübeden daha sağlam yapılmıştı. Dışarıda birkaç insan vardı, toprak yolda yanlarından geçerken bana şaşkınlık, güvensizlik ve genellikle nefretle bakıyorlardı. Kampın bir parçası olmadığımı biliyorlardı. Dışarıdan gelmişim, yabancıydım. Güvenilecek biri değildim.

Kampta ilerlerken büyük binaları arkada bıraktık. Tamen kulübelerden oluşan bir alanın etrafını dolaştık. Yol mum ve fenerlerle aydınlatılmıştı. Etrafı incelerken hiçbir şey söylemedim, ama hâlâ bir şekilde gerçekten Kara Kanat'ta olduğum için çok içindeydim.

Gözlerim bir tutam beyaz saçlı olan yaşlı bir adama kilitlendi. Hayden'ın peşinden gittiğim esnada beni izlerken gözleri nefretle kısılmıştı. Kaşlarımı çattım, bana doğru tehdit edici bir adım attığında, tehlikeyi anladığımı göstermek için ben de gözlerimi kıstım. Biraz hızlandım, Hayden'la aramızdaki mesafe kapanmış, adamdan uzaklaşmışım. Adam birkaç adım daha attı. Benden sadece birkaç metre uzakta kalana kadar adımlarını hızlandırmıştı.

“Senin yerinde olsam içeri girerdim,” dedi Hayden aniden. Sesi aniden kuvvetli çıkmıştı. Bakışlarını ona kaydı. Benim yerime adama baktığını görünce şaşırdım. Kolumun üst tarafından tutup beni kenara çekti ve adamla arama girdi. Adam bir şeyler mırıldandı, aslında homurdanma gibiydi ve sonra arkasını dönüp kulübesine girdi. Gözden kaybolana kadar peşinden baktım. Hayden’ın kolumu bıraktığını hissettim ve tekrar yürümeye devam ettim.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım gönülsüzce. Bu adamı benden uzak tutmak için tek yapmam gereken bir yumruk atmaktı, ancak Hayden’ın kendi kampında, gözlerinin önünde bir adamına saldırmak çok da iyi bir fikir değildi.

“Arayı açma, olur mu?” dedi kuru bir sesle. Arkasından gözlerimi devirip takip etmeye devam ettim. Birkaç kulübe daha geçtikten sonra sola doğru döndü ve etraftaki kulübelere nispeten daha büyük bir kulübeye yaklaştı. Kapıyı açtığında içerisinin kapkara olduğunu gördüm. Dışarıdan gelen az ışık içeriye dolmuştu. Kapıyı açık tutup başıyla işaret verdi. Pervaza yaslandı ve bana içeri girmemi söyledi.

Karanlığın içine doğru yürüdüm, herhangi bir şeye zarar vermeyeyim diye durup bekledim. Kapı sert bir şekilde kapanıp karanlık bizi tamamen içine hapsedtiğinde nefesim kesildi. Kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Bu yabancıyla, bu düşmanla zifiri karanlığın ortasında yalnız kalmak beni çok rahatsız etmişti. Onu göremesem de hareket ederken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Köşeden aniden bir ışık parladı. Bir mum yakmıştı. Sonra elindeki mumla küçük evdeki diğer mumları yakmaya başladı.

Işık sayesinde etrafımı görebilmiştım. İçerisinin nispeten sade olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Odada yatak, kanepeler, masa, sehpa ve şifonyer vardı. Eşyalar hemen hemen bu kadardı. Süslü veya gereksiz hiçbir şey yoktu. Buradaki her şey yıllar önce şehirden alınmıştı. Odanın diğer tarafındaki kapı kapalı olduğu için nereye açıldığını göremiyordum.

Hayden arkasını dönüp bana doğru yürüdü. Yüzü, dizlerinin yanındaki sehpa şamdanı koyarken mum ışığında ürkütücü bir şekilde aydınlanmıştı. Sehpanın üzerine kâğıtlar yayılmıştı. Sanki burada oturmuş ve saatlerce çalışmış gibiydi. Eğilip kâğıtları topladı, düzgünce sıraladı ve masasının yanına gidip çekmeceye koydu.

“Kanepede uyuyabilirsin,” dedi kabaca. Yatağının yanına gitti ve üzerinde duran battaniyeyi kapıp bana fırlattı. Battaniyeyi yakaladım. Kanepeye baktım. Muhtemelen o kanepeler daha iyi günler görmüştü. Kahverengi bir kumaştan üstünkörü bir şekilde yapılmıştı ve çok eskidiği belliydi. Ama en azından yerde yatmak zorunda değildim.

Yatağının kenarına oturdu. Botlarının bağcıklarını çözmeğe başladı. Ben de onu izledim. Bu durumla ilgili her şey çok gerçeküstü geliyordu. Şu an tedavi edilse de çok ciddi bir yarayla düşman kampında kısıp kalmıştım ve şimdi de hiç tanımadığım biriyle bu garip kulübede kalmak zorundaydım.

“Seni uykunda öldürmemden korkmuyor musun?” diye sordum hareketlerini incelerken. Söylediğimi duyunca çok tepki vermedi ve botlarını çıkarmak için doğruldu.

“Hayır.”

Megan De Vos

“Neden?” diye sordum kanepede doğrularak. Kanepede ağırlığının altında çöker gibi olmuştu.

“Çünkü böyle bir şey yaparsan bu kamptan sağ çıkamazsın,” dedi sakın bir şekilde. Sanki bu dediği apaçık bir gerçek gibiydi. Aslında haklıydı da.

“Benim seni öldürmemden korkmuyor musun?” diye ekledi kalkmış kaşlarıyla bana merak içinde bakarak. Ayağa kalkarak tişörtünün yakasından tutup çıkarınca çok şaşırdım. Gözlerimi kırptım ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladığını gördüğümde gözlerimi kaçırdım. Ama yine de dışarıda fark ettiğim son derece formda olan vücudunu görebilme fırsatım olmuştu. Yere bakarken hafifçe kızardığımı hissettim.

“Hayır,” dedim. Önümde soyunduğu için kendimi tedirgin hissettim. Şifoniyerin çekmecelerini açtığını duydum. Kumaş sesleri geliyordu. Ona tekrar baktığımda sadece şort giydiğini gördüm. Gövdesi, son derece sıkı ve çıplaktı. Daha sonra sol kolunda bulunan dövmeleeri fark ettim. Gövdesinde de birkaç tane vardı. Bunları nasıl yaptırmıştı?

“Neden?” diye üsteledi, benim sorularımı bana yöneltiyordu. Yanılıyor olabilirdim, ama bu bariz rahatsızlığımdan sanki eğleniyor gibiydi.

“Çünkü böyle bir şey yaparsan, şu ana kadar yaptığın her şey boşa gider,” dedim. Bu kadar kısa süre içinde onunla ilgili emin olduğum bir şey varsa, o da bana kesinlikle borçlu kalmak istemediğiydi. Ben onu öldürmediğim için o da beni öldürmeyecekti. Cevabımdan biraz etkilenmiş göründü ve yatakta doğruldu. Bana hâlâ çenemi kapamamı söylememiş olmasına şaşırmıştım.

Ahgarşı

“Sen kimsin?” diye sordum sessiz kalınca.

“Hayden,” dedi sadece.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye üsteledim. “Burada önemli biri olduğun belli.”

“Önemliden kasıt nedir?”

Sorumu umursamadığı için gözlerimi devirdim. “Dışarıdaki insanlar... hepsi, yaşlı olanlar bile senin sözünden çıkmıyor.”

“Eee?” diye sordu tekrar kuşku içinde tek kaşını kaldırarak.

“Pek çok insan yirmili yaşlarda birinin sözünü çok önemli bir pozisyonda değilse dinlemez,” diye açıkladım. Farklı kamp-lardan olsak bile bu çok genel geçer bir gerçektir.

“Önemli biriysem ne olmuş?” diye sordu. “Ne önemi var?”

“Sanırım bir önemi yok,” diye mırıldandım. Rahatsız olan kanepceye yerleşmek için gözlerimi bakışlarından ayırmak zorunda kaldım. Battaniyeyi üzerime çektim ve bakışlarının neden olduğu sıcaklığı umursamamaya çalıştım. Sorularına yanıt verme konusundaki isteksizliği kuşkularımı aslında doğruluyordu. Kampın tek lideri olmasa bile liderdi. Bu kadar genç yaşta, özellikle de Gri Taş’tan sorumlu olan babam Celt’le karşılaştırıldığında, böylesi bir sorumluluk alması çok ilginçti.

Yataktan kalkmadan önce bir süre sessiz kaldı. Küçük odanın içinde hareketlerini izledim. Masasındaki ve yatağının yanındaki mumu söndürdü. Sadece üzerinde yattığım kanepenin yanındaki sehpa-da yanan mumu bıraktı. Bana doğru gelirken gözlerim üzerindeydi, kendinden emin ve otoriter havası bana yaklaşıncı nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Hafifçe eğildiğinde gözlerimiz buluştu, karın kasları da çok havalı bir şekilde kasılmıştı.

“Unutma Grace,” dedi çok kısık bir sesle. “Herhangi bir şeye kalkışırsan ölürsün.”

Söyledikleri karşısında nefesimi tuttum. Dudaklarını, tek ışık kaynağını söndürmek için büzdü ve sonra oda tamamen karanlığa gömüldü. Hafif adımlarla yürüdü. Yatağa girip battaniyeyi üzerine çektiğini duydum. Kalbim karanlıkta biraz daha hızlı atmaya başlamıştı. Yıllarca aldığım eğitim, beynimde uyarı çanlarının çalmasına neden oluyordu. Duyularından birini kaybetmek, özellikle de belli durumlarda hiç iyi değildi.

“Gerçekten eve dönmeme izin verecek misin?” diye sordum kısık sesle. Cevap vermeyince uyuyakaldığını düşündüm.

“Evet Grace,” dedi en sonunda. “İşte o zaman hesaplaşıyoruz.”

Doğruyu söylüyor olması için dua ettim, çünkü daha önce hiçbir şeyi bu kulübeden, bu kamptan, bu durumdan kurtulmayı istediğim kadar çok istememiştim. Herkesi tanıdığım kampa dönüp normal hayatıma devam etmek istiyordum. Aynı zamanda da beni bıraktığı için ağabeyimin canına okumak istiyordum. Bunu da Kara Kanat’ın sınırları içinde yapamazdım.

Hayden’in evinin kapısının aniden sertçe çalması düşüncelerimi yarıda kesti. Olduğum yerde sıçradım ve Hayden görmediği için karanlığa teşekkür ettim. Alçak sesle küftü. Yatağından kalktığını duydum. Zaten harap olmuş sinirlerimi yatıştırmak için battaniyeme sıkı sıkı sarıldım. Bir yandan da kapıya doğru gidişini dinledim. Dışarıdaki mumlardan gelen yumuşak ışık odayı doldurdu ve Hayden’in karnındaki kasları aydınlattı. Gözlerimi tekrar kaçırdım ve dikkatimi toplamak için birkaç kere kırptırdım.

“Ne var?” diye sordu Hayden dışarıdaki her kimse. Tek görebildiğim siluetti.

“Kuledekiler güneyden gelen baskıncılar görmüş,” dedi biri. Ses tanıdık gelmişti. Adından önce yüzü aklıma geldi. Kapıdaki Dax’ti.

“Eee?” dedi Hayden sert sert. “Onları yakalayacağın yerde burada ne yapıyorsun?”

“Biraz kalabalık bir grup. Barrow durumu incelemen için kuleye gelmeni istiyor,” dedi. Alçak sesle konuşuyordu. Sonra kapıya doğru eğildi ve bana baktı.

“O ve Kit bir baskın grubuyla başa çıkamıyor mu?” diye sordu Hayden sinirlenerek.

“Hey,” dedi Dax elini kaldırarak. “Sadece Barrow’un mesajını getirdim. Ne olur ne olmaz diye kuleye gelmeni istiyor.”

“Peki onu ne yapacağım?” diye sordu Hayden eliyle benim olduğum tarafı göstererek. “Ona göz kulak olmak ister misin?”

“Mümkün değil dostum. Onu sen istedin, yanında getir o zaman,” dedi Dax omuz silkerek. “Ben bebek bakıcısı değilim.”

“Ben de değilim,” diye homurdandı Hayden.

“Bunu daha önceden düşünmeliydin dostum,” dedi Dax. Ses tonunda en ufak bir anlayış yoktu. “Acele etsek iyi olur. Barrow sabırsızlanmaya başlamıştır.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi Hayden. Sonra Dax’i gönderdi. Dax gittiğinde Hayden da kısa bir süre önce söndürdüğü mumları yakmaya başladı.

“Ayağa kalk,” dedi bana ve üzerine bir tişört geçirdi.

“Ne yapıyoruz?” diye sordum. Battaniyeyi üzerimden çe-

kip botlarımı bağlamaya başladım. Hayden yatağının altından bir çift ayakkabı aldı.

“Kuleye gidiyoruz,” dedi sadece. Bunu duyduğumda biraz heyecanlandığımı itiraf etmek zorundaydım. Kule, Kara Kanat’ın bu kadar korkutucu olma nedenlerinden biriydi. Yaklaşık yedi-sekiz kat yüksekliğindeydi. Kara Kanat sakinlerine 360 derece bir görüş alanı sağlıyor ve kampa yaklaşan birileri olursa kilometrelerce öteden fark etmelerinde yardımcı oluyordu. Dünya ayrılmadan önce gözetleme kulesi olarak kullanılıyor olmalıydı, ama artık Kara Kanat için ana savunma binası görevi görüyordu. Baskıncılar daha yola çıkmadan haberleri oluyordu.

Ayağa kalktım ve bacağımı esnettim. Docc’un bana verdiği anestezinin etkisi geçmeye başlamıştı. Yüzümü buruşturdum. Hayden esnediğimi görünce bana dik dik baktı.

“Umarım bacağın bize sorun çıkarmaz,” dedi ve kapıya yöneldi. “Haydi gidelim.”

Peşinden gittim. Küçümseyen lafından sonra onunla aynı hızda yürümeye kararlıyım. Kampın içinde ilerledik. Şimdi daha da ıssızlaşmıştı. Kule kampın üzerinde yükseliyordu ve dibine geldiğimizde bile tepesi karanlıkta görünmüyordu. Çelikten yapılmış dik merdivenle çıkılıyordu kuleye ve merdivenleri çıkmaya başladığımızda endişeyle basamaklara baktım. Hayden önce benim girmemi istedi.

İlk birkaç basamak çok kötü değildi ve neredeyse kaslarımdaki ağrının biraz olsun geçmesini sağladı. Merdiven çıkabilmek de çok iyi gelmişti ve onca hasardan sonra bacağımı hâlâ kullanabileceğimi anlamıştım. Neyse ki yaranın büyük bir

Aparşı

bölümü bacağımın etli kısmındaydı ve sinirlerim ile atardamarlarıma bir şey olmamıştı. Bu iyiye işaretti.

Beşinci kata geldiğimizde bacağım harcadığım güç yüzünden zonklamaya başlamıştı. Adım hızımı korudum, hiç durmadan ve Hayden'ın zayıf olduğumu düşünmesine fırsat vermeden tepeye ulaşmaya kararlıyım. Yedinci kata geldiğimizde hissettiğim acıyı bastırmak için uğraşmaktan ciğerlerim yanıyordu, ama yine de yola devam ettim. Tepeden yumuşak bir ışık görülüyordu.

"Hey," dedi Hayden ben son basamağa çıkarken. Oradaki-
lere geldiğimizi haber vermişti. Burun deliklerim nefesimi dü-
zenlemeye çalışırken açılıp kapanıyordu. Hayden'daysa en ufak
bir yorgunluk belirtisi yoktu. Lanet olsun! Ellerimi iki yanıma
koydum ve kulenin tepesindeki iki adama baktım. Kit vardı. Di-
ğer adam da kır saçlı ve ellili yaşlarındaydı. O adamın Barrow
olduğunu düşündüm. Dikkatini Hayden'a vermeden önce attığı
hoşnutsuz bakışa rağmen bana Celt'i hatırlatmıştı.

"Saat üç yönünde," dedi Hayden'a uzağı işaret ederek.
Gerçekten de türek ışıkları sayesinde küçük bir grup görülü-
yordu. Kaç kişi olduklarını söylemek çok zordu, çünkü hâlâ
çok uzaktaydılar. Ama birkaç kişi olmadıkları kesindi. Diğer
yönlere baktım, fakat karanlıktan başka bir şey görmek imkân-
sızdı. Gündüz manzara gerçekten harika olmalıydı, ama böyle
bir şansım olmayacaktı.

"Baskıncı olduğuna emin misin?" diye sordu Hayden.

"Kesinlikle eminim. Bu kadar kalabalık bir grup başka ne
olabilir ki?" dedi Kit. İşte, o anda kulenin tepesinde kurulmuş
çeşit çeşit tüfekleri fark ettim. Hepsi farklı bir yöne doğrul-
tılmıştı ve emir geldiği anda ateşe hazırды. Kit ve Barrow'un

omzunda da asılı silahlar vardı. Hayden yavaş yavaş yaklaşan gruba bakarken bir süre sessiz kaldı.

“Onları indirin,” dedi kısık sesle. Kit de başını salladı ve hemen bir tüfeğin yanına eğildi. Gözünü nişan almak için vizörle aynı hizaya getirdi. Barrow ve Hayden da onun yaptığını yaptı. Geride durup bir grup insana siperden ateş etmek için yaptıkları hazırlığı şok içinde izledim.

“Ben on iki kişi saydım,” dedi Hayden kısık sesle. Gözünü vizöre iyice dayamıştı.

“Ben de,” dedi Barrow. Hayden bir daha konuşmadan önce birkaç saniye daha vizörden bakmaya devam etti.

“Pekâlâ, birkaç tanesini indirelim. Bakalım geri dönecekler mi?” diye emir verdi Hayden. İkisi de cevap vermedi, ama ikisi de ateş ettiği için emri duyduklarını anladım. Pozisyon değiştirip tekrar ateş açtılar. Toplam dört el ateş edilmişti. Hayden’in henüz ateş etmediğini fark ettim.

“Dördü indi,” dedi Hayden. Sonra izlemeye devam etti. “Hâlâ ilerliyorlar.”

“Yeniden ateş ediyorum,” diye mırıldandı Kit ve vizöre gözünü kısarak baktı. Bir kere daha ateş etmeden önce nişan almak için bir süre bekledi. Barrow da yanında, aynısını yapıyordu. Süreci tekrar ettiler. Nişan alıp ateş açtılar. On iki kere ateş edilmişti. Birkaç ışığın sönmeden önce yere düştüğünü görmüştüm.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Hayden. “İşte bu kadar.”

Çömelmiş olduğu pozisyonu bozarak doğruldu. Kaşlarını sertçe çatmıştı. Arkasında beni görünce biraz şaşırdı. Sanki orada olduğumu unutmuştu. Aniden kendimi hırsız gibi hissettim.

“İyi nöbetler,” dedi Hayden diğer ikisine. Yanıma geldi. Ko-

lumu tutup merdivenlere doğru yönlendirdiğinde biraz şaşırdım.

“Hayden,” dedi Barrow. Yarı yolda durdurmuştu. Hayden arkasını dönüp ona baktı.

“O kız,” dedi başıyla beni işaret ederek. “Gri Taş’tan mı?”

“Evet,” dedi Hayden bezgin bir şekilde. Buradaki insanların, sanki ben yokmuşum gibi konuşmayı alışkanlık haline getirdiğini fark ettim.

“Oldukça çok şey gördü, öyle değil mi?” diye devam etti Barrow. Sonra gözlerini kısarak Hayden’a baktı. Hayden, adamın nereye varmak istediğini anlamış gibi görünse de cevap vermedi. Bakışlarıyla ona meydan okuyordu.

“Biz aramızda konuştuk Hayden,” dedi Kit. Söylediği dikkatimi çekti. Bu ses tonundan hiç hoşlanmadım. Kit konuşmaya devam ederken Hayden sessiz kaldı.

“Kararımızı verdik... Çok fazla şey gördü. Eve dönmesine izin veremeyiz.”

“Anlamadım?” dedi Hayden meydan okur gibi.

“Haklı olduğumuzu sen de biliyorsun dostum. Kampı, burada nasıl çalıştığımızı gördü. Gözünü bağlasak da bir şey fark etmezdi, aptal değil. Baskındaydı, yine de olayların nasıl işlediğini anlardı. Gri Taş’a dönüp oradakilere burada gördüklerini anlatmasına izin veremeyiz. Bu hepimiz için çok tehlikeli olur. Ya burada esirimiz olarak kalsın ya da onu öldür. Seçim senin,” dedi Kit. Ses tonunda ciddiyet vardı. Eğer karar yetkisi onda olsaydı beni kuleden aşağı atıp bu işi çözeceğine dair bir izlenime kapıldım. Az önce altı kişiyi gözünü kırpmadan öldürmüştü. Beni öldürmek de onun için hiç sorun olmazdı.

Megan De Vos

Hayden'in vereceği cevabı beklerken nefesimi tuttum. Hangi seçeneğin daha korkunç olacağına karar vermeye çalışıyordum. Ölmek mi, yoksa sonsuza kadar Kara Kanat'ta esir kalmak mı daha korkunçtu? O anda cevap vermek gerçekten çok zordu.

GRACE

Bana ultiatom mu veriyorsun Kit? Bana?" diye sordu Hayden, sesindeki öfkeyi gizleyememişti. İki elini yumruk yaptığını fark etmiştim. Anlaşılan otoritesinin sorgulanmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Sadece ben değil dostum. Dax, Barrow, herkes böyle düşünüyor. O kızı buraya getirmemeliydin. Herkesi tehlikeye atıyorsun," dedi Kit sertçe.

"Onun peşinden gelen yok. Onlar tehlikeli değil," dedi Hayden sert sert.

"Belki değil, ama o tehlikeli. Gri Taş'tan geliyor ve basıncıydı. Gördüğünden çok daha fazlası olduğuna emin olabilsin," dedi Barrow. Bu söyledikleri benim aleyhime olsa bile nedense duyduklarım biraz içimi rahatlatmıştı. Gerçekten de

sadece kendi başımın çaresine bakmaktan daha fazla güce sahiptim, en azından içlerinden birine karşı savaş verme konusunda da kendime güveniyordum. Benden güçlülerdi, ama benim daha hızlı olduğumu gösterme konusunda istekli olabilirdim.

“O çok tehlikeli Hayden,” diye ekledi Kit.

“Ben burada duruyorum,” diye araya girdim. Kelimelerin ağzımdan çıkmasını engelleyememiştim. İnsanların sanki orada değilmişim gibi konuşmasına daha fazla dayanamamıştım. Alev alev yanan üç çift göz bana döndü. Benim de gözlerimden ateşler çıkıyordu. Hayden konuşana kadar hepimiz sessiz kaldık.

“Onu öldürmeyeceğim,” dedi Hayden sakın bir tonla Kit’in ultimatomuyla ilgili olarak.

“Pekâlâ,” dedi Barrow aniden doğrularak. “O zaman bu işi ben yaparım.”

Ayağa kalktığında bir adım geri gittim. Silahını çıkarıp bana doğrulttuğunda kulenin tepesini saran ince parmaklıklara yaslanmışım. Çenemi sıktım. Korktuğumu belli etmemeye kararlıydım. Hayden, Barrow’la arama girdiğinde silahı göremedim. Barrow hemen silahı indirdi ve Hayden’a öfkeyle baktı.

“Onu öldürmeyeceğim. Başkası da öldürmeyecek,” diyerek Hayden durumu net bir şekilde açıkladı. Hayden’in geniş sırtından Kit ve Barrow’u doğru dürüst göremiyordum.

“Anlaşılan bir mahkûmumuz oldu,” dedi Kit. Bir Hayden’a, bir de bana bakıyordu. “Bu çok eğlenceli olabilir.”

“Harika,” diye mırıldandı Hayden alaycı bir şekilde. “Şimdi nöbetine dön.”

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp bana baktı. Beklediğinden daha yakınımda olduğunu fark edince neredeyse göğsü

Aharşi

bana değmişti. Bir adım geri gidip kolumu bir kere daha tuttu ve merdivenlere doğru beni itti. Karşı gelir gibi irkildim, bana yaramaz bir çocukmuşum gibi davranmasından sıkılmışım. Eğer kaçmayı deneyecek olsaydım, tetüğün arkasında sinirli insanların olduğu, silahla dolu bir kule tepesinden kaçacak değildim.

Bana kaşlarını çattı, dikkatle yüzüme baktı. Altdudağını baş ve işaretparmağı arasına alıp bir süre düşündü. "Haydi."

Karşı çıkmadan merdivenlerde onu takip ettim. Kuleden indiğimiz için memnundum. İnerken Hayden hiç konuşmadı. Kendi içinde sessiz bir savaş veriyormuş gibi hareketleri düzensiz ve bir garipti. Aşağı indiğimizde, evine doğru giden yolda adım attıkça ayağının altından toz kalkıyordu. Kulübesinin kapısını sertçe ardına kadar açtı. Kapı ardına kadar açılmış, çeşitli malzemelerden yapılmış kulübenin duvarına çarpmıştı.

Kanepedeki yerime döndüm. Sessizce oturarak onu biraz daha izledim. Aceleyle ayakkabılarını çıkardı. Yüzü asılmıştı. Çok öfkeli görünüyordu.

"Hayden?" dedim sakince konuşmak için cesaretimi toplayarak.

"Ne?" diye çıktı. Bana ters ters baktı. Kaşlarımı çattım.

"Neden kimseyi vurmadın?" diye sordum.

Duraksadı. Tişörtünü çıkarmak için elleriyle yakasını tutmuştu ki donup kaldı. Ama hemen kendini topladı. Sonra da tişörtü hızla çekerek çıkardı. Bu durum çok tuhafıma gitmişti, Kara Kanat'ta otorite sahibi olduğuna neredeyse inandığım bu çocuk kolayca birkaç kişiyi öldürme fırsatını kullanmamıştı. Gri Taş'tan tanıdığım hemen hemen herkes bu fırsata balıkla-

Megaş De Vos

ma atlardı. Birkaç düşman öldürme fırsatı karşısında sevinçten gözleri parlardı. Ama Hayden çok farklıydı.

“Kit ve Barrow halletti,” dedi tekdüze bir sesle. Ama bu söylediklerinin altında başka bir şey yattığını fark ettim, hafif bir kandırmaca vardı. Yalan söylüyordu.

“Evet, ama sen de yardım edebilirdin, öyle değil mi?” diye üsteledim. Yatağa yatarken bir şey söylemedi. Bu sefer mumları bile yakmamıştı. Kapıdaki çatlaklardan ve küflü tek pencereden sızan zayıf ışıqla idare etmişti. O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki cevap vermeyeceğini düşünmeye başladım.

“İyi geceler Grace,” diye mırıldandı sorumu umursamamış. Sesinde artık öfke yoktu. Çok yorgun olduğu belliydi. İç çektim.

“İyi geceler Hayden.”

Sabah uyandığımda dikkatimi çeken ilk şey, sırtımdaki dayanılmaz ağrı ve bacağımdaki yaranın zonklayarak alev alev yanmasıydı. Fark ettiğim ikinci şeyse, Hayden’in kulübesinin dış kapısı haricindeki tek kapının ardından gelen su sesiydi. Orası banyo olmalıydı. Akan su sesini duyunca şaşırdım.

Sesin kaynağını gizleyen kapıya baktım. Çok az aralık olduğunu görünce merak ettim. Aralıktan, Hayden’in geniş sırtının parlak teni gözüme ilişti. Eğreti duşun altında dururken her yerinden sular süzülüyordu. Başımı biraz daha uzattım. Duşta kayarken kazayla onu gözetlediğimi görmese bile kızarmıştım.

Bu çocuk ve etrafımda üstsüz dolaşmasıyla ilgili beni bu

Aparşı

kadar garip hissettiren neydi? Giyinip soyunmasını izlemek zaten yeterince aklımı başımdan alıyordu ve şimdi de duшта tamamen çıplak olduğunu fark etmek de beni etkilemişti. Neden kapıyı kapatmamıştı sanki?

Su sesi kesildiğinde olduğum yerde doğruldum. Ne yapacağımı bilemedim. Bir anlık panikle hemen kanepeye uzandım ve uyuyor taklidi yaptım. Gözlerimi hemen kapasam da Hayden'in belinde havluyla duştan çıktığını son anda görmüştüm.

Aman Tanrım!

"Hiç beceremiyorsun," dedi Hayden neşeli bir tonla. Elimde olmadan gözlerim açıldı. Bana bakarak sırtıttığını gördüm. Şaşkınlık içinde kaşlarımı çatıttım.

"Neyi?"

"Uyuyor taklidi yapmayı. Kazık gibi yatıyordun," dedi. Vücudunu örtmeye tenezzül etmemişti. Elimde olmadan, kaslarını daha belirgin hale getiren minik su damlalarını gördüm.

"Ah," diyebilirdim sadece. En azından dün gecedan daha keyifliydi. Vücudunu kurulamadan düz kırmızı tişörtünü giyirken ona doğru bakmamaya çalıştım. Ellerini belindeki havluya götürdüğündeyse gözlerimi kaçırdım. Yanaklarım yine kıpkırmızı olmuştu.

Beni bu kadar etkilemesine çok şaşıırıyordum, çünkü daha önce çocuk, erkek ya da kadın kim olursa olsun, çıplaklık hiç dikkatimi çekmemişti. Yaralı olanları iyileştirmek zorunda kaldığımda mecburen çıplak insan görmüştüm. Gri Taş'taki zamanımın çoğu ihtiyacı olan insanları iyileştirmekle geçtiği için çıplaklık benim için sıradışı bir durum değildi.

Ama yine de bu durum çok farklıydı. Anlaşılan başa çık-

Megan De Vos

maya da hazırlıklı değildim. Pantolonunun fermuar sesini duyunca rahatladım. En sonunda giyinmişti ve artık dikkatimi dağıtmayacaktı. Ancak onun duş alıp giyinmesi bir süredir yıkanmadığımı ve üstümü değiştirmedığımı hatırlamama neden olmuştu. Muhtemelen ceset gibi kokuyordum.

Midem yüksek sesle guruldadı ve kulübedeki sessizliği bozdu. Hayden botlarını giyip ayağa kalkmıştı. Bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Aç mısın?” diye sordu.

“Açlıktan ölüyorum,” diye dürüstçe cevap verdim. Çabucak botlarımı giydim ve değiştirecek kıyafetim olmadığından saniyeler içinde hazırdım.

“Hadi, seni mutfağa götüreyim,” dedi. Bu sabah daha ılımlı davranıyordu. İlk defa ondan nefret etmediğimi fark ettim. Kamptaki o dikkatli gözler üzerinde değilken, yalnız olduğumuzda çok daha yumuşaktı.

Güneşin dışarıda parıl parıl parladığını görünce sevindim. Nedense bulut, yağmur, rüzgâr ya da şimdiye kadar burada hiç hoş karşılanmadığımı hatırlatacak herhangi bir şey olmasını bekliyordum. Dün gece geldiğimiz yolda Hayden önde, ben arkada yürümeye başladık. Sabah güneşinin keyfini çıkaran insanların önünde oturduğu kulübelerin arasından geçiyorduk.

“Pekâlâ,” dedi Hayden. Dikkatimi kendine çekmişti. Ben de o sırada çimenler üzerinde iki küçük çocuğuyla oynayan bir anneye bakıyordum. Böyle bir manzaraya Gri Taş’ta rastlamak zordu ve görmek hoşuma gitmişti.

“Pekâlâ,” diye tekrarladım sakince.

“Eğer burada kalacaksan...”

Harâşî

“Burada esir kalacaksam,” diye düzelttim sözünü keserek. Konuşmaya devam etmeden önce dişlerini sıktı.

“Eğer burada kalacaksan, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmen lazım,” dedi. Bana gerçekten daha fazla bilgi verip vermeyeceği konusunda emin olamadığından ses tonundaki rahatsız olduğunu gösteren ifade onu eleveriyordu.

“Pekâlâ,” dedim devam etmesi için.

“Yemekler mutfakta ve yemekhanede bulunur. İkisi de aynı binada. Birazdan göreceksin. Tuvalet ve duşlar kampın diğer tarafında, ama benimkini kullanabilirsin. Ben yanında değilsem kesinlikle karargâh veya cephaneliğe gitmeyeceksin. Herhangi bir yere gitmen gerekirse de seni ben götüreceğim.”

Söylediklerini çok da şaşırmadan aklıma not ettim. Potansiyel olarak tehlikeli bir yere gitmeyi zaten beklemiyordum, bu nedenle duyduklarına şaşırmadım.

“Pekâlâ,” dedim.

“Ve bundan sonra benimle birliktesin. Burada tek başına dolaşmana izin veremem. Başka birine de sana göz kulak olması konusunda güvenemem, illa ki kavga çıkar,” dedi. Yüz ifadesini okumak çok zordu.

“Kara Kanat’ın ortasında biriyle kavga edecek kadar salak olduğumu düşündüren nedir?” diye sordum. Bir şekilde hakarete uğramış hissediyordum. Bu yapabileceğim en aptalca hareket olurdu.

“Ben öyle...”

“Selam Hayden!” dedi bir ses neşeyle. Hayden’in lafını ağzına tıkamişti. Yanında on yaşlarında bir çocuk belirdi. O iri

Megaş De Vos

kahverengi gözleri görür görmez tanımıştım. Baskındaki çocuktu. Onu daha iyi görebilmek için Hayden'ın yanına gittim. Yanımıza gelirken kıpkırmızı olmuştu ve Hayden'ın arkasına saklanmıştı.

“Günaydın Jett,” dedi Hayden neşeyle.

“Hayden, duyduğum doğru mu?” diye sordu. Sesini kısık tutmaya çalışsa da işe yaramıyordu. Onu çok net duyabiliyordum.

“Ne duydun küçük adam?” diye sordu sabırla. Kullandığı lakap, gitmelerine izin verdiğim gece ona söylediklerini hatırlattı bana.

Şimdi koşmaya başlayacağız küçük adam.

“Burada kalmasına izin vermişsin?” diye fısıldadı Jett şaşkınlık içinde. Sonra Hayden'ın yanına doğru baktı. Beni görünce de hafif bir çığlık attı, ona baktığımı görünce geri çekildi.

“Onu burada tutuyorum,” diye düzeltti Hayden. “Kendisi burada olmak istemiyor.”

“Peki, o zaman neden eve gitmesine izin vermiyorsun?” diye sordu Jett.

“Çünkü,” dedi Hayden, “eve gitmesine izin vermek güvenli değil.”

Sırıttım. En sonunda orada bulunmamın bir çocuğa açıklamak için bile olsa, tehlikeli olabileceğini itiraf etmişti.

“Ah,” dedi Jett sadece. Hayden'ın söylediklerini düşünerek yüzünü buruşturdu. Sonra bir şey hatırladı. “Ah doğru ya! Maisie, mutfaktaki fırınlar için oduna ihtiyacımız olduğunu söylemişti.”

“Depodakiler bitti mi?” diye sordu Hayden. Jett duraksadı. Hayden ve ben de durduk. Sonra omuz silkti. Omzu ne-

Ağarşi

redleyse kulaklarına kadar çıkmıştı. Dudaklarıysa büzülmüştü. Hayden'a dönmeden önce bana korku dolu bir bakış attı.

"Maisie sana söylememi istedi, o kadar," dedi cevap olarak.

"Pekâlâ, ona odun getireceğimi söyle," dedi Hayden. Jett başını sallayıp kaçır gibi uzaklaştı. Hayden aniden döndü ve birkaç kulübenin arasından ilerlediğimiz yoldan çıktı.

"Ondan hoşlandım," dedim. Elimde olmadan da gülümsemiştim. Bana şaşkınlık içinde baktı.

"Hoşlanmamak çok zor," diye itiraf etti. Kulübeler arasında yürüdük, ormanın kenarına ulaşmıştık. Muhtemelen biraz odun alacaktık.

"Peki, sürekli senin yanında mı olmak zorundayım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu gerçekten çok yorucuydu.

"Evet," dedi. Sonra da büyük bir ağacın yanına istiflenmiş odunlardan birkaç tane aldı. Kampın kulübelerinin hemen dışında, ağaçlarla çevrili küçük bir açıklıkta duruyorduk.

"Beni korumana ihtiyacım yok," dedim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. İç çekip topladığı kütükleri yere bıraktı ve dimdik karşımda durdu. Boyu rahat bir seksenin üzerindeydi.

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet," dedim sert sert. Bana meydan okur gibi bakarken ben de gözlerimi kıpmış, ona bakıyordum.

"Kanıtla."

"Neyi kanıtlayayım?" diye sordum. Benden ne yapmamı istediğini anlamamıştım.

"Seni korumama ihtiyacın olmadığını kanıtla."

Bir kere daha göz kırptım. Onunla kavga etmemi mi is-

(Megan De Vos

tiyordu? Düşüncelerimi doğrular gibi, beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. Ellerimi havaya kaldırdım ve duruşumu değiştirerek ona doğru bir adım attım. Hamleme karşılık verdi ve beni yana savurdu. Anlaşılan gerçekten kavga istiyordu. Yüzümde tatmin olduğumu gösteren gülümseme vardı. En sonunda istediğim olacaktı.

Artık yumruklarım havada, tam önümde, savunma halindeydim. O da aynısını yaptı. Yeşil gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. Attığım her adıma karşılık verdi. Etrafımda daire çiziyordu, ama erişemeyeceğim kadar da uzaklaşmıyordu. Kavga umuduyla damarlarımda adrenalin dolaşmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım, ileri atıldı ve yumruğumu çenesine doğru savurdum.

Darbemi ön koluyla kolayca savuşturdu. Hedefi tutturamamıştım. Hemen peşinden diğer yumruğumu savurdum, ama sadece kaburgasına ulaşabildim. Yaptığım her hamlede bacağım sızlasa da kararlı bir şekilde umursamadım. İleri doğru bir adım atarken derin bir nefes daha aldım Sert bir darbe için dizimi kaldırmayı başardım. Bir kere daha çenesine vurma girişimim havada asılı kalan yumruğumla birlikte püskürtülmüştü. Avuç içiyle kolayca beni durdurmuştu.

Saldırmamıştı. Sadece benim hamlelerime karşılık veriyordu. Hızlı ve ustaca hareket ediyordu. Ondan daha hızlı olduğum konusunda kendime çok güvenmeme rağmen anlaşılan yanılmıştım. Attığım her adıma karşılık veriyordu. Bulunduğum hamlelere ya ön kolu ya da gövdesiyle karşılık veriyordu. Gerçekten de mükemmel bir dövüşçüydü ve bu beni çıldırtmıştı.

Ağarsı

“Hadi ama Grace, bundan daha iyisini yapabilirsin,” diye beni kışkırttı. Sonra bana sırtarak baktı. Bir kere daha ileri atıldığımda alnımda terlerin biriktiğini hissettim. Bu sefer yumruk yerine tekme deneyecektim. İlk sağlam vuruşum yan tarafına gelmişti ve derin bir nefes verdi. İleri atıldım, sol elimi kullanacakmış gibi yapıp sağ elimi havaya savurdum. En sonunda çenesine vurduğumda çat diye bir ses geldi. Başı yana dönmüştü.

Sessizce gülümsedim. İçimden küçük zaferimi kutluyordum. Ancak saldırıma devam etme şansı bulmadan önce kendini topladı ve iki bileğimi kolayca yakaladı. Sonra beni çevirip yürütmeye başladı ve en yakındaki ağacın gövdesine dayadı. Pat diye ağaca yaslandım. Güçlü bir şekilde nefes alıp veriyordum. Yanaklarım, ağacın sert kabuğuna değiyordu. Elleri hâlâ bileklerimdeydi ve arkamda birleştirmişti.

“Senden daha fazlasını beklediğimi söylemek zorundayım,” dedi. Sesi, bedenimi arkadan ağaca bastırırken neredeyse tehdit dolu bir fısıltı gibiydi. Aklımdan bahaneler geçiyordu. Kaç gündür doğru dürüst yemek yememiştim. Bacağım yaralıydı. Benden çok daha iriydi. Ama bunlardan hiçbirini söylemedim. Bahane sunarak ona istediği tatmini yaşatmak istemi-yordum.

“O zaman bunu başka bir zaman tekrarlamaktan korkmayacaksın,” dedim sert sert. Sonra onu iterek ondan kurtulmaya çalıştım. Yerinden bile oynamamıştı. Göğsündeki sert kasların sırtıma değdiğini hissedebiliyordum. Bacakları da aramızda duran ellerimi bastırıyordu.

Megan De Vos

“Hâlâ seni korumama ihtiyacım olmadığını mı düşünüyorsun?” dedi fısıltıyla. Dudakları konuşurken dudağıma değince ürpeldim. Bundan hoşlandığım için de kendime sınırlandım. Nefesim beklediğimden çok daha cılızdı. Ama kendi kendime içinde bulunduğum durum nedeniyle daha zayıf davrandığımı söyledim.

Bu doğrudu.

“Hımm?” dedi. Dudakları bir kere daha kulak kepçeme değmişti. Cevap bekliyordu. Hiç tereddüt etmeden ellerimi aşağı indirdim. Elimden geldiğince ileri uzattım ve onu hazırlıksız yakalayarak kasıklarına vurdum. Yüksek bir inlemeyle geri gitti. Ani atağım karşısında şaşırmıştı. Sonra ayaklarına doğru bir tekme atıp onu yere düşürdüm.

Hemen yere eğildim. Kollarını dizlerimle sabitledim ve ön kolumu boğazına dayadım. Baskıdan kurtulmak için başını kenara çevirirken çenesi kasılmıştı.

“Söyle bakalım,” dedim ona yukarıdan bakarak. Yüzüm yüzüne çok yakındı. Birbirimize yakından baktığımız için gözlerindeki pırıltıyı fark etmemek imkânsızdı. Etkilenmişti. Cevap vermedi, ama birkaç saniye boyunca dik dik bana baktı. Midemin kasıldığını hissedince şaşırmıştım. Başını yerden kaldırıp biraz daha yaklaşıncı boğazım düğümlenmişti sanki. Boğazının üzerinde duran kolumu biraz daha gevşettim. Gözlerini dudaklarıma indirdi. Bir süre baktı. O sırada başım şaşkınlıktan dönüyordu.

Aniden Hayden beni üzerinden atıp yere yatırdı ve üzerine çıktı. Bedeninin ağırlığı üzerimden atamayacağım kadar ağırdı. Bacaklarıyla bacaklarımı sabitlemişti. Elleriyle de bi-

Ağarsı

leklerimi yakalamış ve yere bastırıyordu. Dudaklarını bir kere daha kulaklarıma yaklaştırdı yine nefesim kesildi.

“Belki de korunmaya ihtiyacı olan sen değilsindir,” dedi sessizce. Bir kere daha dudakları kulağımın dibindeydi ve bu durum beni ürpertiyordu. Sonra gözlerime bakmaya yetecek kadar uzaklaştı. Tepeden bana bakarken yüzlerimiz arasında çok az mesafe vardı. “Belki de onları senden koruyorumdur.”

VII GERİLİM

HAYDEN

Grace'le göz göze geldiğimde adeta nefesim kesildi, etkileyici yeşil gözleri sadece birkaç santim uzatmıştı. Üzerinde yatarken, bedenlerimiz birbirine değerken, bacaklarım bacaklarının üzerindeyken, ellerimle bileklerini kavramış haldeyken vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Kesik kesik nefes alırken dudakları aralıktı. Harcadığı fiziksel çaba onu nefessiz bırakıyordu.

Bir an için nasıl olup da bu pozisyonda olduğumuzu unutmuşum. Üzerindeydim ve bedenlerimiz neredeyse birbirine yapışık haldeydi. Toprağın üzerinde yatıyordu. Bana karşı koymayı bırakması tuhaf gelmişti. Ona söylediklerimden dolayı yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Dudaklarımı kulak kepçesine

Megan De Vos

bilerek değdirmemiştim. Tam olarak uzak tutmaya çalıştığım da söylenemezdi. Aksine hoşuma bile gitmişti.

“Belki de onları senden koruyorumdur.”

Ona aynen bunu söylemiştim ve gerekkti. Onu birinin korumasına ihtiyaı olmadığını çoktan kanıtlamıştı; benimle dövüşmesi, sonunda ben kazansam bile şimdiye kadar bir kııda gördüğüm en etkileyici performanstı. Daha bir gün önce yalaranmıştı, ama bu durumdan şikâyet etmemiş, bunu bahane olarak da kullanmamıştı. Gıkını bile çıkarmadan benimle uzun uzun yürümüştü. Gücü ve cesareti vardı. Hayran olmamak mümkün değildi.

İkimiz de konuşmuyorduk ve aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum. Yüzümüz birbirine çok yakındı, o ise nefes nefeseydi. En sonunda konuşmak için ağzını açtı, bir nefes aldı, ama lafı ağzında kaldı.

“Aman Tanrım! Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” diye sordu biri. Bizi etkisi altına alan büyüü de bozmuştu. Bakışlarımı ondan ayırıp derhal ayağa kalktum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Dax’ın birkaç metre ötede durduğunu gördüm. Grace de arkamdan kalktı. Yanımda durdu ve üzerindeki tozu silkelemeye başladı. Bana mı öyle gelmişti, yoksa yanakları mı kızarmıştı?

“Hiçbir şey,” dedim düz bir sesle. Dax’ın gelişine garip bir şekilde sinirlenmiştim. Hiçbir şey yapmıyorduk, ama neden o an sona erdiği için rahatsız olmuştum?

“Hiç de öyle görünmüyor,” diye mırıldandı Dax. Bir Grace’e, bir de bana bakıyordu. Grace’in yanaklarında gördüğümü sandığım kırmızılık yok olmuş, yerine asık bir surat gelmişti. Kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Bu çok ilginçti.

Aparsi

“Nasıl görüldüğü umurumda değil,” dedim ilgisiz bir şekilde. “Sen burada ne yapıyorsun?”

“Oduna ihtiyacımız var,” dedi gerçekçi bir şekilde. Sanki bu çok aşikâr bir şeymiş gibi de tek kaşını kaldırmıştı. Ah, doğru. Odunları sakladığımız yerin tam ortasında duruyorduk. Zaten biz de en başta buraya odun almaya gelmiştik. Aklım-dan tamamen çıkmıştı. Grace’in aniden arkasını dönüp benden uzaklaştığını fark ettim. Bir an için kaçacağını düşünsem de kütük yığınlarının önünde durup odun toplamaya başladı. O an rahatladım, gerildiğimi fark etmemiştim.

Dax ile biz de onu takip ettik. Kollarımızı taşıyabileceğimiz kadar odunla doldurduk. Yeterince yüklenince üçümüz kampa doğru ilerledik. Dax’ın peşinden mutfağa ilerledik. Grace yanımda yürürken hiçbir şey söylememişti, ama Dax arada bir arkasını dönüp merakla bize baktığında suratını asiyordu.

Mutfağın yemekhane kısmı içerideki kalabalık konuştuğu için gürültülüydü. Güneşli gün kahvaltı yapan insanların daha enerjik olmasına neden olmuştu. Birkaç kişi bana selam vermiş, ama Grace’i görünce şaşkınlıkla kaş çatmıştı. Pek çoğunun, artık onun burada olduğunu bildiği belliydi. Ancak onu gözüyle görene kadar inanmayan da çoktu. Burada haberler hızlı yayılırdı ve insanlar genellikle değişikliğe çok olumlu tepki vermezdi.

Grace peşimden gelirken bu tepkileri kendinden emin bir ifade takınarak umursamadı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve ne hissettiğini belli etmiyordu. Dax mutfağa giden kapıyı açtı. İçeri girer girmez, Maisie’nin yardımcılara verdiği talimatlarını duyduk.

Megan De Vos

“Ah, çocuklar!” diye bizi karşıladı neşeyle. Bizi gördüğünde içten bir şekilde gülümsedi. Kırklı yaşlarının başındaydı. Jett’in annesi ve babası öldüğünde de onu himayesine almıştı. “Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız.”

“Ne zaman istersen Maisie,” diye yanıt verdim. Odunları, yaptığımız büyük ocağa attık. Alev bir anda canlanmıştı. Maisie’nin kahvaltı için hazırladığı ocağın üzerindeki büyük ızgaradaki et pişerken cızırdıyordu. Anladığım kadarıyla hafta başında avladığımız geyiğin eti pişiyordu.

“Peki, bu kim?” diye sordu. Ellerini önlüğüne silip Grace’e bakarken nefes nefese kalmıştı. İlk kez onun varlığından birisi rahatsız olmamıştı.

“Maisie, Grace. Grace, Maisie,” diye tanıştırdım ikisini.

“Gri Taş’tan gelen esir,” diye araya girdi Dax. Esir lafını duyunca, teknik olarak aslında esir olmasına rağmen kaşlarını çattım.

“Ah, Jett’in bahsettiği kız,” dedi Maisie ve anladığını belli etmek için başını salladı. “Haklıymış. Gerçekten çok güzelsin, öyle değil mi?”

“Um...” dedi Grace. Ne söyleyeceğinden emin olamamış gibi bana baktı. Gözlerini Maisie’ye kaydırdı. Çok utanmış görünüyordu. “Teşekkür ederim.”

“Demek burada bizimle kalacaksın?” diye sordu Maisie.

“Bana söyledikleri bu,” diye kuru bir yanıt verdi Grace. Maisie dalgın bir şekilde başını salladı.

“O zaman sana uzaylıymış gibi davranmanın bir anlamı yok. Eninde sonunda burada üzerine düşeni yapmak zorunda kalacaksın, bu nedenle balayının keyfini çıkar,” dedi Maisie.

Aparşı

Kampımdan en azından bir kişinin ona köpek gibi davranmamasına çok mutlu olmuştum.

Grace'e baktım. Gözlerini Maisie'ye dikmişti, dudaklarında bir gülümseme görünce şaşırdım.

"Evet, Maisie," dedi sakın bir şekilde. Gülümsemesi biraz daha genişledi. Gülümsediğinde gözlerinin de parıldadığını fark ettim. Ona baktığımı görünce de başımı salladım.

Kes şunu Hayden!

"Mükemmel. Şimdi siz üçünüz, kahvaltı bitmeden oturun. Bugün çok yoğunuz Hayden," dedi Maisie ve bize başıyla işaret verdi. Ona teşekkür dolu bir bakış attıktan sonra, birbirine hiç uymayan üç tabak almak için yürüdüm. Bu tabaklar şehirden aldığımız ödüllerdirdi. Tabakları Grace ve Dax'e uzattım. Kahvaltımızı aldık ve yemekhanede ilerleyip boş bir masaya oturduk.

Kahvaltıyı silip süpürdüm. Et ve yumurtanın lezzetli birleşimi dilimde harika bir tat bırakmıştı. Maisie tavuk yetiştiriyordu. Kara Kanat'ta yaşayanlar da et için sırayla ava çıkardı. Arada sırada nehirde balık tutardık, ancak nehir biraz uzak olduğu için çok fazla tercih etmiyorduk. Ormanda yaşamak, yiyecek için avlanmayı daha güvenli bir seçenek haline getiriyordu. Ayrıca yıllardır çıktığımız baskınlardan topladığımız konserve stoğumuz vardı. Tarlada yetiştirdiğimiz ürünler de mevcuttu, ama mahsul çok verimli olmuyordu.

"Pekâlâ," dedi Dax ağzı yemekle doluyken. "Yoğun bir gün, öyle değil mi?"

Ağzımdaki lokmayı yutup başımı salladım. "Evet, cephanelikte envanter listesi hazırlamak için Barrow'la buluşacağız,

Megaş De Voa

sonra da tıbbi malzemeleri gözden geçirmek için Docc'un yanına gideceğiz. Malin, bazı kulübelerin hasarlı olduğundan bahsetmişti. Muhtemelen onlara da bir bakmam lazım."

"Bütün bunların hepsini yapacak mısın?" diye sordu Grace aniden. Konuşması Dax ile benim dikkatimizi çekmişti.

"Birisinin yapması lazım," dedim onunla göz göze gelerek.

"Evet, çok şanslısın. Kampın en büyük adamıyla takılacaksın," dedi Dax omzuma vurarak. Sırtıtuğunu görünce gözlerimi devirdim.

"Küçük bir adamla takılmaktansa büyük adamı tercih ederim," diye cevabı yapıştırdı Grace ve sırtıttı. Dax'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce neredeyse lokmam boğazıma takılacaktı. Ama kısa sürede kendini topladı ve keyifle kıkırdadı.

"Düşman için o kadar da kötü değilsin," dedi yumuşak bir sesle. Sonra da onaylar gibi başını hafifçe salladı. Artık Grace'in Gri Taş'a dönmeyeceğini kesin olarak anlamış gibiydi. Tavırları biraz daha yumuşamıştı. Zaten çok da ciddi bir adam sayılmazdı.

"Düşman," diye tekrarladı Grace kısık sesle. Küçümser gibi kaşlarını kaldırırken kendi kendine konuşuyor gibiydi. Dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırdı. "Doğru."

Kısa bir süre sonra yemeğimizi bitirdik. Sohbetimiz Dax ve Grace arasında geçen kısa şakalaşma sayesinde yumuşamıştı. Yemeğin sonunda Kit olanca soğukluğuyla bize katılsa da şaşkın ve sorgulayıcı bir şekilde bize bakmaktan başka bir şey yapmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sohbetimizin tatlı havasının onu çok şaşırttığı belliydi.

Yemeğimiz bitince Kit ve Dax günlük işlerine başlamak

Ahgarı

için masadan kalktı. Kendi işlerimizle ilgilenmek için Grace'le yalnız kaldık. Bir kere daha insanlar bize dik dik bakıyordu. Grace yanlarından geçerken elleriyle ağızlarını kapatıp bir şeyler fısıldıyorlardı. Grace onları umursamadı. İçindeki güç bir kere daha biz dışarı çıkarken kendini göstermişti.

Gün nispeten sakin geçmişti. Grace'in sıkılıp sıkılmadığını bilmiyordum. Önce Barrow'la birlikte karargâh binasına gittik. Bir gece önce Grace hiç de hoş karşılamamasına rağmen bugün onu hiç umursamamıştı. Grace biraz uzakta dururken notlar almıştı. Hâlâ cephane ve silahlarımızla ilgili ona tam anlamıyla güvenmiyordu.

Silah ve cephane konusunda bir sonraki baskın için neye ihtiyacımız olduğunu belirledikten sonra, Docc'u ziyaret etmek için revire gittik. Bizi sıcak bir şekilde karşıladı ve Grace'in yarasının ne durumda olduğuna bakma fırsatı bulduğu için sevindi. Yarasının oldukça hızla iyileştğine karar verdi. Onu bu kadar çok yürüttüğüm için beni azarlasa da Grace iyi olduğunu söyledi ve Docc'un vermek istediği ağrı kesiciyi reddetti.

Tibbi malzeme konusunda çok fazla bilgim yoktu, bu nedenle hiç sorgulamadan Docc'un verdiği listeyi aldım. Neye ihtiyacımız olduğunu biliyordu, baskınlarda malzemeleri toplama işini bana bırakmıştı. Ancak Grace'in Docc'un listesindeki malzemeler konusunda bilgili olduğunu anladık. Hatta malzemeleri nerede bulabileceğimiz konusunda bize bilgi verdi.

Günün son işini yarım bıraktık, çünkü Kara Kanat'ın mimari uzmanlarından biri olan Malin başka bir işle meşguldü ve bizimle buluşamadı. Yemekhanede geç yediğimiz öğle yemeği

Megap De Vos

gibi diğer işlerle günü geçirdik. Hava kararmaya başlamıştı bile. Akşamın erken saatleriydi, ama o güzel gün sona ererken havada koyu renk bulutlar belirdi. Bulutlar giderek çoğaldı ve yaklaşan fırtınayı haber verdi

“Fırtına çıkacak,” dedi Grace gözlerini gökyüzünden ayırmadan. Baktığı yöne kafamı çevirmeden önce ona baktım.

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Hem de kısa süre içinde.”

Bulutlar iyice artmıştı ve hareketlerinden yağmur taşıdıkları belliydi. Kara bulutlar yer yer şimşeklerle aydınlanıyor, hemen peşinden uzaktan boğuk bir gök gürültüsü duyuluyordu. Rüzgâr çoktan etrafımızı sarmıştı. Saçlarımı gözlerimin önüne savuruyor, tişörtümün arkasını havalandırıyordu. Grace yanımda sarı saçlarının birbirine girmesini önlemek için çaba harcıyordu, ama en sonunda pes edip saçının başının etrafında güzel sarı bir hale gibi kabarmasına müsaade etti.

Neyse ki ilk yağmur damlası düştüğünde neredeyse kulübeme ulaşmıştık. Tişörtüm birkaç yağmur damlası nedeniyle ıslanmıştı. Tenimde soğuk suyu hissedebiliyordum. Ön kapıyla aramızda bir metre vardı. Grace de tam yanımdan yürüyordu. Peşimden içeri girdi. Uğultulu rüzgâra karşı güç harcayarak kapıyı kapadım. Derin bir nefes verdi ve kanepeye oturmadan önce önüne düşen saçları düzeltti.

“Bu şey nasıl oluyor da yağmuru geçirmiyor?” diye sordu kuşku içinde çatıya bakarak. Tenekeden yapılmıştı, ama hiç sızıntı yoktu.

“Gerçekten hiç sızdırmıyor,” dedim gururla. “Çok gürültü çıkarır, ama en azından su sızdırmıyor.”

Gerçekten de yağmur damlaları giderek hızlanmaya baş-

lamıştı. Çatıma düşen damlalar kulübe içinde çok büyük bir yankı yaratıyordu. Tenekeden çıkan sesi bastırmaya yetmediğinden sesimi duyurmak için neredeyse bağırarak zorunda kalıyordum. Yağmur durmak bilmeden çatıya vuruyor, Grace konuşmak için ağzını açtığı anda sesini bastırıyordu.

“Ne dedin?” diye bağırdım. Birbirimize çok yakın olduğumuz için bağırarak biraz tuhaf gelmişti. Yüzünde ani bir gülümseme görünce şaşırdım. Bir an ne kadar güzel olduğunu düşünüp afalladım. Başımı salladım ve bu düşüncüyü uzaklaştırmaya çalıştım.

“Şimdi ne yapacağız dedim?” dedi bağırarak. Sanki bu durum çok komikmiş gibi gülümsemeye devam ediyordu. Düşündüm, omuz silktim. Cevap veremedim. Genellikle birisini sürekli eğlendirmek zorunda kalmazdım. Sadece kendimi ve kampın iyiliğini düşünürdüm, o kadar.

Bir kere daha ayağa kalktı. Kollarını kavuşturdu ve evimde yavaşça yürümeye başladı. Yapacak bir şey aradığı belliydi. Masamın yanında durdu. Üzerindeki deri kaplı deftere baktığını görünce bir an paniğe kapıldım. İçgüdüsel bir şekilde ayaklarım beni yanına götürdü. Elimi uzattım, defteri alıp arkama sakladım.

Bana şaşkın bir şekilde baktı. Bu ani tepkim karşısında hocalamıştı.

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum. Önce arkama sakladığım deftere doğru baktı. Sonra da göz göze geldik.

“Hiçbir şey,” dedi masum bir şekilde.

“Benim eşyalarım dokunma,” dedim sertçe. Söylediğimden bir şey anlamadığı belliydi.

Megay De Vos

“Pekâlâ.”

Yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. Yakın olduğumuz için artık birbirimizi duymamız daha kolaydı. Bana baktı, gözlerini masum bir şekilde kıstı. Sanki bir şeye karar veriyor gibiydi. Konuşmak için tam ağzımı açmıştım ki kapı çalındı. Homurdandım, elimle yüzümü sıvazladıktan sonra bezgin bir şekilde elimi indirdim.

Kapıya doğru yürüdüm. Sürekli bölünmemizden çok yorulmuştum. Bu yeni bir şey değildi. İnsanlar sürekli bir sorun yüzünden bana gelirdi. Sorumlu olmanın gerektirdiği bir durumdu bu. Ama şu ana kadar bu duruma şahit olan birisi de varken bunun ne kadar sık tekrarlandığını hiç fark etmemiştim. Böyle bir düşünceyle bana gelen insanlara sinirlendiğim için de kendime kızdım.

Kapıyı ardına kadar açtım. Kit sırlıslıkla bir halde kapıda duruyordu. Açık kahverengi saçları başına yapışmıştı ve dik dik bana bakıyordu.

“Hey, özür dilerim, ama kuyu tekrar çökmeye başladı,” dedi hemen konuya girerek. İçimden küfrettim ve hiç tereddüt etmeden kulübeden çıktım. Kit’in peşinden verandaya çıktığımda aniden arkasını döndü.

“Kız ne olacak?” diye sordu içeriyi işaret ederek.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. Sürekli yanımda olması gerektiğini o an unutmuştum. “Grace!”

Sanki onu çağırmanı bekliyormuş gibi anında kapıda belirdi.

“Haydi, sen de yardım edeceksin,” dedim. Hafifçe kaşlarını çatsa da peşimden geldi. Kapıyı kapattı. Sağanak yağmurun

Aparşı

altında Kit'le beni takip etmeye başladı. Saçlarım anında sırlıklam olmuştu. Uzun tutamlar ne kadar uzak tutmaya çalışsam da yüzüme yapışıyordu. Tişörtümün ince kumaşı, yağmurdan ıslanıp vücuduma yapışmıştı. Aynı durumun Kit için de söz konusu olduğunu fark ettim.

Grace'e bir bakış atsam da hemen kafamı çevirdim. Gömleğinin kumaşı vücudunu sarmış, bütün kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. O da bedenini saklamak için hiçbir şey yapmamıştı. Kararlılık içinde ileriye, kuyunun olduğu tarafa doğru bakıyor, bir daha vücuduna bakmamaya uğraşıyordum. Gömleğinin altında sutyeninin tamamen görülebilir olmasını veya kumaşın altından belli olan vücut hatlarını umursamamaya çalışıyordum.

Hayır, bakıp bu detayları görmek istemişyordum.

Kuyuya iyice yaklaşınca derin bir nefes aldım. Etrafında dört kişi toplanmıştı ve yıkılmasını önlemek için çoktan çalışmaya başlamışlardı. Ne zaman çok yağmur yağsa aynı sorunla karşılaşılıyorduk. Kuyunun etrafındaki toprak kaymaya başlıyor, ağır tuğlalar da yerinden oynuyordu. Eğer kuyu yıkılırsa, taze su bulamazdık. En yakın kaynak dört kilometre ötedeydi ve bu da her gün göle gidip gelmemizi gerektirecekti.

Dax de çoktan gelmiş, tuğlaların kuyuya düşmesini önlemek için iki yaşlı adamla birlikte çalışıyordu. Üstü başı çamur olmuştu. Kit ve diğer iki adam da aynı durumdaydı. Yaklaşırken ayaklarım çamura battı. Çok kısa bir süre içinde diğerlerine benzeyeceğimi biliyordum.

Grace doğrudan Dax'ın yanına gidip büyük bir tuğla grubunu yerinde tutmak için yardıma başlayınca şaşırdım. İlk kez, çünkü kimse orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Sadece böy-

le bir görevde yardımına ihtiyaç duyulan birisi gibiydi. Saçları yüzüne yapışmıştı. Dax'e var gücüyle tuğlaları yerinde tutmak için yardım ederken, harcadığı güçle yüzü buruşmuştu. Bacağı daha yeni iyileşmişti.

Kendilerine ait bölümü onardıklarını görünce Kit'in kyunun tabanını sabitlemesine yardım etmek için gittim. Daha iyi hareket edebilmek için çamura batmıştım. Birlikte çökmeye başlayan her yeri onarmıştık. Birkaç kere de kayıp çamura düşmüştük. Baştan aşağı çamur içindeydik.

"Sanırım hallettik," diye seslendi Dax karşı taraftan. Ayağa kalktım. Çamura battığım için düşündüğümünden çok daha zor olmuştu. Sırtım ve gövdem tamamen çamurla kaplıydı. Çamur gömleğimden geçmiş, vücuduma kadar ulaşmıştı. Yaptığımız işi inceledim ve artık yıkılmayacağı konusunda emin oldum.

"Evet, hallettik," dedim yağmurda sesimi duyurmak için bağırarak. "İyi işti çocuklar."

Ayrılrken selamlaştık. Herkes evine gitmek için çamurda bata çıka ilerliyordu. Arkamı döndüğümde Grace'in bana doğru geldiğini gördüm. Bir ara dengesini kaybetti. Derin bir çamur birikintisine düşmek üzereydi, ama son anda kendini topladı. Baştan aşağı çamur olmuştu. Elbiseleri, vücudu ve yüzü çamurla doluydu.

"İşte bu eğlenceliydi," dedi düz bir sesle, ama alaycı bir ton da vardı sesinde. Onun o halini görünce, etkileyici yeşil gözlerinin etkisinden çıkamam da içimden kıkırdamak geldi.

"Haydi," dedim başımla geldiğimiz yönü işaret ederek. "Gidip temizlenelim."

Olabildiğince hızlı bir şekilde evime döndük, şiddetli yağ-

Aparşı

mur sayesinde çamurun bir kısmı temizlenmişti, ama yine de hâlâ çamur içindeydik. Kapımın önündeki küçük tentenin yağmuru engellediği söylenemezdi. Kulübeye girdiğimizde ortalığı batırmamak için ilerlemedik.

“Ayakkabıları çıkaralım,” diye mırıldandım. Kendi ayakkabılarımı çıkardım ve kapının yanına yerleştirdim.

Gömleğimi çıkarmak için zaman harcamadım. Kumaş, sudan ve çamurdan ağırlaşmış ve üzerime yapışmıştı. Kemerimi açmaya başladım. Çevik parmaklarımla kolayca tokayı açtım, pantolonumun düğmesini çözdüm ve çoraplarımla birlikte çıkardım. Ancak o anda bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissettim ve arkamı dönüp ona baktım.

Hemen başını çevirdi. Bana bakarken yakalandığı için utanmıştı. Elimde olmadan sırttım. Yanımda ne yapacağını bilemeden duruyordu. Şimdi de çamur kaplı, neredeyse çıplak vücuduma bakmamak için bakışlarını yere çevirmişti.

“Eee?” dedim dikkatini kendime çekerek. Şaşkınlık içinde gözlerime baktı.

“Eee ne?” diye sordu.

“Evimi kirletmene izin vereceğimi sanmıyorsun herhalde? Üzerini çıkar. Duş alman lazım.”

Ağzı açık kaldı. Boş gözlerle bana bakıyordu. “Seninle birlikte mi?”

“Yağmurun altında duş almak istemiyorsan evet. Ama burada o kadar da su yok,” diye açıkladım.

Duşa genellikle elli litre su bulunurdu. Ama bu kadar kirli olduğumuzu düşününce iki kişinin ayrı ayrı duş almasına yetmezdi. Karşı çıkmasını bekledim, ama gömleğinin ucundan

Megan De Vos

tutup kararlı bir şekilde çenesini sıkıp çıkarmaya başladığında çok şaşırdım. Başının üzerinden gömleğini çıkardı. Pürüzsüz cildi çamurla lekelenmişti. Sade sutyeni göğsünü kaplıyordu. Sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Göz göze geldik, sanki ona düş alıracakım için benden nefret ediyormuş gibi kaşlarını çatıp suratını asmıştı.

Ona bakmaya devam ediyordum, gözlerimin aşağılara inmesine izin vermemeye kararlıydım. Pantolonunu yere indirip doğruldu.

“Mutlu musun?”

“Evet,” dedim sadece.

Meydan okur gibi tek kaşını havaya kaldırınca dudağımı ısırđım. Sanki bana bir şey kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. Eğer kanıtlamaya çalıştığı, iç çamaşırları içinde harika görüldüğüyse çoktan ikna olduğumu söyleyebilirdim. Başımı çevirip banyoya yönelmeden önce bir kere hızlıca ona baktım. Peşimden geldiğini hissedebiliyordum çünkü alev alev bakışları sırtımı yakıyordu.

Duşa girdiğimizde dönüp ona baktım. İç çamaşırlarımızla duşa girmek garip olmuştu, ama karşımda çırılçıplak kalması için onu zorlamayacaktım. Hemen uzağımda duruyordu, ama su onun bulunduğu yere gelmiyordu. Hiç tereddütsüz bana baktık ben de bakışına karşılık verdim.

“Biraz daha yaklaşman lazım,” dedim kibarca. Yutkundu, bir adım yaklaşırken yüzündeki kararlılığı hiç bozmadı. Yeşil gözlerini gözlerime kilitlemişti.

“Yaklaş,” dedim. Sesim daha kısık çıkmaya başlamıştı.

Tereddütle elimi uzatıp bacağına tuttum. Onu kendime çekmek için parmaklarımla bacağına kavradım. Bu temas kar-

Aparşı

sısında kesik bir nefes aldı ve yanıma yaklaştı. Artık aramızda sadece birkaç santim vardı. Nefes alışındaki değişikliği fark etmiştim. Göğsünün inip kalkma hızı değişmişti. Hatta arada sırada benim göğsüme değiyordu.

Gözlerini gözlerimden çekip gövdeme indirdi. Çamurla kaplanmış vücuduma bakıyordu. Suyu açmak için elimi uzattığımda dudaklarımda pis bir gülümseme oluştuğunu fark ettim. Kolu çevirdim ve üzerimize soğuk suyun akmasını sağladım.

Soğuk karşısında derin bir nefes almış, ileri atılmış ve istemsiz bir şekilde bana yaslanmıştı. Şaşkınlıktan açılmış gözleri gövdemden uzaklaşıp gözlerimle buluştu. Bu temas, o küçük alandaki enerjiyi yükseltmiş gibiydi. Sanki bütün gün onunla aramda olduğunu hissettiğim garip gerilimi artırmıştı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. Sonra biraz geri gitti. Kalbim aramızda hissettiğim o yoğun elektrik sayesinde deli gibi atıyordu.

“Sorun değil,” dedim yavaşça. Onun bu kadar yakınımda olması kesinlikle aklımı karıştırmıştı. Düşüncelerim dağılmış gibiydi. Sanki bana bu kadar yakın olması sağduyumu gölgeliyordu. Elimde olmadan onun bu kadar yakınımda durmasının ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

Su başımdan aşağı iniyor, yüzümün iki yanından gövdeme akıyordu. Onun vücudu da artık ıslanmıştı. Çamurla kaplanmış, kıvrımlarında koyu renk izler kalmıştı. Konuşurken dudaklarına bakışını izledim. Aramızdaki boşluğu tekrar kapatmak için ona doğru yaklaştığımı hissettim. Damarlarımda göz ardı etmeye çalıştığım bir baştan çıkarma hissettim ki bu durumu umursamamak imkânsızdı.

Megaş De Voa

Aramızdaki boşluk kapanırken bir kere daha derin nefes aldı. Bedenimiz, soğuk suyun altında birbirine yapışmıştı. Sanki vücudum kendi kendine hareket ediyor gibiydi, o anda beynimin mantıklı bir şekilde düşünmesine izin vermiyordu. Başımın öne eğilip dudaklarımızın birbirine yaklaşmasını önleyemedim. Bir süre bekleyip beni durdurmasını, hatta bana vurmasını bekledim, ama yapmadı. Hafifçe titremeye başlamıştı. Kalbimin artık kaburgalarımaya değdiğini hissediyordum. Nabız atışımı kulaklarımda duyuyordum. Dudaklarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi. Her saniye daha da yaklaşıyorduk, ama hâlâ beni durdurmamıştı.

Son bir kez gözlerine baktığımda dudaklarıma kilitlenmiş olduğunu görünce sevindim. Ne yaptığımı veya bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğunu hiç düşünmeden öne doğru eğildim ve aramızdaki kısacık mesafeyi de kapatıp dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Bu hareket karşısında donup kalmış gibi ilk başta hiç tepki vermedi, ama dudaklarını kaçırmadı da. Dudaklarımız gerginlikle geçen birkaç saniye boyunca birbirine değer halde bekledik, ama sonra karşılık verecek kadar kendini topladı. Elleri göğsümde dolaşıyordu. Midem sanki ters dönmüş gibiydi. Bu temas yüzünden vücudumda inkâr edemeyeceğim bir alev hissediyordum.

Az önce esirimi, düşmanımı öpmüştüm.

Benim derdim neydi?

VIII PARADOKS

GRACE

Hayden dudaklarını dudaklarıma bastırduğında kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Tenime değen su buz gibi soğuk olmasına rağmen, bana dokunduğu her yerden inkâr edilemez bir sıcaklık yayılıyordu. Onunla ilk göz göze geldiğimden beri aramızda oluşan gerilim, umursamamak için harcadığım onca çabaya rağmen en sonunda bizi ele geçirmişti.

Dudakları dudaklarımda eriyordu. Beni öperken alt dudaklarını emiyordu. İlk şoku atlattıktan sonra kollarımı gövdesinden çekip boynuna doladım ve bana sarılmasını sağladım. Teninin alev alev yandığını hissettim. Elimde olmadan parmaklarımı koyu renk, dağınık saçları arasında dolaştı. Beynimin içini bir sis kaplamıştı sanki. Bir yandan da midemde kelekler dans ediyor, o anın hissettirdiği garip sıcaklık aklımı karıştırıyordu.

Megap De Vos

Daha arzulu bir şekilde öperken ona biraz daha yaklaştım, bu tepkimden benim de istediğimi anlamış olmalıydı. Dilini ağzımın derinliklerine itti ve elleriyle yanaklarımı tuttu. Sırtım duvara yaslanırken ve dili ağzımın içinde ilerlemeye devam ederken tutkusu biraz daha artıyordu. Sırtımı dayadığım duvar soğuktu, vücudunun yarattığı sıcakla tezat oluşturuyordu. Hem bedeninin neden olduğu baskı hem de beni öpmesi yüzünden neredeyse nefes alamaz haldeydim.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu ve artık kontrolü kaybetmeye başlamıştım. Onu tamamen hissedebiliyordum; elleri yüzümde, dudakları dudaklarımda, dili ağzımda, bedeni tamamen bedenime yapışık haldeydi. Hafifçe üzerime bastırıyordu. Birbirine değen tenlerimiz arasındaki tek engel sadece küçücük bir kumaş parçasıydı.

Aniden ellerimi boynundan çektim ve avuçlarımı göğsüne dayayıp onu biraz ittim. Biraz geriye gitti, dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında kesik bir nefes aldı. Bana bakarken gözlerinde bir şaşkınlık vardı. Hafifçe kaşlarını çatmıştı. Kaslı kolları beni bırakırken titremişti. Artık bedenlerimiz arasında çok az bir mesafe vardı.

“Ne oldu?” diye sordu nefes nefese. Onu durdurduğum için biraz bozulmuş görünüyordu. Akan suyun altında durduğundan göğsü inip kalkıyordu. Su damlaları teninde yol yol ilerleyerek kasları üzerinde kıvrımlar oluşturuyordu. Bakışlarımı vücudundan çekip gözlerine baktım, gözleri bedenimi yakıp delik açıyordu sanki.

Ağarşi

“Bunu yapamayız,” dedim. Nefes nefese konuştuğum için kendime sessizce küfrettim. Bana dik dik bakıyordu. Burun delikleri aldığı derin nefesle inip kalkıyordu. Yüzünde önce endişe olsa da bir anda düşünceli bir ifade oluştu.

“Haklısın,” dedi. Sonra aramızdaki mesafeyi biraz daha artırarak bir adım geri gitti. Bu duruma son veren ben olmama rağmen, içimde hayal kırıklığının sancısını hissetsem de umursamadım. “Bu çok aptalcaydı. Ne yaptığımı bilmiyordum,” dedi.

Aramızda mesafe olmasına rağmen, kalbim neredeyse kaburgalarımın değecek kadar hızlı çarpıyordu. Aslında biraz rahatsız olmuştum. Söyledikleri üzerimde herhangi bir sakinleştirici etki yapmamıştı.

“Sorun değil,” dedim sadece. Yüzümdeki ilgisiz ifadeyi korumak için uğraşıyordum.

“Özür dilemedim ki,” dedi Hayden. Küçük banyoda sesi derinden geliyordu. Ne yanıt vereceğimi bilemeden gözlerimi kırptırdım.

“Ah.”

Kuşkulu bir şekilde tek kaşını kaldırarak bana baktı ve sonra güçlü bir şekilde akan suyun altına girdi. Suyun tepesinden akmasına izin verip elini de saçlarından geçirdi. Su altında gözlerini kapadı. Ben de orada aptal bir şekilde bekleyip onu izledim. Ne yapmam gerektiği konusunda emin olamıyordum. Suyun bedeninden akması, teninin üzerinde parlaması tüm dikkatimi dağıtıyordu. Saçlarını duruladıktan sonra başını yana eğdi. Gözlerini açıp dik dik bana bakmaya başladı.

Meqay De Vops

“Duşunu al o zaman,” dedi. Sesinde mutsuz olduğunu gösteren bir ifade vardı. Sonra da duştan çıktı. Arkasını döndü. Havluya uzanırken kasları derisinin altında seğiriyordu. Duş almasına rağmen hâlâ üzerinde biraz çamur vardı.

“Bekle,” dedim. Durdu. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp bana baktı.

“Sırtında hâlâ çamur var,” dedim. Omzunun üzerinden sırtına bakmak için hafifçe döndü. Ama hiçbir şey göremedi.

“Buraya gel,” dedim uğraştığını gördükten sonra kızmış bir şekilde. Bakışlarını üzerimden ayırmadan tekrar düşün altına girdi. Ellerimi tedirgin bir şekilde uzatıp omuzlarından tuttum. Sonra arkasını çevirdim. Dokunuşumdan dolayı ürpeceğini sanıyordum, ama hiç tepki vermedi. Ellerimi sırtında gezdirip çamuru temizledim.

İlk defa ona bu kadar yakın durduğum halde öpüşmemizden dolayı dikkatim dağılmıyordu. Bu yüzden tenindeki kusurları da ilk kez fark etmiştim. Çamur akıp giderken yıllardır aldığı yaraları ve iyileşmeye çalıştığını fark ettim. Sayamadığım kadar çok yara izi vardı. Bazıları üzerinden yıllar geçtiği için daha açık renkten, diğerleri koyu renkti ve kısa bir süre önce meydana geldiğini gösteriyordu. Bazıları uzun ve inceydi, bazıları yuvarlak ve pürüzsüzdü. Diğerleriyse şekilsiz ve pürüzlüydü. Sanki ilk oluştuğunda doğru dürüst bir tedavi görmemiş gibiydi.

Parmaklarım teninin üzerinde dolaşırken Hayden da sessizdi. Parmak uçlarımla çamuru temizlerken her bir yara izinin üzerinden geçiyordum. Başını yana çevirdi ve dikkatle beni izlemeye başladı. Ellerimle geniş sırtını keşfediyordum. Parmaklarım pürüz-

Aparsi

lü bir yaranın üzerinde dolaştı. Parmaklarımın ucunda kabarmış kenarlarını hissedebiliyordum. Bu sanki yıllardır verdiği savaşın bedeni üzerine yazılmış bir hikâyesi gibiydi.

“Bunlar nasıl oldu?” diye sordum kısık sesle. Yaralarından gözlerimi ayıramıyordum.

“Baskınlar ve diğer olaylar,” dedi belirsiz bir şekilde. Sesi yumuşaktı. Böyle yaralar almak için neler yaşamış olabileceğini düşünürken başım döndü. Yüzlerce olay yaşamış olmalıydı. Hepsinden de sağ çıkmıştı. Bu etkileyici durumu fark ederken sessiz kaldım.

“Neden? Neden kendini bu kadar sıkıntıya soktun ki?” diye sordum. Çoktan bedelini ödediği belliydi, bunun en açık kanıtı da sırtının durumuydu.

“Onları korumak zorundayım... hepsini.” Sesi çok normaldi. Sanki bu dünyadaki en normal durummuş gibi konuşuyordu.

“Bunun sorumluluğu çok büyük,” dedim. Kendini bu kadar adanması beni çok şaşırtmıştı. Onun hakkında bir şeyler öğrendikçe, gerçekten de harika bir lider olduğunu daha iyi anlıyordum. İnsanlarını gerçekten umursuyordu ve çok fazla fedakârlık yapıyordu. Son günlerde, pek çok insanın sadece kendi rahatını önemseydiğini düşününce çok ender rastlanan bir durumdu.

“Bu yapılmak zorunda,” dedi en sonunda biraz sessizliğin ardından.

Sessiz kaldı. Ben de son çamuru temizledim. Beni gerçekten çok şaşırtmıştı. Yürüyen bir paradoks gibiydi; fiziksel

Megan De Vos

olarak göz korkutucu yapısı, doğuştan gelen liderlik özelliği ve gerçeklikle başa çıkma konusundaki sert tavrı ile etrafındaki insanları güvende tutma konusunda kendini bu kadar adanması gerçekten şaşırtıcıydı. Herkesi koruma konusunda kendini düşünmeden adanması, geri kalan dünyaya olan tavrıyla çok büyük tezatlık oluşturuyordu. Daha önce değil bir liderde, herhangi bir insanda görmediğim özelliklerin bir araya gelmiş haliydi.

Tenini okşamayı bıraktım, sadece başparmağım göğüs-kafesindeki uzun yara izinin üzerindeydi. Su sırtından aşağı akıyordu. Çamur temizlendiği için artık tertemizdi. Yavaşlamış hareketlerimi fark etmiş olmalıydı, çünkü dikkatli bir şekilde bana bakmak için arkasını döndü. Dönerken de ellerim onun gövdesini okşadı. Gözlerini bana dikmişti. Ben onu gözlemliyordum, o da beni, yüzünde merak içinde olduğunu gösteren belirsiz bir ifade vardı.

Bir kere daha kalbim hızla atmaya başladı. Dikkatli bakışları altında nefesim kesildi. Avuç içimle kaslarının bir an için esnediğini hissettim. Bir an için bedenini bedenime yaklaştırdı. Beni bir kere daha öpeceğini düşünsem de su aniden kesildiğinde bir adım geri çekildi ve hareketleri canlandı. Sanki bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpmıştı.

“Duş sona erdi,” diye mırıldandı. Bir adım geri gitmeden önce dudaklarına doğru baktı. Ellerim iki yanıma düşmüştü. Vücudumsa, sanki onun geriye doğru gidişinin etkisinde kalmış gibi öne doğru eğilmişti. Arkasını dönüp iki havlu aldı. Birisini bana doğru fırlatıp diğeriyle de saçlarını kurulamaya başladı.

Düşün içinde uyuşmuş bir halde durdum. Su kesilmiş olmasına rağmen şu an içerisi daha da soğuktu. Havluyla vücudunu

ve beni baştan çıkaracak bir şekilde kasıklarını kurulmasını izledim. Sonra doğruldu ve banyodan çıktı. Çıkıp gittiği anda derin bir nefes aldım. Sanki yıllardır aldığım ilk nefes gibiydi.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kurulandıktan sonra havluyu sırlıklam olmuş iç çamaşırlarımın üzerine sarıp salona doğru ilerledim. Çoktan temiz iç çamaşırı ve şort giymişti. İçeri girdiğimde üzerine bir tişört geçiriyordu.

“Ee, Hayden?”

“Efendim?”

“Benim giyecek hiçbir şeyim yok,” dedim. Havluyla sarılmış bir halde öylece duruyordum. Dönüp bana baktı. Sonra da kapının yanında duran çamurlu elbiselerime gözlerini çevirdi.

“Ah, pekâlâ, eee...” dedi ve sanki aniden bir şey bulabileceği gibi etrafına bakındı. Dolabına doğru kaşlarını çatarak baktı. İçinden birkaç kıyafet çıkardı. Bana büyük gri bir kazak ve eşofman altı verdi. Sonra da ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini saçından geçirdi.

“Şimdilik bunları giy, yarın sana kıyafet buluruz,” dedi.

“Teşekkürler.” Islak sutyenimin üzerine kazağı giydim. Çok büyük gelmişti. Neredeyse dizimin üzerine geliyordu. Eşofman altı da çok boldu, ama neyse ki bağcıklarıyla biraz daraltabilmişim.

“Evet. Şimdi biraz uyusak iyi olur. Yarın Docc’a tıbbi malzeme almak için şehre gitmemiz lazım,” dedi gözlerini benden kaçırarak.

“Peki,” dedim başımı sallayarak. Sonra kanepeye oturdum. Yorgunluktan ölmek üzereydim. Bütün gün Hayden’in peşinde

dolaşmış, kuyunun onarılmasına yardım etmiştim ve hâlâ iyileşmekte olan yaram da beni yoruyordu. Ancak aklım, az önce olanlar ve bu olanlar konusunda ne hissettiğimle ilgili karman çormandı.

Hayden'ın beni öpmesini beklemiyordum, aramızdaki varlığına emin olduğum gerilimin sadece hayal gücümün ürünü olduğuna emindim. Dudakları dudaklarıma değdiğinde yaşadığım şokun ve hiç karşı koymadan karşılık vermemin yarattığı şoku inkâr etmiyordum, ama bir taraftan da endişeleniyordum. Burada beni isteğim dışında tutuyordu ve kesinlikle beni öpmesini istememeliydim. Daha da kötüsü öpüşmemizden zevk almamam gerekiyordu.

Başımı salladım. Kanepeye uzanmadan önce bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kafamı çevirdiğimde Hayden'ın dik dik bana baktığını gördüm. Kesinlikle yaşadığım içsel karmaşayı anlamıştı. Gözlerimi kırpıtm, dudaklarımı bastırdım ve gözlerimi kaçırdım. Battaniyeyi üzerime çektim. Sanki beynimden geçenleri okuyor gibi gelmişti ve utanmıştım.

“İyi geceler Hayden,” diye mırıldandım battaniyenin altından. Yatağā yatarken bir şey söylemedi.

“Sana da iyi geceler.”

Uykuya dalarken aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Sürpriz bir mutluluk, derin bir karışıklık ve mideme kaya gibi oturan bariz bir endişe vardı. Bu, hiç beklemediğim karmaşık bir durumdu ve bütün bunların hiç yaşanmadığı birkaç saat öncesine dönmek istedim. O zaman sadece bir esirdim, beni esir alan kişiyle öpüşmemle ilgili cevaplanmamış sorular yoktu.

“Grace...”

Beni uyandıran kişiye karşı koymak için gözlerimi daha sıkı kapatırken dudaklarımdan hafif bir inleme çıktı. Battaniyeciyi yüzümün üzerine çeksem de birisi açtı.

“Grace, haydi, uyan,” dedi bir ses. Ses tonunda hafif bir sabırsızlık vardı. Yanımda kimin olduğunu görmek için tek gözümü açarken omzumda bir el hissettim. Hayden bana tepeden bakıyordu. Bana bakarken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Uyandım, uyandım,” dedim. Doğrulurken sesim de gergin çıkmıştı.

Kanepe bana hiç de iyi davranmamıştı. Hayden elini omzumdan çekip botlarını giymek için uzaklaştı. Her zamanki kot pantolonuyla yine sade bir gömlek giymişti. Saçlarını toplamak için de gri renkli bir bandana takmıştı. Saçları açıkken dalgalı, koyu kahverengi tutamlar kulaklarına kadar geliyor ve bazen de yüzüne düşüyordu. Kanepeden doğrulurken vücudum kas-katıydı, hatta sırtım kütürdediğinde biraz korktum. Kıyafetime baktım, üzerimde Hayden’ın bana çok büyük gelen kıyafetleri vardı, bana kıyafet bulma sözü verdiğini hatırlatmaya karar verdim.

“Acele et, bizi bekliyorlar,” dedi Hayden sabırsız bir şekilde. Ona bir bakış attım, kıyafetime kesinlikle uymayan çamurlu botlarımı giydim

“Pekâlâ, haydi gidelim.”

Önden dışarı çıkarken öfkeliydi, bu sabah yine huysuz olduğu belliydi. Peşinden dışarı çıktığımda yağmurun dindiğini

Meqan De Vos

gördüm. Bir gece önce zihnim o kadar doluydu ki yağın yağmurunu tamamen unutmuştum. Kampın ortasına doğru giderken çimenlerin yumuşacık olduğunu fark ettim.

“Bizimle kim gelecek?” diye sordum ona yetişmek için adımlarımı hızlandırırken.

“Kit ve Dax,” dedi sertçe. Bu keyifsiz tavrı karşısında kaşlarımı çatıttım. Dün gece olanlar hakkında herhangi bir şey hissediyorsa bile, bu huysuz tavrıyla her şeyi çok iyi saklıyordu.

“Hayden...”

“Hayır,” dedi sözümü keserek.

“Neye hayır?” diye sordum. Artık aksiliği beni de rahatsız etmeye başlamıştı.

“Hayır, o konu hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi öfkeyle bir anda. Ona bir bakış attım.

“Ben onu sormayacaktım ki,” dedim. Huysuzluğu beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı.

“Öyle olsun.”

“Onu sormayacaktım dedim!”

“Peki, o zaman ne söyleyecektin?” diye sordu kuşkuyla. Hızla yürümeye devam etti. Sanki kendisi ile arama mesafe koymak istiyordu.

“Sana dün Docc’a bahsettiğim yeri gösterebileceğimi söyleyecektim. İsteddiği her şeyi orada bulabiliriz.”

Bir süre sessiz kaldı.

“Oh.”

“Evet, seni budala,” diye mırıldandım. Önüne geçmek için adımlarımı hızlandırdım. Bana yetişmek için acele etmeden önce bir an donup kalmıştı.

“Dikkatli ol Grace,” diye uyardı.

Dudaklarımı büzdüm. “Peki. Olurum.”

Sinir içinde yanıma geldi. Sinirinin biraz daha arttığı bel-
liydi. Bir gece önce beni öpmesini gerçekten istemiş miydim?
Köşeyi döndüğümüzde Kit ve Dax’i gördük. İkisi de kamyonete
doğru yaslanmış, bizi bekliyordu.

“Tanrım, bu sabah kahvenize biri mi işedi?” diye takıldı
Dax kaşlarını kaldırarak. Hayden’a baktığımda, somurtkan ifa-
desinin maske gibi yüzünde durduğunu gördüm.

“Kes sesini,” diye mırıldandı Hayden. Sonra havalı bir
şekilde yürüyerek direksiyonun başına geçti. Dax bana şaşkın
bir şekilde baktı, Hayden’ın aksi tavırlarından rahatsız olmadığı
belliydi. Kit ise, yolcu koltuğuna oturmadan önce kibar bir şe-
kilde başıyla selam vererek beni şaşırttı. Dax’le birlikte arkaya
oturduk. Koltuğumda, peçetenin üzerinde kahvaltı için bisküvi
bulunca şaşırdım. O bisküvilerin benim için olup olmadığını
kestiremediğim için bir an duraksadım.

“Ye gitsin,” dedi Dax kemerini takarken başıyla işaret ede-
rek. “Büyük bir gün bizi bekliyor!”

Oturmadan önce bisküvileri aldım. Bana bir şeyler getir-
meyi düşünmesine çok sevinmiştim, midem çoktan açlıktan
guruldamaya başlamıştı.

“Teşekkürler. Neden kamyonetle gidiyoruz?” diye sor-
dum Dax’e. Bu sabah benimle konuşmaktan nefret etmeyen
tek kişi o gibi gelmişti.

“Tıbbi malzeme tedarik edeceğimiz zaman mümkün ol-
duğu kadar çok alıyoruz. O nedenle koşarken onlara zarar ver-
meden taşımak zor oluyor. Kamyonetle yakalanmak çok daha

kolay olsa da ihtiyacımızı alma konusunda tek çözüm,” diye açıkladı Dax koltuğuna tutunarak. Tam o sırada Hayden kamyoneti çalıştırmış ve yola çıkmıştı.

Yol çok bozuktu, çukur ve tümseklerle doluydu. Her iki tarafta bulunan ağaçlar yolu iyice daraltmıştı. Ama ormanda yürüyerek ilerlemekten çok daha hızlıydı. Kit ve Hayden aralarında konuşuyor, Dax ve beni umursamıyorlardı. Dax pencereden dışarı bakıp manzarayı izliyor, Hayden ve Kit'i umursamıyordu. Kısa bir süre sonra şehrin eteklerine yaklaştık.

“Şu büyük süpermarketten sola döneceksin,” dedim Hayden ve Kit'in oturduğu koltuğun arasından öne doğru eğilerek. Hayden bana baktı. Direksiyonu tutan kolundaki kaslar hareket ediyordu. İsteksizce de olsa dediğim yerden döndü.

“Dümdüz devam et,” diye ekledim. Genellikle baskına gittiğimiz saklı eczaneyi tarif ediyordum. Çok garip bir yerde bulunduğu için bu eczaneyi başka bilen yoktu. Bir kere daha sözümü dinledi.

“Bizi bir pusuya düşürmediğini nereden bilelim?” diye sordu Kit kuşkuyla dönüp bana bakarak.

“Öyle bir şey yok,” dedim sadece. Bana güvenmemelerine neden olacak hiçbir şey yapmamıştım ve sürekli kuşkuyla yaklaşmalarından sıkılmaya başlamıştım. Eve dönmek istediğim doğrudu, ama kaçmamın mümkün olduğunu düşünecek kadar da aptal değildim. Eğer eve gitmek istiyorsam, kendi istekleriyle beni bırakacak kadar güvenlerini kazanmalıyım. O günün geleceğine dair çok fazla umudum yoktu, ama en azından denemeye değerdi.

Ağarşi

“Rahatla dostum. Böyle bir şey istese bile bunu planlama fırsatı olmadı ki,” dedi Dax beni savunmak için. Bu yaptığı için ona minnettardım.

“Aynen öyle. Sağ tarafta,” dedim sonra Hayden’a dönerek. Kamyoneti durdurup direksiyona doğru eğilerek dışarıya baktı. Bunu yapmaya değer olduğunu düşünmüş olmalıydı, çünkü arabayı durdurup dışarı çıktı. Arabadan inerken gömleği aralanmıştı. Beline sakladığı silah gözüme çarptı. Kit ve Dax de arabadan indi. Ben de peşlerinden gittim.

Üçü de çeşitli yerlerden silahlarını çıkardı. Bilinmeyen bir şeye karşı kendilerini korumaya almışlardı. Silahım olmadığı için kendimi son derece savunmasız hissetmişim, çıplak ellerimle kendimi savunmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

“Bana silah vermeyecek misiniz?” diye sormaya cesaret etsem de reddedileceğime emindim.

“Hayır,” dedi Kit ve Hayden aynı anda. Sinir olmuş bir şekilde nefes verdim ve peşlerinden kapıya doğru yürüdüm. Sıra halinde ilerliyorduk, düşmanla karşılaşma riskine karşılık üçünün de silahı hazırды. Kapıya gelince Hayden durup kulağını demir kapıya doğru dayadı. Hiçbir şey duymadığı belliydi, sonra elini uzatıp kapıyı açtı. İçeri girdi. Dikkatli bir şekilde ilerledi, gözleriyle eczanenin içini taradı. Herhangi bir hareket yoktu. İçeride kimse yoktu.

Loş aydınlatılmış binanın içinde sessizce onu izledik. Docc’un istediklerini aramak için üçü de kendiliğinden ayrılmıştı. Kit ve Dax, sırt çantası takmışlardı, ama yine de silindir çanta çıkardılar. Hemen malzemeleri doldurmaya başladılar.

Kapının yanında durdum, ne silahım ne de çantam olduğu için kendimi işe yaramaz ve tedirgin hissettim. Hayden'ın yanına doğru ilerledim. Bana karşı tavırlarından çok sıkılmışım.

"Yardım edeyim," dedim kendimden emin bir şekilde yanına gittiğimde.

"Sen etrafı gözle. Tek yardımın bu olabilir," dedi sadece. Sonra da raflardan aldığı ilaçları çantaya doldurmaya devam etti.

"Buraya sadece bir giriş var ve o da girdiğimiz kapı," dedim. "Bana ne aramam gerektiğini söyle ki bir an önce buradan çıkıp gidebilelim."

Hayden sinir olmuş bir halde nefes verdi. Ona bir kere daha ahmak dememek için kendimi zor tuttum. "Pekâlâ. Docc bandaj istedi. Gidip bul."

Yanından ayrılmadan önce başımı salladım. Sonra da bandajların durduğunu bildiğim yere doğru ilerledim. Tabii ki raf bandaj doluydu. Taşıyabildiğim kadar bandaj alıp Hayden'ın yanına döndüm. İçi sıvı dolu şişeleri incelerken kafasını kaldırıp baktı. Yüzünde etkilendiğini gösteren bir ifade belirdi.

"Hangi çantaya koyacağım?"

"Buna," dedi. Bana bir çanta uzattı. İçine malzemeleri koydum. Sonra da çantanın gerisini malzemeyle doldururken bekledim. Kit ve Dax yanıma gelmişti. Malzemeleri yüklenmişlerdi. Bu baskının son derece kârlı olduğu çok belliydi. Yaptığım yardımın biraz olsun beni sevmelerine yardımcı olmasını umdum; sonuçta burayı onlara gösteren bendim.

"Pekâlâ, haydi buradan çıkalım," dedi Hayden. Çantaları sırtına atıp silahını eline aldı. Önden kapıya doğru ilerledi. Yürürken de her yönü kontrol ediyordu.

Ağarşı

“Temiz,” diye fısıldadı. Sonra da kapıdan çıkıp arabaya yöneldi. Ben de peşinden gittim. Dax ve Kit hemen arkamdan geliyordu. Çantaları koymak için bagajın kapağını açtık. Hayden kapağı sertçe kapatıp direksiyonun başına geçti. Biz de onu izledik. Tam arabaya binmek üzereydik ki sokakta aniden bir ses yankılandı. Çok yakın bir mesafeden ateş açılmıştı.

Hepimiz eğildik. Daha ne olduğunu anlamadan içgüdüsel bir şekilde çömelmiştim. Hayden da yanımda eğildi. Bir kolunu omzuma koruyucu bir şekilde atarak beni kendine çekti. Kit ve Dax arabanın diğer tarafındaydı, ama konuşmalarını duyabiliyordum.

“Hay aksi!” dedi Dax cılgına dönmüş bir sesle. “Lanet olsun!”

Hayden yanımda eğilmişti, neler olduğunu görmek için arabanın altından bakıyordu. Arabanın diğer tarafına doğru fırlamadan önce her ne gördüyse yüzü düşmüştü.

“Hayden!” diye bağırdım. Bir el daha ateş sesi duyup vurulmasını beklesem de hiçbir şey olmadı. Ayağa kalktım ve peşinden arabanın diğer tarafına gittim. Kaportanın etrafını dolaştım ve gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde donakaldım.

Hayden ve Dax, Kit’in üzerine eğilmişti. Kit boylu boyunca yerde yatıyor, hiç de normal olmayan bir şekilde sarsılıyordu, boynundaki açık yaradan da kan fışkırıyordu.

GRACE

Kit'in boynundan fışkıran yoğun kırmızı sıvıya gözlerimi odakladığım için midem altüst olmuştu. Hayden ellerini boynunun üzerinde tutsa da bir işe yaramıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Dax de yanında eğilmiş, yaşadığı şoktan beti benzi atmıştı. Bedenim, beynimden önce tepki verdi. Yanlarına gitmek için dizüstü çöktüm. Hayden'ın yanına gittim ve Dax'i omzumla kenara ittim. Her geçen saniye rengini kaybeden Kit'in yanında durdum.

"Hayır!" diye bağırdı Dax, onu kenara ittiğimde yaşadığı şoktan çıkmıştı. Bana omuz attı ve yere düşürerek Kit'ten uzaklaştı. "Bütün hepsini sen ayarladın! Onu öldüreceksin!"

Sokaktan bir el ateş sesi daha geldi. Kurşun arkamızdaki çamurluğa saplanmıştı, kıl payı kurtulmuştuk. Hayden sesin

Megan De Vos

geldiği tarafa doğru baktı. Gözleriyle deliye dönmüş bir halde düşmanın yerini saptamaya çalışıyordu.

“Hayır, ben yapmadım!” diye bağırdım ve tekrar ona omuz attım. Kit yattığı yerden öksürdü. Dudaklarından koyu kırmızı renkte kan fışkırdı. “Şimdi çekil!”

“Bu senin suçun,” dedi Dax. Kit’in vücudunun etrafında oluşmaya başlayan, insanı şok eden kan havuzuna doğru bakarken muhakeme yeteneğini kaybediyordu. Uzanıp boynunu tuttum, parçalanmış eti yoklayarak kanamanın kaynağını bulmaya çalıştım. Boynundan fışkıran kan yüzünden tam olarak yerini saptamak zordu ve boynu paramparça olmuştu.

“Yabaniler!” dedi Hayden aniden. Bir el silah sesi daha duyuldu, ama yine bizi ıskaladı. Dax atlatmaya çalıştığı şoka rağmen otomatik olarak tepki veriyor gibiydi. Doğrulup Hayden’in işaret ettiği yere doğru silahını doğrulttu ve bir el ateş etti. Hedefini vurup vurmadığını anlamak için bakmama gerek yoktu, pat diye düşme sesi gelmeden önce boğuk bir çığlık duymuştum. Bize ateş açan her kimse, sokakta tünediği yerden yere düşmüştü. Yüksekten düşerken gelen seslerden düşen kişinin de hayatta kalamayacağı belliydi.

“Lanet olsun...” diye mırıldandı Dax. Düşmanı vurduktan sonra yanıma yığıldı. Düşmanla işbirliği içinde olmadığım artık belli olmuştu. Dax düşmanın rasgele bir Yabani olduğunu, şehirde yaşadığını, birkaç dakika önce şüphelendiği gibi beni kamptan çıkarmak için çağırdığım biri olmadığını net olarak görmüştü.

Bütün bunların hepsi kısa bir süre içinde olmuştu. Bir yandan Kit’in boynuyla ilgilenmeye devam ediyordum. Sıcak ve yoğun kan ellerimi kaplamıştı. Tenim uğursuz bir kırmızıya

Aparsi

boyanmıştı. Kit'in gözkapakları titriyordu. Kanaması devam etse de hâlâ hayatta olduğunu anlıyordum. Parmaklarımı parçalanmış ette dolaştırıp yaranın açıldığı yeri bulmaya çalışıyordum. Dürüzlü bir et parçası hissettiğimde ürperdim. Kurşun buraya saplanmış olmalıydı. En sonunda parmağım en derin deliğe, kanamanın kaynağına, yaranın en kötü olduğu yere ulaşmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım biraz daha eğilerek.

"Ne var? Ne oldu?" diye sordu Hayden. Sesi çok sertti. Dax yanımda taş kesilmiş bir halde duruyor, en iyi dostunun boynuna yaptığım müdahaleyi izliyordu.

"Kurşun boyun arterlerinden birinde," diye mırıldandım dalgın bir şekilde. Gözlerim Kit'in boynuna odaklanmıştı. Parmağımı biraz daha itip yaranın içine sokmaya çalıştım. Elimden geldiğince kan akışını durdurmaya çalışıyordum. Damar ılık ve kandan yapış yapıştı. Etrafını saran et sünger gibiydi, ama kolayca dokunamıyordum. Diğer elimle rahatça görebilmek için fişkiran kanı temizledim.

Zihnim ve bedenim sadece Kit'in hayatını kurtarmaya odaklandığı için geri kalan dünya bir anda anlamını yitirmişti. Gri Taş'ta aldığım tüm eğitim, tepkilerim duruma el koyduğundan bir anda aklıma gelmişti. Baskınlardaki görevimin bir parçası da yaralananlara yardım etmekti. Açıkçası şu an onu iyileştirmek için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ama en azından onu Docc'a götürene kadar kanamasını durdurabilirdim. Sonuçta böyle büyük bir yarayı tedavi etmek için çok daha fazla donanıma sahipti.

"Öldü mü?" diye sordu Dax. Konuşacak kadar kendini toplanmıştı ve beni daha yakından izlemeye başladı. Kurşunun

Megan De Vos

yarım bıraktığı işi tamamlamak yerine Kit'in hayatını kurtarmaya çalıştığımı kısa sürede anladı.

"Hayır, seni ahmak," diye çıkıştım. Parmağımı yaranın içine biraz daha sert basturdım, kanı durdurmaya çalıştım, ama kan çoktan dışarı boşalmıştı. Fıskırmayı durdursam da parmağımı çektiğim anda tekrar başlayacağını biliyordum. Parmaklarımın altındaki hafif nabızı hissediyordum; yavaş ve cılızdı. Ama en azından nabızı atıyordu.

"Bizi kampa götürün," diye sertçe talimat verdim. "Onu kaldırmamız lazım, ben de parmağımı damarının üzerinde tutacağım. Yoksa onu kamyonu bile taşıyamadan kan kaybından ölecek."

"Pekâlâ," dedi Hayden hemen. İkisi de ayağa kalktı. Talimatımı sorgulamamalarına sevinmiştim. Hayden, Kit'i omuzlarından tuttu. Dax ise ayaklarına doğru yöneldi. "Hazır olduğunda söyle Grace."

"Şimdi," dedim onlarla birlikte ayağa kalkarak. Parmaklarımı boynunda tutmaya özen gösteriyordum. Elimizden gelince hızla hareket ettik. Daha fazla zarar görmemesi için elimizden geleni yaptık. Neyse ki kamyonun kapısı hâlâ açıktı. Hayden arkaya geçti, Kit'in gevşemiş, ama hâlâ canlı bedenini içeri çekti. Ben de yanına sıvıştım. Parmaklarım hâlâ boynundaydı. En sonunda onu arka koltuğa yatırmayı başardık. Yere oturmuştum. Rahatsız bir pozisyonda olsam da, bacağım sızlasa da kendimi kanamayı durdurmaya verdiğim için rahatsızlığımı fark etmiyordum.

Hayden ve Dax koltuklarına oturmadan önce iyice yerleştiğimizden emin oldular. Hayden hiç vakit kaybetmeden arabayı

Ağarşi

çalıştırdı ve sokakta ilerlemeye başladı. Yolda giderken de sık sık dönüp arkasına baktı. Araç hızla sokaktan çıktı ve caddeye girdi. Parmaklarımı olabildiğince sabit tutmaya çalışıyordum. Bedenimin tamamı dikkat kesildiğim için kaskatıydı.

“Manyak gibi sürmesen olmaz mı?” diye tısladım. Sinirlerim çok yıpranmıştı. Söylediğimin üzerine biraz yavaşlasa da bir şey söylemedi. Dax’ın arkasını dönüp endişeli bir şekilde baktığını fark ettim, ama ona bakmadım. Hayden sert bir şekilde viraja girince midem altüst oldu. Ters yöne doğru oturduğum için midem bulanıyordu. Mide bulantımı umursamadım ve Kit’in boynunda duran ellerime tüm dikkatimi verdim.

Teni daha da solgun görünüyordu. Kan kaybı ve giderek kaybolan bilinci yüzünde renk bırakmamıştı. Göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim. Ama o kadar yavaş hareket ediyordu ki fark etmek çok zordu. Hayden artık düz yolda ilerliyordu, şehri arkada bıraktığımız için de hızını artırmıştı. Dönüş ya da manevra olmadan sabit hızda ilerlemek daha kolaydı.

“Neredeyse geldik,” dedi Hayden ön koltuktan. “O nasıl?”

“Acele et,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Kaslarım, sabit durmaktan artık kasılmaya başlamıştı. Söylediğimi duyunca biraz daha gaza bastı. Camdan hızla geride kalan ağaçları gördüm. Kampa çok yaklaşmıştık. Artık kaybedecek hiç vaktimiz kalmamıştı, çünkü Kit’in nabızı giderek zayıflamaya başlamıştı.

Tümsekli orman yolunda birkaç dönüş yaptıktan sonra Hayden kampa girmek için yavaşladı. Dax ilk gördüğü kişiye bağırarak için pencereyi açtı.

“Kit vuruldu! Koşup Docc’a haber ver!” diye bağırdı.

Hayden revirin önüne gelene kadar sürmeye devam etti.

Megan De Vos

Olabilirdiğince yumuşak bir şekilde arabayı park edip dışarı fırladı. Kit'i aynı şekilde taşıdık. Revire doğru ilerledik. Çevremizde ne olduğunu görmek için insanlar toplanmıştı. Birisi içeri girebilelim diye kapıyı bizim için açtı.

Docc oradaydı. Kit'i kurtarmak için gerekli malzemeleri aceleyle hazırlıyordu. Hayden ve Dax, Kit'i, Docc'un hazırladığı masaya yatırdı. Parmağımı hâlâ damarından çekmemiştim.

"Hayden, çantaları getir," dedim sertçe. Başını salladı ve topladığımız tıbbi malzemeleri almak için arabaya koştu. Docc'un tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum, ama elimizde ne kadar çok malzeme olursa o kadar iyiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Docc hemen. Sesi derinden geliyordu ve sakindi. Yılların verdiği tecrübeyle en zorlu koşullarda bile kendine hâkim olabildiği açıktı.

"Sol boyun arteri," dedim. "Kurşun sıyrıp gitti mi, yoksa hâlâ içeride mi, bilmiyorum ama."

Docc başını salladı. Eldivenlerini takıp eşyaların olduğu masayı Kit'in yanına çekti. Hayden kısa süre içinde elinde tıbbi malzemelerin olduğu çantayla geldi. Çantayı yanımıza getirdi ve Docc'un ayaklarının dibine bıraktı. Hayden hızla çantanın ağzını açtı. Docc da çantaya bakıp malzemelere göz gezdirdi. Başını sallayıp bana döndü.

"Pekâlâ, Grace. Yardımına ihtiyacım olacak," dedi hızla, ama sakince. Yardımcı pilot gibi başımı salladım. "Üç kadar sayınca parmaklarını çek."

"Peki," dedim ciddi bir şekilde.

"Bir, iki, üç."

HAYDEN

Ayaklarım beni bir ileri bir geri götürüyordu, o kadar çok aynı hizada gidip gelmiştim ki toprak aşınarak yol olmuştu. Dax yere oturmuş, duvara yaslanmıştı. Başını dizlerinin üzerine koyduğu kollarına yaslanmıştı. Durumu kabullenmeden önce Kit'ten haber beklerken o da aynı benim gibi dolanıyordu.

Docc, Grace'e yardım etmesini söyledikten sonra bizi dışarı çıkarmıştı. Dikkatlerini dağıttığımızı ve enfeksiyon tehlikesi olduğunu söylemişti. En doğrusunu bildiğine inandığımız için isteğini yerine getirdik, ancak Kit'in hayatta kalıp kalamayacağını bilmediğimiz için oradan ayrılmak çok zordu. Kit benim kardeşim gibiydi ve neler olduğunu bilmemek beni gerçekten çıldırtıyordu.

Neredeyse iki saat olmuştu. Revire sadece Docc ve Grace girebiliyordu, onların da işi başından aşkındı ve son durum hakkında hiçbir bilgimiz yoktu. Vücudumdaki sinirler düğüm olmuş gibiydi, attığım her adımda sinirlerim daha da geriliyordu. Daha önce boyunda böyle yaralar görmüştüm ama sağ kurtulan kimseyi bilmiyordum.

"Buna inanamıyorum dostum," diye mırıldandı Dax dizlerinin arasından. Son bir saattir sürekli benzer şeylerden bahsediyordu. Tekrar tekrar bu olanlara inanamadığını söylüyordu.

"Biliyorum," desem de hiç de ikna edici değildim. Sesim gerginliğim yüzünden derin çıkıyordu. Boynumdaki kasları gevşetmek için başımı yana çevirsem de hiç işe yaramamıştı. Toprak üzerinde ayaklarım ileri geri gidiyordu.

Megaş De Vos

“Ve Grace, o... Tanrım,” diye mırıldandı. Şok içinde olduğundan aklına gelenleri anlamsız bir biçimde söylemeye devam ediyordu.

“Onun suçu değildi,” dedim sertçe. Onu bu kadar ani bir şekilde savunduğum için şaşırmıştım. “Kit’i Yabanilerden birisi vurdu. Gri Taş’tan biri değil.”

“Biliyorum,” dedi Dax ciddi bir şekilde.

“Bizi pusuya düşürmedi,” diye ekledim yere bakarak. Teşli olduğumdan adımlarım hızlanmıştı.

“Biliyorum,” dedi Dax yine. Başını dizlerinden kaldırmıştı.

“Eğer onun suçlu olduğunu söylersen...”

“Janet olsun, keser misin şunu? Seninle aynı şeyi düşünüyorum!”

Cevap vermedim. Dax’le bir tartışmaya giremeyecek kadar canım sıkındı. Şu an benimle aynı fikirde olabilirdi, ama olanlardan sonra Grace’i suçlamakta son derece hızlı davranmıştı. Ancak revirin ön kapısı açılıp üstü başı kan içinde kalmış Docc ortaya çıkınca derin düşüncelerimden sıyrıldım.

Dax de ayağa kalktı ve ikimiz de Docc’a doğru fırladık. Yüz ifadesinden ne olduğunu anlamak çok zordu.

“Evet?” diye sordum hemen.

“Yaşıyor,” dedi Docc. İçime su serpilmişti. Dax’le birlikte duyduğumuz karşısında gerçekten rahatlamıştık. Az önceki gerginliğimiz yok olmuştu. “Çok kan kaybetmiş, ama neyse ki sizin açtığınız kan deposundaki kanlardan kullanmayı başardık.”

Kelimeleri iyice sindirirken başımı salladım: Kit yaşıyordu. Birkaç ay önce baskın yapan kişiler, Docc’un böyle bir durum karşısında kullanması için kan vermeye başlamıştı. Kara

Aparşı

Kanat'taki elektrikle çalışan üç buzdolabından biri kanları saklamak için ayrılmıştı. Bir baskında Kit'in bacağından ciddi bir şekilde yaralanmasının ardından bu fikri ortaya atması da son derece ironikti.

"Grace onun hayatını kurtardı," diye devam etti Docc. "Akıllı küçük şey. Damara o şekilde bastırmayı akıl etmesi mucize. Eğer bunu yapmayı akıl etmeseydi dakikalar içinde ölmüş olurdu."

Dax titrek bir nefes verdi. Ben de başımı salladım. Docc'un söylediklerini anlamaya çalışıyordum. En yakın arkadaşım, Grace sayesinde hayattaydı.

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Dax. Docc konuşmaları önce kaşlarını çatı.

"Hâlâ bilinci yerinde değil, ama durumu sabit. O yüzden görebilirsiniz."

Revire girmek için ihtiyacımız olan izni aldıktan sonra Docc'un yanından geçip binaya girdik. Docc ve Grace bir şekilde Kit'i üzerine kan bulaşmamış farklı bir yatağa taşımıştı. Boynu bandaja sarılmış, sabit kalması için de kolunun altından dolanmıştı. Bandajın altına yerleştirilmiş kalın kanlı bezler, Docc'un özenli dikişinden sızabilecek kanı emmesi için yerleştirilmişti. Önceden korkutucu derecede soluk olan yüzüne biraz olsun renk gelmeye başlamıştı.

"Birkaç saat içinde kendine gelmesi lazım," dedi Docc arkadan. Sessizce peşimizden gelmişti.

"Dayan dostum," dedim kısık bir sesle. Tam olarak ne söyleyeceğimi ya da beni duyup duymadığını bilmiyordum. Dax eğilip bandajları inceledi. Sonra doğruldu.

Megan De Vos

“İyi iş Docc,” dedi etkilendiğini gösteren bir ses tonuyla.

“Biraz yardım aldım,” dedi Docc. Tam o sırada revirin arka kapısı açıldı ve Grace ortaya çıktı. Hâlâ üzerinde benim eşofman altım vardı. Kan içindeydi. Bir ara kazağı çıkarmış olmalıydı. Üzerinde Docc’tan aldığını düşündüğüm sade siyah bir tişört vardı. Tişörtün üzerinde hiç kan yoktu. Docc’la birlikte Kit’in hayatını kurtardıktan sonra kazağı değiştirmiş olmalıydı.

Tereddüt içinde Dax ve bana baktı. Sanki olanlardan hâlâ kendisini sorumlu tuttuğumuzdan endişeleniyor gibiydi. Far- kında olmadan ayaklarım beni ona doğru götürdü. Uzanıp onu kendime çektiğimde çok şaşırmıştı. Kollarımı omzuna sardım ve ona sıkıca sarıldım. Bir süre durakladıktan sonra o da karşılık verdi. Kollarını gövdeme dolayıp bana sarıldı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Kelimelerim saç- nın arasında kaybolmuştu. Çok şaşkın olduğu belli olsa da geri çekilmemişti.

“Bir şey değil,” dedi göğsüme doğru. Dax yanımızda ol- duğunu hatırlatmak ister gibi boğazını temizledi. Grace benden uzaklaştı. Tedirgin bir şekilde bana bakıp gözlerini Dax’e çevirdi.

“Grace, çok özür dilerim,” dedi Dax samimi bir şekilde. “Hemen seni suçlamamalıydım. Sonuçta onun hayatını kurtar- an sen oldun... Çok teşekkür ederim.”

Grace’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bunu yaptığım için çok mutluyum.”

Dax başını salladı. Bir şeyi böldüğünü fark etmişti. İkimi- ze baktıktan sonra yüzünde suçlu bir ifade belirdi.

“Ah, pekâlâ, özür dilerim,” diye mırıldandı. Sonra arkasını dönüp Docc’un yanına gitti. “Tekrar teşekkürler Grace.”

Aparşı

Grace'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Sonra bana baktı. Tenindeki kan izlerini fark etmemek imkânsızdı. Benim devasa kazağım üzerinde olmadığı için köprücük kemiğindeki lekeler görünüyordu. Bir an ona ne söylemem gerektiğini bilmediğimi fark ettim.

"Onlarla biraz yalnız kalmak ister misin?" diye sordu başıyla arkadaşlarımı ve Docc'u göstererek. Başımı salladım.

"Birkaç saat daha uyanmayacak, öyle değil mi?"

"Docc öyle söyledi," dedi omuz silkerek.

"Bugün sen olmasan ne yapardık, bilemiyorum," dedim dürüstçe. Aslında Grace yanımda olmasaydı işlerin ne boyuta varacağını düşünmek bile istemiyordum. Hiç şüphesiz Kit ölmüş olurdu. Bu kız, bu güzel düşman kız en yakın arkadaşımın hayatını kurtarmıştı ve bu borcu ödememin bir yolu yoktu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Benim aklımdan geçen karanlık düşüncelerin onun aklından da geçtiği belliydi. "Sadece orada olduğum için hepimiz şanslıydık diyelim."

"Anlaştık."

Ellerimi başıma götürdüm. Derin bir nefes vererek avuç içlerimi yanaklarımdan kaydırdım. Daha akşam bile olmamıştı, ama yorgunluktan bitmiş haldeydim. Midem açlıktan gurulduyordu. Hiçbir şey yemek istemesem de vücudumun ihtiyacı olduğunu bana hatırlatmıştı.

"Aç mısın?" diye sordum. Başını salladı.

"Evet."

"Haydi, gidip bir şeyler yiyelim. Sonra da gelip Kit'e bakalım," dedim. Başını salladı. Elimizi uzatıp sırtına koydum ve kapıya

Megan De Vos

doğru yönlendirdim. Tam o sırada ne yaptığımı fark edip elimi çektim. Ama bu yaptığımı fark etmediğini görünce rahatladım.

“Biz bir şeyler yiyeceğiz. Size de yemek getirelim mi?” dedim Docc ve Dax’e.

“Yok, ben sonra yiyeceğim,” dedi Dax. Docc da başını salladı.

Grace’le dışarı çıkmak için arkamı döndüm. Artık Kit’in iyileşeceğini bildiğim için göğsümdeki ağırlık yok olmuştu. Durumun gerçekliğini tam olarak kavrayamamıştım. Olabilecekleri düşününce başım dönüyordu. Başımı salladım ve artık bir anlamı olmayan düşünceleri uzaklaştırdım.

Grace yanımda sessizce yürüyordu. Ona bakınca davranışını hatırladım. Son derece sakindi ve kontrolü kaybetmemişti. Yeteneklerine güveni tamdı ve ilk başta suçlanmasına rağmen kendisini bir an olsun kaybetmemişti. Dax ve ben şaşkınlıktan donmuş bir halde olanları izlerken o ise bizim yapamadığımızı yapmıştı.

“Hey, Grace?”

“Efendim?”

“Bu gece sana göstermek istediğim bir şey var,” dedim. Midemde hissettiğim gerilim beni de şaşırtmıştı.

“Nedir?” diye sordu. Sonra da kaşlarını çatarak bana baktı.

“Benimle gelecek misin?” diye sordum sorusunu umursamadan. Sorum onu şaşırtmış gibi kaşlarını biraz daha çatı. Özellikle bu sabah ona nasıl davrandığımı düşününce hayır demesinden endişelenmiştim. Aslında gelmek zorundaydı, ama ben bu yüzden sormamıştım, zorunda olduğu için değil,

Ağarşı

gerçekten istediği için gelmesini istiyordum. Cevap vermesini beklerken kalbim hızla atıyordu. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını araladı.

“Evet.”

HAYDEN

Evet. Grace yanıt verdiğinde kalbim daha da hızlı attı. Akşam benimle gelmeyi kabul etmişti. Kampın içinde birlikte yürüdük, bir şeyler yemek için yemekhaneye doğru gidiyorduk. Eskiden sert ve sitemli bakan gözlerde şimdi hafif meraklı bir ifade olduğunu fark ettim; sanırım Kit'in hayatını kurtardığı haberi hızla yayılmıştı. Hatta yemeklerimizi alıp masaya geçtiğimizde, Helena isimli orta yaşlı bir kadının hafifçe gülümsediğini gördüm. Grace de bu tepkilere şaşırmış, ama bir yandan da memnun olmuştu.

Yemekte hiç konuşmadık. Kafamın içinde düşünceler dönüp dolaşıyordu. En yakın arkadaşım için yaptıklarından sonra ona bir şekilde teşekkür etmem gerekiyordu. En temel

Megan De Vos

duyguları bile kelimeye dökme yeteneğim olmadığını bildiğimden, yaptığım planın minnetimi açık bir şekilde göstereceğini umdum. Bu sabah ona tam bir serseri gibi davrandıktan sonra şüphelerinin yok olacağını umut ediyordum.

Aslında ona karşı kötü davranmak istememiştim, ama bir şekilde olmuştu işte. Bir anlık zayıflıkla baştan çıkarılmaya teslim olmuştum. Onu öptükten sonra garip bir şekilde ihanet ettiğimi hissetmiştim. Sanki kampın tamamını, kendisi düşman olmasa bile, düşman kampın bir üyesine kendimi teslim ettiğim için yüzüstü bırakmış gibiydim. O anda içimden geçen suçluluk duygusundan tiksinişmiştim, ama bu durumda bile keyif aldığım için kendimden de nefret etmiştim. Aslında beni ittiğinde gerçekten sinirlensem de sanki o da aynı çelişkili düşünceler içinde gibi duruyordu.

Başımı salladım ve yemeğimin son lokmasını da bitirdim. Düşüncelerim netleşmişti. Sonuçta olabilecekler üzerinde çok fazla düşünmenin bir anlamı yoktu, çünkü olanlar tekrarlanamazdı. Kazanmak için çok fazla çalıştığım saygınlığı korumak istiyorsam ayrı kalmalı, birbirimizle bağlantımızı kesmeliydik. Şimdi bile, yemekhanede etrafa dikkatle bakışını izlerken, her şeyi zorlaştıracığını bildiğim garip bir çekim hissediyordum. Ancak aramızdaki durumu, arkadaşlıktan çok fazlası olduğuna emin olduğum durumu platonik olarak devam ettirmeye kararlıydim.

Hâlâ bir esir, hâlâ bir yabancıydı; hâlâ düşmandı.

Sadece bunu tekrar tekrar kendime hatırlatmam gerekecekti. Daha sonra da kendimi daha iyi hissedecektim.

Aparşı

Bu gece onun peşine düşmeyecek veya herhangi bir şey yapmayacaktım; Kit için yaptığına karşılık olarak bir teşekkür olacaktı, hepsi buydu. Ona borçlu kalmaktan nefret ediyordum. Bu şekilde davranmaya devam ettiği sürece aramızdaki hesabı nasıl kapatabilirdim ki? Bu geceden sonra ödeşmiş olacaktık. Ben de eski hayatıma dönüp kaldığım yerden devam edebilecektim.

“Hayden?” dedi Grace. Düşüncelerimden beni çekip çıkardı. Dikkatimi ona vermeden önce gözlerimi kırıştırdım.

“Evet?”

“Bitirdin mi?” diye sordu tabağımı başıyla işaret ederek. Tabağıma baktığımda boş olduğunu gördüm.

“Ah. Evet, haydi gidelim.”

Oturduğu yerden kalktı. Tabağını alıp kirli bulaşıkların yıkanmak üzere toplandığı tepsiye bıraktı. Ben de onu izledim. Hâlâ üstünde kan olduğunu fark ettim. Yemekten önce temizlenmek istememesine şaşırmışım. Sanırım artık onu çok fazla rahatsız etmiyordu. Docc’tan aldığı siyah tişörtü görünce ona kıyafet bulmaya söz verdiğimi hatırladım.

“Dönerken depoya uğrayabiliriz. İstersen duş da alabilirsin,” diye teklif ettim. Sesimdeki kibarlık beni şaşırtmıştı. O da şaşkın, ama minnettar görünüyordu.

“Bu çok iyi olur,” dedi. Sonra da yemekhanenin kapısından çıkarken peşimden geldi.

Depo binası yemekhanenin hemen yanındaydı. O yüzden çok fazla yürümemize gerek yoktu. Buraya koruma koymamıştı, ama devriye gezen görevli önünden her geçişte burayı da kontrol etmekle sorumluydu. Bu binada kıyafetleri, havlu, nev-

Megap De Vos

resim ve ev için gerekli diğer malzemeleri tutuyorduk. Burada bulunan her şey yıllar içinde yaptığımız baskınlarla toplanmış ve saklanmıştı. Hiçbir şeyi atmıyorduk. Grace'i onun bedenine uygun kıyafetlerin olduğu raflara doğru götürdüm.

“Ne istersen al, ama ihtiyacından fazlasını alma,” dedim rafi başımla işaret ederek.

“Bütün bunları nereden buldunuz?” diye sordu. Kıyafetleri incelerken çok şaşkın olduğu belliydi. Özel hiçbir şey yoktu; basit tişörtler, gömlekler, sıradan kot pantolonlar, şortlar, taytlar, sade iç çamaşırları vardı. Ama en azından iş görüyordu.

“Baskınlardan ve... ölen insanların eşyalarından,” dedim. Bu soruyu sormamasını isterdim. Ölmüş birinin kıyafetleri arasında dolaştığını düşünüp rahatsız olmasını istemezdim. “Ama pek çoğu baskınlardan.”

Hemen yanıt vermedi. Parmaklarını kumaşların üzerinden geçirmeye başladı. En sonunda ona yetecek kadar birkaç parça kıyafet çıkardı.

“Anladım,” dedi sadece. “Sanırım işim bitti.”

Başımı sallayıp döndüm. Kıyafetler hakkında başka yorum yapmamasına sevinmiştim. Aslında bir şey söylemesini de beklemiyordum. Bu dünyada onu şaşırtacak çok fazla şey olduğunu düşünmüyordum ve bu beni hem etkiliyor hem de üzüyordu. Nasıl bir dünyada yaşıyorduk ki bunca ölüm ve vahşet artık kimseyi etkilemez hale gelmişti?

Bundan nefret ediyordum. Her şeyden nefret ediyordum.

Eve doğru giderken Grace de beni takip etti. Güneşin yavaş yavaş battığını fark ettim. Kısa süre içinde hava kararacaktı.

İn azıdan gece çökmeden yola çıkmayı istiyordum. Kısa süre içinde kulübeme vardık. Önce ben girdim. Grace peşimden geldi ve kucagında kıyafetlerle ne yapacağını bilemeden durdu. İç çektim ve çekmeceyi açtum.

“Eşyalarını buraya koyabilirsin,” dedim.

“Teşekkürler,” dedi kısık bir sesle. Yorgun görünüyordu. Bu gece konusunda fikrini değiştirmesinden korktuğumu fark ettim.

“Bu gece hâlâ gitmek istiyor musun?” diye sordum. Sesindeki derinlik, yaşadığım belirsizliği gizliyordu.

“Evet,” dedi hemen. Eşyalarını koymak için eğildiği yerden doğruldu. Yeşil gözlerini bana dikmiş ve içtenlikle başını sallamıştı. “Bir duş alıp kendime gelmeme izin ver sadece.”

“Pekâlâ,” dedim başımı sallayarak. “Ben de... burada beklerim.”

Başını sallarken dudakları incecik bir çizgiye dönmüştü. Son eşyasını da çekmeceye koyup banyoya doğru ilerledi. Tam kapıyı kapatacak ki aralıktan başını uzatıp bana baktı.

“Dikizlemek yok,” dedi kapıyı kapatmadan önce şaşırtıcı bir şekilde gülümseyerek. Kapıya doğru bakarken ağzım açık kaldı. Böyle bir şey söylediği için çok şaşırmıştım. Tabii ki “dikizlemeyecektim.” On dört yaşında bir genç değildim. Hormonlarımı kontrol edebilirdim. Bir kızın varlığı da hormonlarımın kontrolü ele geçirmesine neden olmazdı. Banyomda güzel bir kız vardı, soyunmak üzereydi, az sonra sular vücudundan aşağı akacaktı...

“Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım kendi kendime. Karanlık düşünceler trenini durdurmak için başımı salladım.

Megan De Vos

Avucumu yüzümün üzerinden geçirdim, dudaklarımı tutup aşağı çektim ve elimi aşağı indirdim. “Aklından bile geçirme,” dedim kendi kendime.

Yıkılmaya başladığını duydum. Yere düşen su sesi duyuluyor, duş alan Grace’ten başka herhangi bir şeyi düşünmemi daha da zorlaştırıyordu. Yatağıma uzandım, sazdan yapılmış garip tavana odaklandım ve tavandaki ahşap kirişleri saymaya başladım. Pek işe yaramamıştı, çünkü tek gördüğüm birlikte aldığımız duştan aklımda kalan vücudunun ıslak görüntüsü ve o soğukta dudaklarını aralamasıydı.

Rahatsız olmuş bir şekilde iç çektim. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştıramadığım için kendime sinirlenmişim. Korku, acı ve pişmanlıkla çok kolay başa çıkabilirdim, ama bu konuyu bir türlü aklımdan atamıyordum. Suyun kesildiğini duyunca ellerimi yatağın üzerinde yumruk yaptım. Dudaklarımdan rahatladığım için bir nefes çıktı. Acı içinde geçen birkaç dakikadan sonra banyonun kapısı açıldı ve kan lekelerinden temizlenmiş Grace düz beyaz tişörtü ve üzerine tam oturmuş paçaları kesik kotuyla içeri girdi. Saçları hâlâ ıslaktı, havluyu askıya asmadan önce öylesine kuruladığı için biraz kartışmıştı.

“Hazırım,” dedi hafifçe seker gibi yürüyerek. Beni etkisine kapıldığım hafif uyuşukluktan çekip çıkardı.

“Pekâlâ, haydi gidelim,” dedim boğazımı temizleyerek. Kulübeden çıkmadan önce botlarını giymesini bekledim.

“Ne yapacağız?” diye sordu. Kampın arka tarafına doğru giderken bana bir bakış attı.

“Göreceksin,” dedim belli belirsiz bir şekilde. Bunun bir sürpriz olmasını istiyordum.

Aparşı

Ellerini saçından geçirip omzuna doğru sallarken zayıf bir şekilde ofladı. Karanlık, güneş ışığını yok etmeye başladığından ortalarda çok fazla insan yoktu. Kampta hızla ilerledik. Ağaçların arasında küçük bir açıklığı geçtikten sonra, kampın arka bölümünde bulunan, araçlarımızı park ettiğimiz büyük garaja ulaştık. Burası da biz gelmeden önce inşa edilmiş yapılardan biriydi. Kule gibi, burası da çok işimize yarıyordu. Kapının önünde biraz eğildim, kolu tutup açtım. Binanın iç tarafı olanca karanlığıyla karşımızdaydı.

İçeride üç tane araç vardı. Bir tanesini bugün kullanmıştık. Birkaç bisiklet vardı. Ve buraya gelme nedenimiz de içerideydi. Motosikletim için gelmiştik. Eskiydi, dünya mahvolmadan öncesine aitti, ama hâlâ çalışıyordu ve bana aitti. İskeleti ve selesi siyahtı, borular ise mat gümüş rengindeydi. Anlayıp anlamadığını görmek için Grace'e bir bakış attım. İri gözleriyle motosiklete bakıyordu.

"Bunu mu süreceğiz?" diye sordu. Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

"Aynen öyle," diye cevap verdim. Yüzünü biraz daha inceledim. Korku veya endişe olup olmadığına baktım, ama tabii ki hiçbirini yoktu. Henüz korktuğu bir şeye şahit olmamıştım. Bu nedenle bundan da korkmamasında şaşırarak bir şey yoktu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gözleriyse motorun üzerinde dolaşıyordu.

"Harika," diye fısıldadı. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Elimde olmadan bu coşkusu karşısında gülümsedim. Garajda biraz daha ilerledim. Çekmeceden anahtarı aldım. Raf-

Megañ De Vos

tan da iki tane kask aldım. Birini ona uzattım. Gülümseyerek kaskı aldı.

“Haydi, gidelim o zaman,” dedim. En sonunda gözlerini motosikletten ayırıp bana bakmasını sağlamıştım. Elindeki kaska parmaklarıyla vurdu. “Onu kafana takmalısın.”

Dediğimi yaptı. Hâlâ nemli olan saçlarının üzerine kaskı geçirdi ve vizörü indirdi. Ben de kaskımı taktım ve motosiklete binmek için yürüdüm. Uzun bacaklarımla kolayca binmiştim. Uzun süredir motosiklet kullanmıyordum. Tekrar binmek iyi gelmişti. Yakıt bulmak artık çok zor olduğu için çok az sürebiliyordum. Ayrıca da çıkardığı ses yüzünden baskınlarda işimize yaramıyordu. Motosiklet artık sadece özel durumlar içindi, ancak Grace’in onca yaptığı şeyden sonra bunu hak ettiğini düşünmüştüm.

“Gelmiyor musun yoksa?” diye sordum. Orada öylece durup bana bön bön baktığını fark ettim. Hafifçe zıplayarak motora atladı. Dikkatle elini omzuma koydu ve iyice yerleşti. Sırtımda vücudunun sıcaklığını hissetsem de, elleri iki yanımda nereye koyacağını bilemediği için dolaşsa da umursamamaya çalıştım.

“Bence iyice tutunmalısın,” dedim. “Sıkıca sarıl.”

Anahtarı çevirip motoru çalıştırdım. Motor kükremesi küçük garajı anında doldurmuştu. Kollarını gövdeme dolamış, midemin üzerinde ellerini birleştirmiş, sıkıca tutunuyordu. Kendi kendime hafifçe sırttım. Gaz pedalını çevirip yola çıkarken yükümü göremediği için çok memnundum.

Kamptan çıkan yolda ilerlerken rüzgâr etrafımızı sarmıştı. Ben hızlandıkça bana daha sıkı sarılıyordu. Yan taraftaki ağaç-

Aparşı

lar bulanık görünmeye başlamıştı. Arkamızdan toz bulutu kalıyordu. Bizi Kara Kanat'tan, şehirden ve her şeyden uzağa götürecek, çok iyi bildiğim yolda manevralar yaparken motosikleti çok ustaca kontrol ediyordum.

Keskin bir virajda hafifçe çılgık attı. Ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyorduk. Yolda eğim vardı. Devam ettikçe inkâr edemediğim bir özgürlük hissettim. Bedenimde hissettiğim rüzgârın keyfini çıkarıyordum. Motosiklet kullanmanın verdiği vahşi sorumsuzluk da çok iyi gelmişti. Bir kereliğine, endişelerimi ve kuşkularımı arkada bıraktığım için yüzlerce insanı hayatta tutmak konusunda kafa yormak zorunda değildim.

Arkamdan bir kahkaha duyunca şaşırdım. Grace hâlâ belime sıkı sıkı sarılmıştı, ancak ormanda ilerlerken rüzgârı hissetmek için biraz geriye yattığını hissedebiliyordum. Hafif kırıltıları yüksek sesli, neşeli kahkahalara dönüşmüştü, motosiklet üzerinde sürekli hissettiğim umursamazlığa o da teslim olmuş gibiydi. Tek kolunu üzerimden çekip pervasız bir şekilde ileri uzatmasına ve parmaklarını hareket ettirmesine çok şaşırdım. Ülimde olmadan gülümsedim. Bu sürüşten en az benim kadar keyif almasına çok sevinmiştim.

Motosiklet rampadan tırmanmaya devam ederken varış noktamıza yaklaşmak üzereydik. Ağaçlar burada daha da kalındı. Üzerinde gittiğimiz dik yolun ötesini görmek neredeyse imkânsızdı. Grace'in keyifli kahkahası kulaklarımdaki rüzgâr uğultusu haricinde arkadan duyduğum tek sestti. Bu ses hiç alışkın olmadığım garip bir hafiflikle doldurmuştu içimi.

Son olarak daha önce sayısız kere geldiğim, ama her seferinde yalnız olduğum yere ulaştık. Motoru yavaşlattım. Hi-

Megan De Vos

zımız düşünce Grace hafifçe sırtıma yaslandı. Ellerini tekrar gövdem üzerinde kavuşturdu. Küçük bir açıklık alana gelince motoru durdurdum. Freni indirip kaskımı çıkardım. Grace'in de inmesini bekledim. Pratik eksikliği nedeniyle hareketleri benimki kadar seri değildi. Motosikletin yanında durup kaskını çıkardı. Ben de kaskımı selenin üzerine yerleştirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Yüzümdeki gülümsemeye engel olmaya çalışıyorum.

"Harikaydı," dedi dürüstçe. Gerçekten coşkulu görünüyordu. Yeşil gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Yanaklarında hafif bir pembelik vardı. Daha önce hiç görmediğim kadar ısıltılı görünüyordu.

"Değil mi? Dünyanın en güzel hissi," dedim. Yanlışlıkla kendimle ilgili biraz bilgi vermiştim. Onaylamak için başımı hızla salladım. "Ama yine de sana teşekkürümün bir parçası."

"Teşekkür mü?" diye sordu. Yüzünde şaşkınlık belirmişti. Parlaklığı hafifçe kararmıştı.

"Evet, Kit'e yaptıkların için," diye açıkladım. Gözlerinde bir şey parladı. Sonra hissettiği heyecanı saklamayı başardı.

"Ah pekâlâ," dedi. Sesini canlı çıkarmaya çalışsa da pek becerememişti. "Sırada ne var?"

"Haydi," dedim. Sonra uzanıp kolunu tuttum ve onu yürütmeye başladım. Birkaç adım attıktan sonra bu temasın kendimi çok tuhaf hissettirdiğini fark ettim. Esir alan kişiler, ne kadar güzel hissettirirse hissettirsin, esirlerinin elinden tutmazdı.

Motosikletin uzağında, yoğun yeşillığe doğru onu götürürken sessizce beni izledi. Ağaçlarla çalıların arasından geçtik. Bir süre sonra ağaçlar sona erdi. Karşımıza sarp bir kayalık

Ağarsı

çıkmişti. Ağaçların olduğu sınırın kenarından itibaren yaklaşık on metre boyunca sert bir iniş vardı. Manzarayı gören Grace'in dudaklarından çıkan kesik nefesi duyunca hafif bir şekilde gülümsedim.

Her şeyin üzerindeydik, sarp kayalık nefes kesen bir manzaraya çıkıyordu. Altımızda, içinden geçtiğimiz orman basamaklı bir şekilde aşağı iniyor ve Kara Kanat'ın olduğu düzlüğe kadar yayılıyordu. Kulenin haricinde, kampımızın orada olduğunu belli eden tek şey, kalın ağaçlar arasından kendini göstermeye başaran cılız ışıklardı. O da sadece gür ağaçların arasına doğru dikkatle bakılınca görülebiliyordu. İleride, doğuya doğru Gri Taş'ın ışıkları daha net görünüyordu. O bölgede ağaç yoktu. Kara Kanat'la karşılaştırıldığında çok daha az korunaklıydı.

"Vay canına," dedi Grace derin bir nefes vererek. Sonra uçuşunun kenarına doğru yaklaştı. Ben de peşinden gittim. Birkaç adım arkasında durmuştum. Manzarayı içine çekerken ben de onu izledim. Etrafa bakarken, gözlerini manzara üzerinde dolaştırırken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Kara Kanat'ın nerelere kadar uzandığına baktığını gördüm, sınırları iyice aklına kazıdığını hissettim. Gözlerinin, şehrin ve yakındaki mahallelerinin harabe kalıntıları üzerinde gezdiğini fark ettim. Pek çoğu medeniyet sona erdiğinde yerle olmuştu. Kızıl Kamp, Boz Topraklar ve diğer kampların olduğunu düşündüğü uzaklara doğru bakarken gözlerini kısıtığını gördüm. Ve son olarak muhtemelen hayatı boyunca evi olan Gri Taş'ın olduğu yere doğru bakarken yüzünden acı dolu bir ifadenin geçtiğini fark ettim.

Megañ De Vos

İlk kez arkasında neyi bırakmak zorunda olduğunu merak ettim. Ailesi var mıydı? Arkadaşları? Sevgilisi vardı belki de. Burada esir olduktan sonra neleri kaybetmişti? Kaşlarını hafifçe çatıp geniş manzarada Gri Taş'a doğru baktığını görünce midem suçluluk duygusuyla kasıldı. Yavaşça yanına gidip elini tuttum. Sonra da içine düştüğüm dünyayı gözlemlemek için genellikle oturduğum büyük kayanın yanına götürdüm onu.

Yanıma oturdu. Ne hissettiğini anlamak zor olsa da üzüldüğü belliydi. Aniden hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Sanki ona teşekkür etmek için yaptığım plan korkunç bir şekilde geri tepmiş ve onu üzmemekten başka bir işe yaramamıştı. Bir şey söylemek üzereydim. Bu sessizliği bozmak için söyleyecek bir şeyler düşünmeye başladım. Neyse ki ilk konuşan Grace oldu.

“Öncesini hatırlıyor musun?”

Sesi sakın ve düşünceliydi. Ancak ses tonunda inkâr edilemeyecek bir üzüntü de vardı. Bakışları Gri Taş'a odaklandığı için bana bakmadı. Karanlıkta onu izledim. Yüzündeki ciddi ifadeyi, rüzgârın saçlarını hafifçe havalandırmasını aklıma kazıdım.

“Evet,” diye cevap verdim dürüstçe. Bir şey söylemeyince konuşmaya devam ettim. “Peki ya sen?”

Yavaşça başını sallarken dudaklarını bastırıp ağzının içine aldı. En sonunda gözlerini Gri Taş'tan ayırıp şehrin enkazına baktı. Buradan, karanlıkta bile, yaklaşık on beş metre genişliğindeki kraterleri, binaların un ufak olmuş enkazlarını, zeminde oraya buraya yayılmış medeniyet kırıntılarını fark etmemek imkânsızdı. Bir zamanlar şahit olduğumuz yaşamın sona erdiğini gösteren kanıtların pek çoğu biz daha beş yaşına gelmeden yok edilmişti.

Ağarşi

“Bu çok da kötü bir şey değil,” dedim ona. Ben de sık sık hatırlamıyor olmayı diliyordum. Patlamalar, insanların evlerinden panik içinde kaçmasının görüntüleri ve ardı arkası kesilmeyen çılgınlıklar bir kere daha canlı bir şekilde zihnimde belirmişti. Bunları uzaklaştırmak için kafamı salladım.

“Keşke hatırlayabilseydim,” diye itirafta bulundu. “Dünya paramparça olmadan önce her şeyin nasıl olduğunu bilmek isterdim.”

“Belki de bilmemen daha iyi. Böylece nelerden mahrum kaldığını da bilemezsin.”

Söylediklerimi düşünürken bir süre sessiz kaldı.

“Sen ne hatırlıyorsun?” diye üsteledi. En sonunda gözlerini manzaradan ayırıp bana baktı. O anda göz göze geldik. Zaten neredeyse buraya geldiğimizden beri gözlerimi ondan alamamıştım. Ona baktığımı görünce şaşırdı. Dik dik bakmaya devam ettim. Ona ne söylemem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Kendime hâkim olmaya fırsat bulamadan ellerimi uzattım ve saçlarını kulaklarının arkasına attım. Şaşkınlıkla gözlerini kırptı, ama dokunuşuma olumsuz bir tepki vermedi.

Beynimde kilitli tuttuğum mutlu tarafta karar kılmıştım, ancak bu yine de karanlığın sinsice yavaşmasını, kâbus gibi hatıraların beni ele geçirmekle tehdit etmesini önleyemiyordu.

Koş Hayden, hemen koş!

Elimi yumruk yaptım. Tırnaklarımı, sürekli yaklaştığım karanlık düşüncelerden uzak kalmak için avuç içlerime batırdım, o karanlığın tam ortasına düşmemeye kararlıydım.

“Oturduğumuz yerde o plastik arabaları sürdüğümü hatırlıyorum... yazın dondurma yerdik, annemle babam bana spor

Megan De Vos

yapmayı öğretilirdi. Kitaplarda gördüğüm hayvanlara bakmak için hayvanat bahçesine gittiğimi hatırlıyorum. Böyle saçma sapan şeyler işte,” dedim. Aniden bu anıları paylaştığım için utandığımı fark ettim. Gözlerimi kıptım, insanların etrafımda öldürülmediği birkaç anımı düşününce üzerime çöken sisi dağıtmaya çalıştım.

“Bütün bunlar...” dedi ve sustu. Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. “Çok tuhaf.”

Dudaklarıma üzgün bir gülümseme yerleşti. Büyürken yapmamız gereken her şeyin artık bize çok yabancı gelmesi ne kadar acıklıydı. Aslında hiçbir şey hatırlamadığı için Grace’e imrenmişim; özleyecek hiçbir şeyi yoktu, bu nedenle de geçmişe dair özlemi yoktu.

“Her zaman çok tuhaf değildi.”

“Keşke ben de böyle şeyler hatırlayabilsem,” dedi az önce söylediğini tekrarlayarak. Şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar yanıldığına emindim, hiçbir şey hatırlamadığı için esas şanslı oydu. Bir süre sessiz kaldım, kenar mahallenin birinin tam ortasında bulunan büyük bir kratere baktım. Sadece ay ışığı aydınlatıyordu, ama toprakta oluşmuş deliği görmeye yeterdi. Aslında o delik yıllar önce evimin olduğu yeri.

İnsanlar canlarını kurtarmak için çaresizlik içinde kaçarken, tutunmak için ellerinde sadece sevdiklerinin eli varken sokaklarda büyük bir panik vardı. Havada kurşunlar vızıldlıyordu. Kurşunların sesini sadece sık sık duyulan, yeri sarsan ve bizi kemiklerimize kadar titreten patlamalar kesiyordu. Küçük ellerimi annem ve babam tutuyordu. İkisi de yanımda koşuyordu. Gündük bacaklarımın elverdiği hızda koşabiliyorduk.

Ağarşi

“Koş Hayden, hemen koş!” diye seslendi annem. Sesi, hissettiği aşırı korkuya rağmen güçlü çıkıyordu. Elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Sokağa yayılmış cesetlere takılıp düşmemek için gözlerimi yerden kaldırmıyordum. Evin birinden fotoğraf albümü fırlamıştı. Patlama nedeniyle verandada duran bir sandalye de sokağa fırlamıştı. En korkuncu da bir zamanlar doğal renginde olan kanlı bir kol parçasıydı...

“Hayden?” dedi Grace yumuşak bir sesle. Dikkatimi çekmek için adımı birkaç kere tekrarladığını hissettim.

“Özür dilerim. Efendim?”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kibarca. Eski hayatımın kabuğuna bakarken yüzümde bakışlarını hissettiğim için rolleri değiştirmiş gibiydik.

“Hiçbir şey Grace. Hiçbir şey düşünmüyorum.”

XI MEZÂRDÂN ÇIKMA

GRACE

Kayanın üzerinde Hayden'ın yanında oturmuş, dünyaya bildiğim haliyle, bildiğim tek haliyle bakarken, rüzgâr nefesimi alıp gidiyordu sanki. Hayden aklımdan beni unutmasına neden olacak kadar her ne geçiyorsa artık dikkatli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Anılarını, daha doğrusu kâbuslarını yeniden yaşadığına neredeyse emindim, çünkü eskiye ait ne hatırladığını sormama rağmen benimle paylaşmamıştı. Geçmiş hakkında soru sorarak o herkese sirayet eden kaygısız ruh halini bozduğum için de suçluluk duygusu hissettim.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Manzaranın ve manzarayla birlikte gelen düşüncelerin içinde kaybolup gittik. Ne kadar uğraşsam da gözlerimi Gri Taş'tan, kendimi bildiğimden beri evim olan kamptan alamıyordum. Hayden gibi, hayatımın ilk

Megañ De Vos

yıllarını nispeten normal bir dünyada geçirdiğimi biliyordum. Gerçi o dünya da tamamen yok olmadan önce etrafımızda ufak ufak dağılmaya başlamıştı. Tek fark, Gri Taş'taki hayatımda eskiye dair hiçbir şey hatırlamadığımdı.

Dünyanın neden parçalandığını tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim genel konulardı. Dünya devletleri, hayat için gerekli kaynaklar yavaş yavaş, ama kesin bir şekilde tükenmeye başladıkça anlaşılamamaya başlamıştı. Her ülke tek başına kalana kadar dünyanın her yerinde savaşlar baş gösteriyordu. Ülkeler sürekli birbirine saldırırken, ülkemizdeki kurumlar dağılıyordu. Dünya ülkelerinin birbirleriyle savaşta olması yetmezmiş gibi, ülkeler de hayatta kalmak isteyen insanların çaresizliğiyle parçalanıyordu.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi, bizim şehrimizde de olaylar çıkmıştı. İnsanlar gruplaşarak çeteler oluşturmuş, eskiden arkadaşları ve komşuları olan diğer çeteleri, aynı şehirde yaşadıkları insanları soymaya ve onlarla savaşmaya başlamıştı. Bombaların patladığı gün bilmediğimiz pek çok ülkeden gelen silahlarla kızılca kıyamet kopmuştu. Bombaları kimin attığı önemli değildi, çünkü zaten herkes düşmandı. İnsanlar sevdiklerine tutunmuş, deliler gibi güvenebilecekleri birkaç kişi daha arıyordu. İşte kamplar bu şekilde ortaya çıkmıştı. Bombalardan kurtulanlar, katliamdan kurtulmak için yeterince uzağa kaçmaya çalışanlar çoktan başkalarıyla savaşmaya başlamış insanlara katılmıştı.

Kayaların arasında, ağaçların altında saklanıp hayatta kalmak için bitki köklerini kemiren insanlar zaman içinde bir şe-

Aparşı

kilde tam işlevli topluluklar oluşturmaya başlamıştı. Diğer tüm gruplardan ayrılmış ve hayatta kalabilmek için sadece birbirlerine güvenir olmuşlardı. Şu an sahip olduğumuz her şey şehirden yavaşça ve titizlikle alınmış ve kamplara taşınmıştı. Her bir parçayı elde etmek için emek harcanmıştı. Düşüşten sonra her şey çok değişmişti, ama insanlar ne pahasına olursa olsun, devam etmenin bir yolunu bulmuştu.

Dünya yanıp kül olmuş, ülkelerle şehirler dağılmıştı. Geriye hayatta kalan ve devam etmek için savaşan bir grup insan kalmıştı.

Bunlar babamın bana anlattığı şeylerdi. Diğer ayrıntıları hayatta kalan ve düşüşü bizzat yaşayan insanlardan öğrenmiştim. Hayden olanları hatırlayan tanıdığım en geç insandı. Yaşadığımız insanların hepsi bir şekilde çok genç yaşta gerçekleşen bu anıları silmeyi başarmıştı. O an Hayden'in geçmişi hatırlamasına şaşırmıştım aslında, açıkçası şu an olduğu insana dönüşmesinde ciddi, koruyucu ve saklamaya çalışmasına rağmen iyi bir insan olmasının çok fazla payı olduğunu düşündüm.

Babamı düşününce bir üzüntü dalgasına kapıldım, çünkü onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Onun, en yakın arkadaşımın, hatta berbat ağabeyimin bile yüzü gözümün önüne geldi. Burada olmak, tanımadığım insanlarla düşman kampında bulunmak, ama bir yandan da uzaktan da olsa evimi görmek çok garip gelmişti. Ben bir mahkûmdum, ama kendimi mahkûm gibi hissetmiyordum. Hayden'in bana harika davrandığı söylenmese de kötü de davranmıyordu. Şaşırtıcı derecede iyiydi hatta. Ancak bütün bunlara rağmen ait olduğum eve dönmek istiyordum.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Ayın ışığında aydınlanmış-

Megañ De Vos

tı. Çenesinin keskin hatları boynuna doğru karanlık bir gölge oluştuyordu. Aklından geçenler yüzünden çenesini sıkıttığını görebiliyordum. Gözlerim istemsiz bir şekilde dudaklarına kaydı. Dudaklarını düşünce içinde birbirine bastırıyordu. Dudaklarına bakınca öpüşmemiz, tenimde hissettiğim elleri ve beni öptüğünde midemde dans eden kelebekler aklıma geldi.

Bunu bir kere daha yapmasını diledim.

“Özlüyor musun?” diye sordu aniden. Bakışlarımı dudaklarından kaçırıp gözlerine çevirdim. Konuşarak beni şaşırtmıştı.

“Evet,” dedim dürüstçe. “Evimi özlüyorum.”

Ciddi bir şekilde başını salladı. Gözlerini Gri Taş’a doğru çevirdi.

“Seni burada tutmak zorunda olduğum için özür dilerim,” dedi sessizce. Yandan yüzüne dikkatle baktım ve bu söylediğinde ciddi olduğunu görünce gerçekten şaşırdım. “Arkanda... Bıraktığın insanlar var mı?”

“Evet,” dedim sadece. Bu konu hakkında çok fazla bilgi vermek istemiyordum. Bu konuda konuşmak acı veriyordu, çünkü onları bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum. Gözleri, uzakta duran evimin üzerinde dolaşırken cevap vermedi. Gerçekten gerekmediğinde cevap vermek gibi bir alışkanlığı olmadığını fark ettim.

“Gerçekten beni sonsuza kadar burada mı tutacaksın?” diye sordum kısık bir sesle. Kalbimin küçük, küçücük bir tarafı sadece ondan çok etkilendiğim için kalmak istese de diğer tarafı kesinlikle eve dönmek istiyordu.

“Evet.”

Bunu duyunca kalbim parçalandı. Kendimi kanıtlayacak

Ağarşi

kadar çok çalışırsam bu konudaki fikrinin değişeceğini umut etmiştim, ama anlaşılan böyle bir şey olmayacaktı. Her ne kadar kötü hissettiğini söylese de eve dönmeme izin verecek kadar kötü hissetmiyordu işte. Aniden dönüp bana baktı, eli kucağında titriyordu. Elini uzatıp tekrar saçlarımı okşayacağını düşündüm, ama böyle bir şey yapmadı.

“Üzgünüm,” diye konuşmaya başladı. “Ama umarım burayı da sevmeyi öğrenirsin. Buradaki insanların hepsi boktan bir dünyaya sıkışıp kalmış iyi insanlar.”

Başımı salladım, ama cevap vermedim. Dik dik bana bakması, ağızından kelimelerin çıkmasına engel oluyordu. Aramızda hafif bir rüzgâr esti, çikolata renkli birkaç saç tutamı tenini okşadı.

“Hepimiz bu boktan dünyada sıkışıp kaldık,” diye mırıldandım. Elimde olmadan gözlerim bir kere daha dudaklarına kaydı. Dudakları hafifçe aralıktı. Hatırladığımdan çok daha yakın duruyordu, aramızdaki mesafeyi azaltmak için biraz öne eğildi, ama sonra durdu. Dudaklarımız birbirine çok yakındı. Elimde olmadan nefesimi tuttum, kalbim ne yapacağını bilmediğim için göğsümde deliler gibi çarpıyordu.

Elini uzatıp saçımın ucunu tuttu. Parmağının ucunda doladıktan sonra da serbest bıraktı.

“Artık geri dönmeliyiz,” diye mırıldandı. Geriye çekildi. Ayağa kalkıp bana elini uzattığında hayal kırıklığı yüzünden ciğerlerimdeki hava boşaldı sanki. Elini tutarken hissettiğim burukluğu saklamaya çalışıp beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Ben kalkar kalkmaz da elini çekti. Arkasını dönüp geldiğimiz yöne doğru gitmeden önce de kısa bir süre gözlerime baktı.

Megañ De Vos

Sessizce iç çekip peşinden gittim. Çok büyük çelişkiler içindeydim. Beni öpmesini istememem gerektiğini biliyordum, ancak öpmesini istediğimi de inkâr edemezdim. Anlaşılan gerçekten beni öpmesini istiyordum, çünkü peşinden giderken içimde hissettiğim hayal kırıklığının mideme kaya gibi oturduğunu hissettim. Motosikletin yanına ulaştık, kasklarımızı taktık. İnce ve uzun bacaklarını motorun üzerine atmasını izledim. Vücudunun bu harekete çok alışık olduğu belliydi. Bir kere daha gözlerimi kırptım ve ona boş boş bakmak yerine ben de peşinden motora bindim.

Ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı, yoksa bunları bilerek mi yapıyordu, emin değildim. Ama tahminime göre cazibesinin farkında olamayacak kadar alçakgönüllüydü. Ama yine de fark edilmeyecek gibi değildi.

Motorun arkasına tırmandım, ellerimi daha önce yaptığım gibi gövdesine doladım. Motoru çalıştırıp yola çıktığımızda içimdeki havanın boşaldığını hissettim. Sürüş, buraya gelirken olduğu kadar heyecanlıydı, ama bu sefer o kadar da zevk almamıştım. Kollarım beline kilitlenmişti. Her aldığı nefeste göğsünün gövdeme doğru genişlediğini hissedebiliyordum.

Kısa bir süre sonra tepeden aşağı doğru inmeye başladık, zifiri karanlık ormanda giden yol o kadar gizemliydi ki motosikletin farından başka bir şey görmek imkânsızdı. Motosikleti aldığımız garajın kapısı açıldı ve bizi bekliyordu. Hayden içeri girip motoru kapattı. Hemen sonra ben de motosikletten indim ve kaskımı çıkarıp raftaki yerine koydum.

Hayden motordan inip kaskıyla anahtarlarını rafa yerleştirirken gözlerim üzerine kilitlenmişti.

“Pekâlâ, bana edeceğin teşekkür bu kadar mı?” diye sordum. Kendimi tutamamıştım. Derinlerde bir yerde, bunu yapmasının tek nedeninin aslında bana göstermek için olduğunu umut etmiştim. En azından küçük bir tarafı bunu istemişti. Ben de bu küçük tarafı tercih edecektim. Karanlıkta, kapının hemen yanında dururken bana bakıyordu.

“Evet,” dedi kısık sesle. Sonra dönüp tezgâhın kenarına dayandı. Merakla beni inceledi. “Neden ki?”

Başımı salladım. Soğukkanlı görünebilmek için dudaklarımı sımsıkı kapatarak başımı salladım. “Sadece merak ettim.”

Kaşlarını çatı. Dikkatle bana bakarken gözlerini kısmıştı. Tünediği yerden kalktı ve bana doğru yavaşça ilerledi. Yaklaşırken gözlerim üzerindeydi. Yanıma doğru geldikçe uzun boyu daha da belirgin bir hal aldı. Yaklaşık yarım metre uzağımda durdu.

“Senden çok etkileniyorum,” diye itirafta bulundu. Sesi kısık ve sakindi, ama yine de kalbim söylediğini duyunca deliler gibi atmaya başladı.

“Etkileniyorsun,” diye tekrarladım. Kelimeyi doğru duyduğuma emin olmak için yineledi. Bunun iyi bir kelime olduğunu düşündüm; kullanabileceği diğer kelimelerden çok daha iyiydi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yavaşça başını salladı.

“Bunun doğru olmadığını bilsem de evet.”

“Belki de, duygularına güvenmelisin,” dedim sakince. Biraz daha yaklaştı. Midem düğüm düğüm olmuştu sanki.

“Belki de,” diye mırıldandı başını sallayarak. Gözleri, yaklaştıkça dudaklarıma doğru kaydı. Artık yüzlerimiz çok yakındı. Beklerken nefesim kesilmiş bir halde öylece dikildim. “Ama duygularıma güvenmeyi gerçekten istemiyorum.”

Meğan De Voz

Bu kadar yakın olmasından dolayı nefesim kesilmişti, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Onu yavaşça kendime doğru çekerken kalbimin amansız bir şekilde küt küt atışını kaburgalarım da hissedebiliyordum.

“O zaman güvenme,” dedim kesik nefesle.

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dudaklarımızda ortaya çıkan kıvılcım vücuduma yayılan harlı bir aleve döndü. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek vücudumdaki her bir hücreyi uyarıyordu. Ellerinin kalçalarımın indigini hissettim, beni kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladığımda daha sert öpmeye başladı. Beni öperken gövdem de ona doğru iyice yaslanmıştı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, sonra da hafifçe kavradım. Onun elleri de kendiliğinden hareket ediyordu. Dudakları dudaklarımı arıyordu. Dilini hafifçe dilimin üzerinde gezdirmesine izin verdim. Sonra aç ve daha arzulu bir şekilde öpmeye başladı. Ben de karşılık verdim, aramızda günlerdir biriken gerilim artık dağılıp hareketlere dökülürken, cazibeye karşı savaşımızı sessizce kazanırken ben de onu istekli bir şekilde öptüm.

Ellerinin kalçamın üzerinde dolaştığını hissediyordum. Bacaklarımın arasına doğru ilerlediğinde birden tereddüt etti. Beni geri geri yürüterek az önce dayandığı tezgâhın tam üzerine oturttu, bacakları artık bacaklarımın arasındaydı. Bacaklarımı vücuduna doladım ve elimden geldiğince sıkı bir şekilde onu kendime çektim. Bir yandan da derin bir şekilde öpüşmeye devam ediyorduk.

Ahırşı

Elleriyle bacaklarımı kaldırdı, beni daha sıkı tutmak için parmaklarını açmıştı. Elleri giderek daha da yaklaşıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp boynuma doğru ilerlediğinde kesik bir nefes aldım. Tenime alev alev yanan ıslak öpücükler bırakıyordu. Boynumun alt kısmına ulaştı ve hafifçe ısırıldı. Ona daha fazla teslim olmak için başımı arkaya doğru atarken hafif bir şekilde inledim.

“Hayden!” diye yankılandı bir ses aniden. Kendimizi içine soktuğumuz balon aniden patlamıştı sanki. Hayden dudaklarını boynumdan çekti, alnını da bitkin bir şekilde omzuma yasladı. Nefesinin sıcaklığını tenimde hissediyordum.

“Bu bir şaka olmalı,” diye mırıldandı sinir olmuş bir şekilde. Doğruldu. Aldığı kesik nefeslerden dolayı göğsünün hızla inip kalktığını fark ettim. İkimiz de kendimizden geçmiştik, nefes nefeseydik. Gözleri, karanlıkta alev alev parlıyordu. Göz göze geldik.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Ona seslenen kişiye bakmak için benden uzaklaşmadan önce de bacağımı hafifçe sıktı.

“Bekle,” diye mırıldandım. Elini yakaladım ve tezgâhın üzerinde yanıma çektim. Onu kendime çekmeme izin vermiş, gelip tam önümde durmuştu. Ellerimi hızla yüzüne götürdüm. Son bir kez dudaklarını öpebilmek için çenesini tutup kendime doğru çektim.

Birisinin dışarıda onu aradığını bir an için unutmuş gibi, dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak karşılık verdi. Öpücüğünü kemiklerime kadar hissediyordum. Çekildiğinde içimden

dışarı bir sıcaklık yayıldı. Gözlerini gözlerime diktğinde biraz vahşi bir bakış yakaladım. Garajın kapısına doğru giderken de hafifçe sırttığını gördüm.

“Hayden!” diye tekrarladı ses.

“Ne var?” diye seslendi Hayden. Garajın dışından karanlığa doğru gözlerini kısarak baktı. Derin bir nefes aldım, tezgâhtan inmeden önce kendimi topladım. Dudaklarım, az önce olanların kanıtı olarak şişmişti. Karanlık garajın içinde, Hayden’in yanına gitmek için kapıya doğru ilerledim. Karanlıkta bir figür olduğunu gördüm.

“İşte, buradasın,” dedi ses. Figür yaklaşıncaya tanımuştum. Barrow tam önümüzde duruyordu. Bana dikkatli bir bakış attıktan sonra Hayden’a baktı. “Her yerde seni arıyordum.”

“Pardon,” dedi sadece Hayden hiçbir açıklama yapmadan. “Ne istiyorsun?”

“Kit uyandı,” dedi. Hayden bunu duyar duymaz bir adım attı.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Uyanalı neredeyse bir saat olacak,” diye açıkladı Barrow.

Hayden başını sallayıp kampa doğru hızla yürümeye başladı. Ben de peşinden gitmeden önce garip bir şekilde Barrow’a gülümsedim. Benden büyük bir adamla karanlıkta yalnız kalma fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Hayden karanlıkta hızla ilerliyordu. Onu yakalamak için neredeyse koşar adım yürüyordum. Garaj kapısının sertçe kapandığını duydum uzaktan. Barrow kapıyı arkamızdan kapatmıştı.

Aparşı

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bedenim hâlâ öpüşmemizden dolayı titriyordu. Ancak revire doğru hızla giden Hayden, sanki böyle bir şey hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Kısa süre sonra revire vardık. Hemen içeri girdik. Barrow da hemen arkamızdaydı. Kit yatakta oturuyordu. Büyük bir bandaj hâlâ boynunda sarılıydı. Koyu renk saçlı bir kız da ona çorba içiriyordu.

Hayden, “Grace,” diye tanıştırdı içeri girdiğimizi görünce. Sonra da hafif bir şekilde gülümsedi. Kız benim yaşlarımdaydı. Bize bakmak için kur yapmaya ara vermişti. Kızın güzelliğinden gerçekten etkilenmiştim; gözleri mavi ve yeşil arasında bir renkti. Uzun kahverengi saçlarıysa gerçekten göz alıcıydı.

“Hey arkadaşım, kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Hayden. Sonra gidip yanında durdu. Rahatsız etmemek için biraz geride bekledim.

“Hayatta,” diye takıldı. Hayden da kibarca gülümsedi.

“Bir şeyler yemesi lazım,” dedi kız kaşlarını çatarak.

“Aç değilim,” dedi omuz silkerek. Bu hareketi yarasını acıtmış olmalıydı, çünkü yüzünü buruşturdu.

“Sanırım onu duydun,” dedi Hayden kıza dönerek. Kız başını salladı.

“Tabii ki,” dedi cevap olarak. Kit, Hayden’ın arkasına doğru baktı. Sanki arkasında bir şey arıyor gibiydi.

“Hey, Grace,” diye seslendi.

Ah.

Demek beni arıyordu.

Megan De Vos

Bir adım atıp Hayden'in yanına gittim. Onu büsbütün so-luk gördükten sonra yüzüne biraz renk geldiğini gördüğüme sevinmiştim.

"Çok daha iyi görünüyorsun," diye fikrimi söyledim.

"Sen olmasaydın bu halde olmayacaktım. Docc bana yap-tıklarını anlattı. Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi samimi bir şekilde. İlk defa benimle bu kadar uzun konuştuğunu görü-yordum. Ve ilk defa benimle bu kadar kibar konuşuyordu.

"Rica ederim," dedim sadece hafifçe gülümseyerek.

"Ve özür dilerim. Sana karşı çok kaba davrandım. Sade-ce düşmana güvenmek için biraz zaman gerekir. Umarım beni anlarsın."

"Anlıyorum," dedim başımı sallayarak. Bu söylediğini gerçek-ten çok iyi anlamıştım, çünkü ben bu fıkre göre büyütülmüştüm.

"Sana hâlâ güvenmiyorum," diye ekledi hafifçe kıkırdaya-rak. "Ama en azından artık bizi öldürmeyeceğini biliyorum."

Hafif bir kakhaha attım. Şaka yaptığını düşünsem de ciddi de olabilirdi. "Bunu unutmayacağım."

"Demek Grace sensin, öyle mi? Onun hayatını kurtaran kız?" dedi kız. İlk kez benimle konuşmuştu. Bana merakla baktı. Bakışla-rında bana güvenmediğini gösteren temkinli bir ifade vardı.

"Evet," dedim. Daha tanışmadan bu kadar çok insanın beni tanıyor olması çok tuhaftı.

"Ben Malin," dedi. Sonra Kit'e dönerek ona bir kere daha çorba içirmeyi denedi. Ona bu kadar yakın durduğu için ara-larında bir ilişki olup olmadığını merak ettim. Daha önce kız

arkadaşı olduğunu söylememiştir. Zaten benimle doğru dürüst hiç konuşmamış, kendinden de hiç bahsetmemiştir. Bu konuyu daha sonra Hayden'a sormaya karar verdim.

Hayden'ın o anda beni yakından izlediğini hissedebiliyordum. Dönüp ona baktım. Göz göze gelince şaşırdı. Bakışlarını kaçırmaya ya da beni izlediğini saklamaya yeltenmedi. Dudakları, öpüşmemizin kanıtı olarak her zamankinden daha koyu renkti, ama bunu muhtemelen sadece ben fark etmiştim. Öpüşmemiz aklıma gelince kalbim yerinden oynadı sanki.

"Hayden'la mı kalıyorsun?" diye sordu Malin. Hayden'la aramdaki o anı bozmuştu. Gözlerimi kırıp başımı ona çevirdim.

"Evet," dedim. Gülümsemeli mi, yoksa boş boş ona bakmaya devam mı etmeliydim, bilmiyordum. Başını salladı. Bana bir kere daha baktı. Kit sabırlı bir şekilde bizi izliyordu.

"Gece gelip beni gör," dedi bana kibarca gülümseyerek. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermekte zorlansam da en sonunda hoşlandığıma karar verdim. "Burada hayatının kolaylaşmasını sağlayacak bir şeyler göstereceğim sana."

"Çok sevinirim," dedim samimiyetle. Hayden'la konuşurken kendimi çok rahat hissedemeyeceğim konular vardı. Bu nedenle kendi yaşlarımda, güvenebileceğimi umduğum bir kızla tanıştığıma çok memnun olmuştum.

"Sürekli Hayden'la birlikte olması gerekiyor," diye araya girdi Kit. Odadakilere bir göz attı. Şimdi bile, hayatını kurtarmış olmama rağmen bir başıma ortalarda dolaşacağım fikrinden hoşlanmamıştı.

“Sorun değil,” dedi Hayden. Çok şaşırdım. “Tamamen yalnız olmadığı ve çok geç kalmadığı sürece sorun yok.”

Elimde olmadan kararına gülümsedim. En sonunda ondan ayrı olabilmek ve düşüncelerimi toplayabilmek için bir fırsatım olacaktı. Sürekli yanımda oldukça, duygularımı etkisi altına aldıkça ve düşüncelerimi gölgeledikçe olanlar hakkında doğru dürüst düşünmek çok zordu.

“Harika,” dedi Malin gülümseyerek. “Şimdi sizi kovacağım için üzgünüm, ama Kit’in yemek yemesi lazım.”

“Sorun değil,” dedi Hayden başını sallayarak. “Seninle daha sonra görüşürüz dostum, tamam mı?”

“Tamam, tabii ki,” diye mırıldandı Kit. “Beni burada esir alan sahibimle yalnız bırak.”

“Ah, kapat çeneni,” diye cevap verdi Malin hafifçe gülümseyerek. Aralarındaki etkileşimi gördükçe şüphelerim daha da güçlenmeye başlamıştı.

“Kendine iyi bak,” dedim el sallayarak. Hayden da beni revirden çıkarıp karanlık kampa doğru götürdü.

“Yani beni gerçekten gözünün önünden ayıracaksın, öyle mi?” diye sordum. Özgürlüğün tadını aldığım için sırtıtmama engel olamıyordum.

“Aklına herhangi bir şey getirme,” diye uyardı. “Malin seni buradaki herkesten daha kolay bir şekilde öldürür.”

Şaşıarak gözlerimi kırpıtm. Böyle bir şey beklemiyordum. “Ben öyle bir şey düşünmedim ki.”

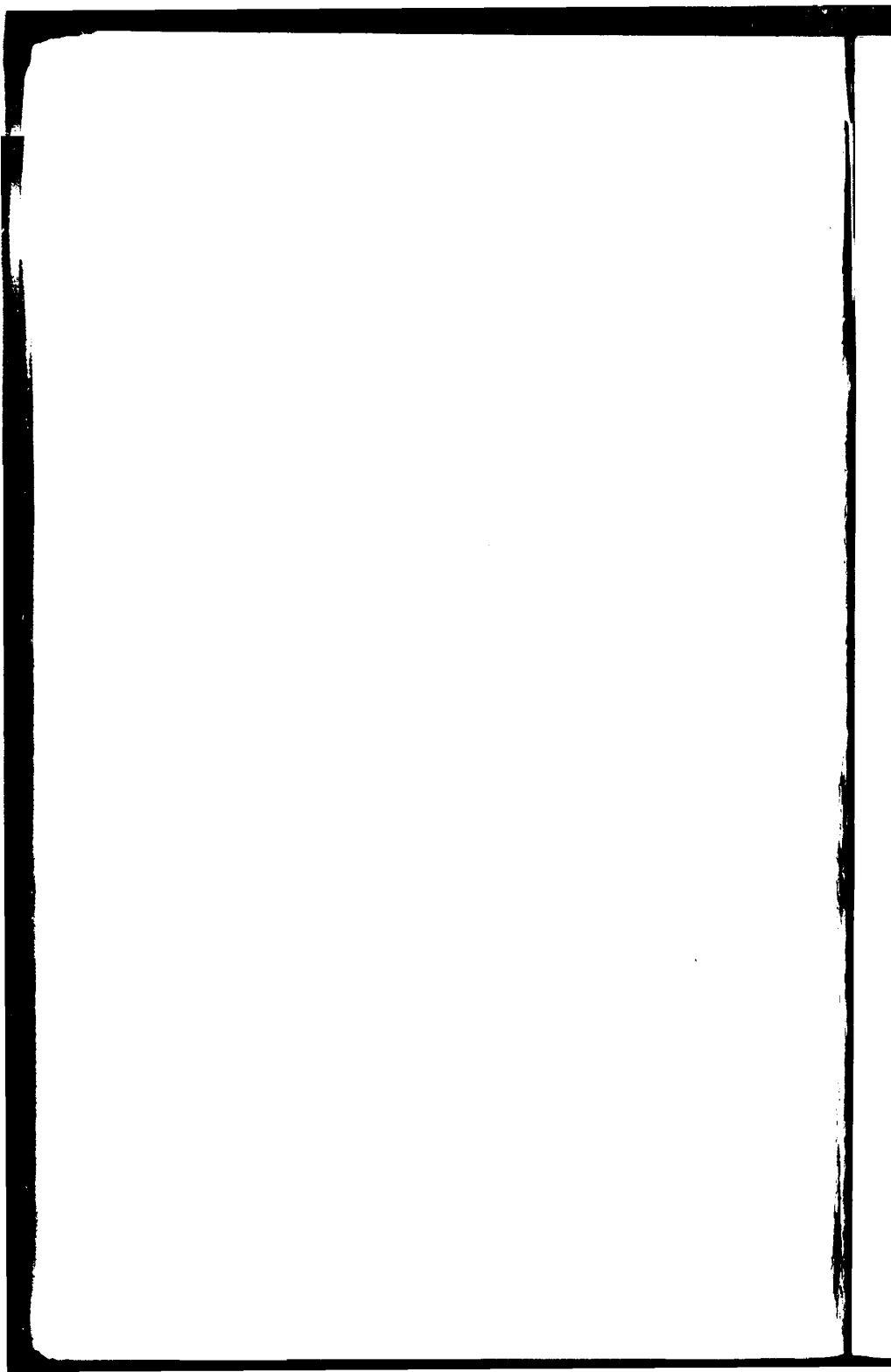
Ağarşı

“Güzel,” dedi. Sonra da yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. Bir kere daha o önde, ben arkada kulübeye doğru gidiyorduk. “Bir de Grace...”

“Efendim?”

“Olanlar ikimizin arasında kalsın.”

XII RAHATLAMA

HAYDEN

Grace kanepenin üzerinde huzursuzluk içinde kıpırdandığında kaşlarımı çattım. Malin'in gelip onu almasını bekliyordu. Ne yapmayı planlamışlardı, bilmiyordum, ama bekledikçe aklıma başka şeyler gelmeye başlamıştı. Grace'i sürekli yanımda tutmamın bir nedeni insanları korumak olsa da bir nedeni de onu korumaktı. Grace'in herhangi bir şey yapmaya kalkışmayacağına neredeyse emindim, ama bu konu hakkında düşündükçe Malin'in onunla birlikte olması pek de güvenli gelmiyordu.

"Bu gece gitmek zorunda değilsin," dedim fikrini değiştirmesini umarak. "Geç oldu, istersen yarın da buluşabilirsiniz."

"Bu gece gideyim," dedi Grace. Bir an bana bakıp gözlemini kaçırdı.

Meqan De Vos

Döndüğümüzden beri biraz garip davranıyordu, sanırım bunun nedeni olanların aramızda sır olarak kalmasını istememedi. Aslında bu isteğimin onunla bir ilgisi yoktu, olanlardan pişman da değildim. Sadece güvenliklerinden sorumlu olduğum insanların beni zayıf görmesini veya aklımın başka bir konuda olduğunu düşünmesini istemiyordum. Grace'le ne yaptığımı ve ne yapmak istediğimi öğrenirlerse, benim hakkımdaki görüşleri tamamen değişebilirdi ve bu da istediğim en son şeydi. İnsanlarıma bana olan güvenini korumak, bencil isteklerime teslim olmaktan çok daha önemliydi.

“Hiçbir şey anlatmayacağım,” dedi aniden sanki aklımı okur gibi. Kafamı çevirdiğimde bana dik dik baktığını gördüm, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kaşlarını çattım, yaşadıklarımız aklıma geldiğinden dudaklarına bakmamak için kendimi zor tuttum.

“Biliyorum,” diye cevap verdim sakince. “Bunu neden yapmaman gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi?”

“Çünkü ben düşmanım,” diye mırıldandı. Sesinde biraz keder sezdim.

“Çünkü onlar hayatını bana emanet ediyor. Eğer seninle takıldığımı düşünürlerse... bana artık güvenmeyebilirler,” diye açıklamaya çalıştım. Kendi kendime düşününce onunla bir ilişkimin neden olmaması gerektiği çok mantıklı gelse de onu kanepede, hiçbir duyguyu yüzüne yansıtmayarak kararlı bir şekilde otururken görmek her şeyi zorlaştırıyordu. Garajda yaşadıklarımız sanki çok önceden belli gibi geliyordu ve başlamasına izin verdiğim andan itibaren durdurmak imkânsız olmuştu.

Sanki güneşin doğuşunu durdurmak ne kadar imkânsızsa, bu da o kadar olanaksız geliyordu.

“Sorum değil,” dedi soğuk soğuk. İç çektim, midem kasıldı sanki. Bundan hiç hoşlanmasam da yapacak bir şey yoktu. Ona karışık sinyaller gönderdiğimin farkındaydım, ama artık bu sona ermeliydi. Bizim için daha ilerisi olamazdı ve bu ikimiz için de en iyisiydi.

Kapı çalınınca daha fazla bir şey söylememe gerek kalmadı. Grace oturduğu yerden kalkıp kapıyı açtı. Malin gelmişti. Bir kere daha olanları düşününce ve ona bakınca midemin kasıldığını hissettim.

“Hazır mısınız?” diye sordu Malin beni hiç umursamadan.

“Evet,” dedi Grace. Omzunun üzerinden son bir bakış attı, gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. “Sonra görüşürüz Hayden,” deyip çıktı.

“Birbirinizi öldürmeyin,” diye mırıldandım şakayla. Çıkar-ken ikisi de bir şey söylemedi ve kapı kapandı.

Hissettiğim gerilimi biraz olsun gidermek için derin bir nefes alıp elimi saçımdan geçirdim. Kamptaki konumumu düşününce, aslında strese çok alışkındım ve stresle nasıl başa çıkacağımı biliyordum, ancak bu durum çok farklıydı. Bu stres değil, öfkeydi. Grace’i öptüğümde yok olan öfkem çok daha beter bir halde geri dönmüş, bedeni benimkine değdiğinde nereceyse hareket edemeyecek bir halde kalakalmıştım.

Ellerimi bacaklarıma doğru indirdim, midemde hissettiğim ağrının biraz olsun geçmesini umdum, ama bir işe yaramadı. Sürekli Grace’in vücudunu okşadığımı, onu kendime

çekişimi ve tezgâhın üzerine yatırdığımı düşünüyordum. Keyfin doruklarına ulaşacağımız yolculuk yarıda kesilmiş, ben de sonrasında neler olabileceğini hayal etmeye başlamıştım.

Bir kızla birlikte olmak bir yana, çok uzun süredir kimseyle öpüşmemiştim. Sadece birkaç yıl önce yaşamaya başladığım heyecanlara Kara Kanat'ın başına geçtiğimde mecburen son vermek durumunda kalmıştım, o zamanlarda bile aslında yeterince büyümüş ve kendiliğimden vazgeçmiştim. Arada bir kampta seviştiğim kızlardan birini gördüğümdeyse başımı çeviriyor ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordum. Sadece bir taneisini düzenli olarak görüyordum, o da son zamanlarda işkenceleme karşı çıkmaya başlamıştı.

Malin aklıma gelir gelmez, endişemin gerçek kaynağının bu son durum olduğunu bir anda fark ettim; Malin'in Grace'e yıllar önce birlikte olduğumuzu söylemesinden endişeliydim. Aslında aramızda daha fazlası hiç olmamıştı. Malin'e karşı beslediğim hiçbir duygu yoktu. Birbirimizi yaşadığımız bu karanlık dünyadan biraz uzaklaşmak için kullanıyorduk, hepsi bu kadardı. Gurur duyduğum bir şey değildi, özellikle de artık Kit'le aralarında bir ilişki olduğu için rahatsız bile oluyordum, ancak yaşananları inkâr etmenin de faydası yoktu. Yaşananlar son derece kısa ömürlü olmuş, hatta ben sahneden çekilmeden önce olaylar kendi akışında ilerlemeye başlamıştı.

Evet, hayatımın o dönemiyle kesinlikle gurur duymuyordum, ancak o günler geride kaldığı için artık sahip olduğum dürtüleri kontrol etmeyi de öğrenmiştim. Ta ki şimdiye kadar...

Ahırşı

Göğsümü şişirerek derin bir nefes aldım ve yataktan kalktım. Tek bir hareketle tişörtümü çıkarıp yere fırlattım. Banyoya doğru giderken bir yandan kemerimi çözdüm. Duş alıp serinlemem lazımdı. Pantolonumla iç çamaşırlarımı çıkarıp duşą girdim. Suyu açtım ve soğuk suyun bedenimden aşağı akışını hissettim.

Gözlerimi kapadım. Başımı yana çevirerek suyun yüzümden akmasını sağladım. Saçlarım da iyice ıslanmıştı, birkaç tutam saç suyun gücüyle boynuma yapışmıştı. Elimi uzatıp duvarı tuttum. Saçlarım bu sefer de yüzüme doğru düşerken sırtımı hafifçe kambur yaptım. Sırtıma sağanak yağmur gibi düşen su Grace'in parmaklarıyla yaralarımı okşamasını hatırlatmıştı. Çok dikkatli okşamıştı, sanki yaranın acısını hâlâ hissediyor olmamdan korkuyor gibiydi.

Dokunuşunu hayal ettim, parmakları sırtımda, kaburgalarımın üzerinde dolaşırken hafiften gıdıklamıştı. O an karşımda durduğunu hayal ettim, su üzerindeki ince kıyafetleri ıslatmış, tenine yapıştırmıştı. Neredeyse varlığını hissedebiliyordum; ellerini karnımın üzerinde dolaştırıyor, tüylerimin diken diken olmasına sebebiyet veriyordu, bana doğru yaklaşırken dudaklarını hafifçe aralamıştı. Yanımda olmasa bile, sanki vücudum o yanımdaymış gibi tepki veriyordu.

Duvara dayadığım ellerimi yumruk yaptım, kendime hâkim olmaya çalışıyordum, ama Grace'in tenime dokunduğunu düşündükçe kararlılığımı kaybettiğimi hissedebiliyordum. Kasıklarımındaki hafif ağrı da durumu zorlaştırıyordu, en sonunda pes ettim ve elimi aşağı indirdim. Avucumla sertleşmiş peni-

simi kavradığımda nabız atışlarımı kulaklarımda duyuyordum sanki. Akan su da elimin penisimin üzerinde kolayca kaymasını sağlıyordu. Hissettiğim gerilim biraz olsun geçse de hâlâ rahatlamamıştım.

Elimi penisimin ipek kadar yumuşak derisi üzerinde yukarı aşağı doğru hareket ettirmeye devam ettim, biraz daha sıkı tuttuğumda nefesim kesildi sanki. Dokunmak çok iyi gelmişti, gözümün önünde onu karşımda görüyordum, dudakları bedenimde dolaşırken elleri de üzerimdeydi. Başparmağımı penisimin üzerinde gezdirdim, aşağı yukarı harekete devam ederek bir süre daha kendimle oynadım. Nefesim yavaşlamıştı, gözlerim sımsıkı kapalıydı. Grace'in görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışsam da hiçbir işe yaramıyordu.

Sanki her yerimdeydi, boynumu öpüyor, gövdemdeki dövmemi okşuyor, penisimi avuçluyordu. Elimin her hareketiyle hissettiğim gerilim arttıkça midem de düğümleniyor gibiydi sanki. Dudağımı ısırdım, hareketlerim hızlanıp çaresizliğim arttıkça aldığım zevk damarlarımda dolaşmaya başladı. Kaslarımın gerildiğini hissettim, karın kaslarımsa ritmik hareket nedeniyle daha da belirgin hale gelmişti.

Dudaklarının kulağımda olduğunu hayal ettim; bir yandan hafifçe kulağımı öpüyor, bir yandan da adımı fısıldıyordu. Son bir ani hareketin ardından parmaklarım ipek gibi yumuşak derinin etrafında gevşedi, en sonunda karnımın alt kısmına doğru boşaldım, ancak akan suyla hemen temizlendim. Üzerimden sıcaklık yayılıyor, bütün vücudum karıncalanıyordu. Ben de o sırada boşalmamın keyfini çıkarıyordum. Kendimi son bir kere okşadım,

Ağarşı

kendimi yatıştırdım ve sonra arkamı dönüp duvara yaslandım.

Su hassas vücudumu biraz sızlattıyordu. Hızlı nefes alıp verişim sonrasında göğsüm de yavaşlamaya başladı. Gözlerimi açtım. Duvardan uzaklaştım. Kalan suyla yüzümü yıkadım. Zaten su da bitmek üzereydi. Ellerimi ıslak saçlarımdan geçirdim. Uzanıp aldığım havluyla kurulandım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım kendi kendime. Hissettiğim gerilim artık yok olsa da Grace döner dönmez geri geleceğini biliyordum. Kendimi ondan uzak tutmak için böyle davranmak zorundaydım işim çok zor olacaktı.

GRACE

Biraz kaygı içinde Malin’in peşinden gittim. Hayden’in Malin’in beni çok hızlı bir şekilde öldürebileceğine dair uyarısı aklımda yankılanıyordu. Depo olarak kullanılan binalardan birine doğru ilerlerken çok fazla konuşmamış, ama yolda bana birkaç kere gülümseyerek bakmıştı.

“Pekâlâ,” diye konuşmaya başladı kapıyı açıp içeri girerken. “Sanırım Cesur Abraham, sizin kadın olarak ihtiyaçlarınızı farkında değil.”

Aniden nefesim kesildi. Yaşadığım şaşkınlıktan dolayı öksürmeye başladım. Böyle bir şey söylemesini beklesem de bu kadar açık açık ifade etmesi beni şaşırtmıştı. Onun hakkında bilmediğim bir şey duymak da beni şaşırtmıştı. Hayden’in soyadı Abraham’dı.

“Fırsat olmadı,” diye itirafta bulundum. Başını sallayıp dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Beni arka tarafta bulunan

Megañ De Vos

raflara doğru götürdü. Bir süre rafları inceleyip bir şeyler almak için uzandı.

“Al bakalım,” dedi bir kutu tamponu uzatarak. Memnuniyet içinde kabul etsem de tamponu içine koyabileceğim hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Birkaç parça eşya daha alırken bu duruma dikkat etmemiştim. Deodorant, diş fırçası, diş macunu, yüz temizleme jeli olduğunu düşündüğüm bir şey ile bir fırça aldı. Bir de jilet aldığını görünce çok şaşırdım.

“Servet değerinde,” diye takıldı jileti bana doğru uzatırken. Elim kolum malzemeyle dolmuştu. “Köreltiğinde bileye bilirsin, böylece daha uzun süre kullanabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Bu lüks karşısında çok memnundum.

Hayatta kalacağımdan artık emin olduğum için bu eşyalar normal hissetmemi sağlamıştı. İnsan gibi hissediyordum. Başını sallayıp uzaklaştı. Ben de peşinden gittim. Başka bir raftan küçük bir sırt çantası aldı. Fermuarını açıp bana uzattı. Memnuniyet içinde gülümseyip eşyalarımı içine koydum. Hayden’ın kulübesine döndüğümde bunları elimde görmeyeceği için çok memnun olmuştum.

“Bütün bunları baskınlardan mı aldınız?” diye sordum etkilenmiş bir şekilde. Gri Taş’ta hatırı sayılır miktarda bir stok vardı, ama Kara Kanat’ın da geniş bir koleksiyonu olmasına şaşırmıştım.

“Evet. Olabildiğince tasarruflu bir şekilde kullanıp daha fazlası için baskına çıkmayı elimizden geldiğince erteliyoruz,” diye açıklama yaptı. Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Gri Taş’ta da işler böyle yürüyordu.

Ağarşi

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu odayı işaret ederek. Gözümü kısarak baktım. Cılız mum ışığında görmek zor olsa da ihtiyacım olan bir şey bulamadım.

“Hayır, sanırım bunlar yeterli,” dedim. Malin mutlu bir şekilde ellerini çırpı.

“Harika! Bir şeye ihtiyacın olursa her zaman gelebilirsin. İşimiz bittiğine göre gidebiliriz,” dedi ve beni ön kapıya doğru götürdü. Sırt çantamı taktım ve gecenin karanlığında peşinden gittim.

“Kit nasıl oldu?” diye sordum iyi haber almayı ümit ederek.

“Her zamanki gibi inatçı,” dedi. Neşe içinde gözlerini devirdi.

“Hiç yemek yedi mi?”

“Hayır, ama eminim Dax’in getirdiği viskiyi reddetmemiştir,” diye söylendi. Gözlerimi kırıştırdım.

“Sizde viski de mi var?” Alkolün her türlü Gri Taş’ta çok büyük bir lüks sayılırdı. Kara Kanat için de öyle olduğunu sanıyordum. Dax’in, Kit’e yaralandıktan bu kadar kısa bir süre sonra viski getirmesine de şaşırmıştım.

“Çok değil. Genellikle özel durumlar için saklıyoruz. Sanırım ölümün kıyısından dönmek de burada özel sayılıyor.”

“Sanırım,” dedim başımı sallayarak.

“Erkekler hiç değişmez,” dedi Malin şakayla. Sonra da bana dikkatle baktı.

“Öyle...” dedim sadece. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ona Kit hakkında soru sormak istedim, ama çok meraklı görünmek de istemiyordum. Yine de dayanamadım ve, “Baksana... Kit’le birlikte misin?” diye sordum.

“Birlikteliği tanımlasana,” dedi kısa bir aradan sonra. Yürürken bana bakmıyordu. Kampın tam olarak neresinde olduğumuza emin değildim.

“Sevgili misiniz?” diye sordum. Ben de tam olarak birlikteliğin ne olduğu konusunda emin değildim.

“Hayır,” dedi kıkırdayarak. “Daha çok... fiziksel bir ilişki diyebiliriz.”

“Ah,” dedim kaşlarımı çatarak. Aralarında daha güçlü bir ilişki olduğunu düşünmüştüm, ama eminim kendilerine göre nedenleri vardı.

“Neden sordun? Yoksa Kit’ten mi hoşlandın?” diye sordu sertçe. Sonra da kaşını kaldırarak bana baktı.

“Hayır,” diye dürüstçe cevap verdim. Aramızda bir rekabet olduğunu düşünüp benden kurtulmaya karar vermesi istediğim son şeydi.

“Eğer hoşlanıyorsan belki sana yardım edebilirim,” diye devam etti. Ama ses tonundan yardım teklifini yerine getirmede çok istekli olmayacağı belliydi.

“Kit’e karşı ilgim yok,” diye temin ettim onu.

“Peki,” dedi biraz rahatlamış görünerek. “Peki, ya Hayden?”

Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Güçlkle yutkundum.

“Hayden’a ne olmuş?”

“Onunla yatmıyorsun, öyle değil mi?” dedi birden sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi. Bu sefer gerçekten nefesim kesilmiş, kendimi toplamadan önce boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissetmiştim.

“Ne? Hayır,” dedim sesimin ikna edici olması için dua ederek. Teknik olarak yatıyor sayılmazdık.

Aparşı

“Peki,” dedi sakince. “Eğer yatıyorsan Docc’a bir uğramamız gerekecekti.”

“Neden?” diye sordum şaşırarak.

“Elinde bol miktarda doğum kontrol iğnesi var. Kampta çok fazla çocuk olmadığını fark etmişsindir. Bu da Docc sayesinde. Son zamanlarda çocuk isteyen yok,” diye açıkladı. “İğne çok acıtıyor, ama korunmak için değer.”

“Sen de iğne oldun mu?” diye sordum. Çok ileri gitmediğimi umuyordum, ama merak etmiştim.

“Evet, üç ayda bir yaptırmak zorundasın. Bir iğneyle hamile kalmıyorsun. Bu kadar basit,” dedi bana hafifçe sıratarak.

“Demek öyle,” dedim düşünceli bir şekilde. Daha önceden dikkatimi çekmemişti, ama burada gerçekten küçük çocuk yoktu. Düşününce, Jett gördüğüm en genç insandı. Aslında o kadar da şaşırtıcı değildi. Kendi kampımda bile, insanlar çocuk yapmaktan uzak duruyordu. Hiç kimse bu sefil dünyaya çocuk getirmek istemiyordu.

“Eğer buraya yerleşeceksen aklında olsun,” dedi bana göz kırparak. Docc’a gidip doğum kontrol iğnesi istediğimi söylediğimi düşünmek yüzümün kızarmasına neden oldu. Zaten Hayden böyle bir şeyin asla gerekli olmayacağını da açık bir şekilde ifade etmişti, bu nedenle daha fazla düşünmeme gerek yoktu.

Malin’le kampta ilerlemeye devam ettik. Etraf ıssızdı. Demek geç olmuştu. Gece yarısına yaklaştığımızı düşündüm. Ancak Malin farkında değilmiş gibi yürümeyi sürdürüyordu. Ona kendisi hakkında soru sormaya devam edecektim ki yürüdüğümüz yolun kenarındaki ormandan bir dal çitirtisi duydum.

Sanki fark etmemişim gibi, soğukkanlı bir şekilde yürümeye devam ederken aldığım eğitim devreye girmişti.

“Malin,” diye mırıldandım. Bir dal sesi daha duymuştum, ama o tarafa doğru bakmamaya özen gösterdim.

“Biliyorum,” dedi mırıldanarak. Benim soğukkanlı tavrımın aynısı onda da vardı. Yürümeye devam ettik, ama ağaçların arkasından bizi izleyen her kimse gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Hayden’ı bulmak zorundayız,” diye fısıldadım. Silahım yoktu ve ellerim silah tutmak için kaşınıyordu.

Malin çaktırmadan adımlarımızı hızlandırdığımızda başıyla yan tarafı işaret etti. Baskınlarda olduğu gibi, içimde adrenalinin yükseldiğini hissediyordum, ama bu sefer durum farklıydı. Şimdi kendi insanlarımı korumuyordum. Şimdi tek düşünmem gereken kendimdim, ama aklımdan Hayden’ı bir türlü atamıyordum. Zorlu sessizliğimiz Kara Kanat’ın bir yerlerinde patlayan silah sesinin yankısıyla kesildi.

“Lanet olsun!” diye küfrettim. Malin’le aynı anda koşmaya başladık. Sesin geldiği yöne doğru ilerliyorduk. İlk ateşin ardından farklı yüksekliklerde başka sesler duyduk. Sanki farklı kalibrelerden ateş açılıyordu. Ayaklarım beni sesin kaynağına doğru götürürken, her adımda nefesim daha da hızlanırken kollarımı da iki yanımda savuruyordum. Tam köşeyi döndüğümüzde evlerin arasında ilerleyen gölgeler gördük. Az önce yanından geçtiğimiz ormandan geliyordu. İnsanlar birbirine ateş açtıkça bir ışık parlıyor, peşinden güçlü bir ses duyuluyordu.

“Baskın,” diye mırıldandı Malin koşmaya devam ederken. Sesi gergindi.

Aparşı

Kemerinden silah çıkarıp doldurdu. Ben de yanında koşmaya devam ediyordum. Kendimi koruyacak bir silahım yoktu. Bir gölge daha gördüm. Ardından silah patladı. Yerde yatanların yanına düştüm. Bacaklarımı sürüyerek ilerlemeye başladım. Tam o sırada bir el beni geriye doğru çekti. Sırt çantam omzumdan bileklerime kaydı. Bedenimin başka bir bedene değdiğini hissettim. Hemen sonra bir el ağzımı kapattı. Güçlü bir kol belime dolanmış, sırtım sert bir göğse yaslanmıştı. Hareket edemeyecek haldeydim.

Çantam yere düşünce ağzımdaki elden kurtulmaya çalıştım, ama hiçbir işe yaramamıştı. Beni yakalayan her kimse benden çok daha güçlüydü. Beni bir kulübenin arkasına doğru sürüklerken onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Birkaç metre ötede devam eden kargaşa görüş hizamdan kaybolmuştu. Ağzımı kapatan el yüzünden nefes almaya çalıştıkça burun deliklerimden sertçe hava veriyordum.

Beni yakalayan yabancıya karşı vahşice mücadele ediyordum. Ondan kurtulmaya çalışıyordum. Tam dirseğimle kasıklarına vuracaktım ki dudaklarını kulağıma getirdiğini hissettim.

“Dur,” diye mırıldandı. Nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. Mücadele etmeyi bıraksam da hâlâ ellerini ağzımdan çekmeye uğraşıyordum. Gözlerim beni tutan koluna doğru kaydı. Teninde tanıdık bir dövme gördüm.

Hayden.

Beni bırakmasını söylemeye çalışsam da kelimelerim güçlü elinin altında sessizliğe karıştı ve hiçbir şey anlaşılamadı. Beni kendine doğru sıkıca bastırıyordu. Yıllardır aldığı eğitimin bir sonucu olarak güçlü kaslarıyla vücudu kaya gibi sertti. Et-

Megaş De Voş

rafımızda silahlar patlamaya devam ediyordu. Hayden kulübe duvarına yaslanmış, görünmememizi sağlamıştı.

Elini ağzımdan çekmesi için uğraşmaya devam ettim. “Grace, kes şunu,” diye tısladı. Ellerimi iki yana indirmeden önce öfkeyle burnumdan soludum. Pes etmiştim. Köşeden bakmak için öne doğru eğildi, ben de onunla birlikte eğilmiştim. Son bir silah sesi daha duyuldu, ama ikimiz de sestten etkilanmemiştik. Son derece alışık olduğumuz bir sest.

“Sanırım hepsi bu kadar!” diye bağırdı biri yolun aşağısından. İnsanların mırıldanarak yürüdüğünü, saklandıkları yerden çıktığını gördüm, ama Hayden beni hâlâ bırakmıyordu. Birisi öfke içinde küfrederek çığlık attı. Bir başkasıysa sestten anladığımız kadarıyla metal bir şeyi tekmeliyordu.

Aniden kulübelerin etrafından bir ses daha yankılandı. Birinin yere düştüğünü duyduk. Diğerleri bağırdı. Bir kere daha silahlar patladı. Ortaya çıkan herkesi vuruyorlardı. Bize doğru yaklaşan şiddetli ayak seslerini duydum. Gelen her kimse aldığı hızlı nefesi duyabiliyorduk. Arkadan silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Kurşunlar kaçan hedefe bir türlü isabet edemiyordu.

Hayden beni biraz daha sıkı, eliyle hâlâ ağzımı sıkı sıkı bastırıyordu. Tekrar duvara yaslandık. Koşan kişi artık daha da yaklaşmıştı. Çok kısa bir süre sonra onu göreceğimizi biliyordum. Gözümün önünden iriyarı gibi görünen bir siluetin geçtiğine emindim. Koşarken arkasından kıyafetleri havalanıyor, nefes alırken de göğsü inip kalkıyordu.

Onu takip edenlerin ışığı yüzüne yansıdığı anda omzunun üzerinden dönüp bakana kadar kim olduğunu anlamamıştım.

Aparsi

Eğer ağızım kapalı olmasaydı, onu görünce kesinlikle çılgılık atardım.

Kara Kanat'ta karanlığın içinde hızla koşan ağabeyim Jonah'tan başkası değildi. Beni görmemişti. Hayden beni yakaladığı için ona seslenmemin bir yolu yoktu. Silueti bizden uzaklaşıp küçülürken bir kere daha çırpınmaya başladım. Jonah giderek ufaldı ve en sonunda ormandaki ağaçların gölgeleri arasında kaybolup gitti. Beni bir kere daha arkada bırakmıştı.

GRACE

Gözlerim, ağabeyimin kaybolduğu boşluğa sabitlenmiş bir haldeyken neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Hayden'ın eli hâlâ ağzımdaydı. Beni göğsüne doğru sıkıca bastırıyordu. Hiç beklemediğim, güçlü bir hayal kırıklığı hissettim. Uzun süredir beklediğim fırsat, elde ettiğimi fark edemeden yok olup gitmiş ve bedenim ağırlaşmıştı.

Göğsüm bulunduğum pozisyona göre son derece hızlı inip kalkıyordu. Bunun nedeni de içimi yakıp kavuran öfkeydi. Hayden'dan kurtulmak için avucunu ısırmayı düşündüm. Beni zapt etmesine çok sinirlenmiştim. En sonunda Gri Taş'tan kimse kalmadığına emin olduktan ve çığlıklar kesildikten sonra elini ağzımdan çekti. Diğer kolunu da belimden sıyırdı, ama kolumu sıkıca tuttu.

“Uzak dur benden,” dedim sıkıtiğım dişlerimin arasından tükürür gibi. “O benim kardeşimdi!”

Beni yakalamasının nedeni her ne olursa olsun, o an ona minnet duymama imkân yoktu, kardeşimi görmeme engel olmuştu. Öfkeden köpürüyordum. Bencil bir serseri olsa da o benim kardeşimdi.

“Kaçacak mısın?” diye sordu Hayden sertçe. Gözlerini bana dikmişti. Kardeşimin ortaya çıkmasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ateş saçan gözlerle ona bakarken öfkeyle nefes verdim.

“Kaçıp nereye gideyim? Daha uzaklaşmadan onlardan biri beni vursun diye mi?” diye mırıldandım biraz alaycı bir tavırla ve boşta kalan elimi ortalarda dolaşan, yerde üst üste yığılmış bedenleri inceleyen Kara Kanat üyelerine doğru öfkeyle sallayarak. Kaşlarını çattı, öfkem onu şaşırtmıştı. Gerçekten de ona teşekkür etmemi mi bekliyordu?

Ancak birkaç saniye düşündükten sonra kolumu bıraktı. Elini aşağı indirdi. Dik dik baktım. Sonra da yerde duran çantamı alıp sert bir hareketle omzuma taktım.

“Burada olduğunu bilen var mı?” diye sordu aniden. Beni dikkatle incelerken aramızda oluşan gergin sessizliği bozmuştu. Bense gece bitene kadar sessizlik içinde ona dik dik bakmaya razıyım.

“Hayır,” diye itiraf ettim isteksiz bir şekilde. Tanıdığım birinin burada olduğumu bildiğini ve onun peşimden geleceğini söylemek istesem de bu yalan olacaktı. Hayden’ın arkasına doğru baktım. Yerde cesetler birbiri üzerine yığılmıştı. Muhtemelen

Ağarsı

Gri Taş'tan tanıdığım insanların cesediydi yerdekiler. Ormanda beni gören kesinlikle onlardan biri olmalıydı, ancak başka birine haber veremeden, bu bilgiyi mezara götürmüştü.

Ormanda bizi takip edenin Jonah olması da başka bir olasılıktı, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Eğer ormandaki o olsaydı, derhal ortaya çıkar, hiç düşünmeden Malin'i öldürür ve beni alırdı. Zorlu bir savaşıydı, ama düşünme kapasitesi çok iyi değildi. İçgüdüleriyle hareket eder, diğer insanlar gibi uygun bir anı beklemek yerine, hemen kendini ifşa ederdi. Ormanda beni görmemişti, Hayden'la yanımdan geçerken de bizi fark etmemişti.

Hayır, burada olduğumu bilen yoktu. Tamamen yalnızdım.

"Emin misin?" diye üsteledi Hayden. Kaşları beklenti içinde kalkmıştı.

"Hayır dedim!" Kelimeler tükürür gibi çıkmıştı ağızımdan. Öfkeme yenik düşmüştüm. Sesimi kontrol altına almak için derin bir nefes aldım. "Sayende hepsi öldüğümü düşünüyor."

"Her neyse Grace," dedi Hayden öfkeyle. İlk defa sakinliğini kaybetmişti. "Ne olmasını bekliyordun? Kardeşin kampına baskın yapıp insanlarımızı öldürürken, bir yandan da seni ziyaret etmesine izin mi vermeliydim? Hayatta olduğunu bilmesinin bana herhangi bir şekilde faydası olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır ben düşündüm ki..."

"Ne düşündün? İyi davranırsan eve dönmene izin vereceğimi mi?" dedi. Neredeyse bağırarak konuşuyordu. Çok öfkeli görünüyordu. Bana dik dik bakarken gözlerini kısmıştı. Çene-sinde bir kas sinirden seğiriyordu.

Megar De Vos

İşin üzücü kısmı, tam olarak bunu düşünmemdi. Somurtarak sessizliğimi korudum. Zor nefes aldığım için göğsüm hızla inip kalkıyordu.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez Grace. Onu burada görmüş olman, eve asla dönemeyeceğin gerçeğini değiştirmiyor,” dedi. Daha önce hiç bu kadar soğuk bir sesle konuştuğunu duymamıştım. O anda ayağımı sertçe yere vurmak, göğsünü yumruklamak, avaz avaz ağlamak ve bedenimi ele geçiren öfkeden kurtulmamı sağlayacak ne olursa yapmak istesem de yerimden kıpırdamadım. Tek yaptığım taş gibi sessizce ona bakmak, olduğum yerde durmaktı. En sonunda başını öfkeyle salladı. Dudaklarından öfkeli olduğunu gösteren bir nefes çıktı.

“Düşündüm de...” diye mırıldandı. Bakışları önce dudaklarıma, sonra da gözlerime kaydı. Bir an durdu, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Sonra da başını salladı. Derin bir şekilde iç çekip kolumu tuttu, ama hemen geri çekildim. Sinirle bana bakıp, “Haydi,” dedi.

Bana arkasını döndü. Yolda kargaşanın hâlâ yaşandığı yere doğru yürümeye başladı. İsteksiz bir halde onu takip ettim. Kara Kanat'ın pek çok üyesinin gözlerini üzerimde hissediyordum. Kaçmaya kalkışacağımı düşünüyor olmalıydılar, ama böyle bir şey yapmayacaktım.

Hayden'in peşinden giderken arkasındaki hançerlere uzun uzun baktım, ancak ilerledikçe insanların yüzündeki ciddi ifade dikkatimi dağıttı. Yaklaşık on kişi toplanmıştı ve ellerinde çeşitli silahlar vardı. Bu mesafeden anladığım kadarıyla yerde dört kişi yatıyordu. Hiçbiri hareket etmiyordu. Bunun ne anla-

Aharşı

ma geldiğini düşününce kanımın çekildiğini hissettim; ruhları uçup gitmiş, geriye sadece soğuk ve boş bedenleri kalmıştı.

Yaklaştıkça Hayden'in gözle görülür bir şekilde gerildiğini fark ettim. Yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Kavgamız yüzünden zaten öfkeliydi, ama yüz ifadesinde tam olarak başaramasa da saklamaya çalıştığı başka bir şey vardı. Yüzünde acı vardı. Yerde yatanların kim olduğuna bakmak için yaklaşıırken gözlerimi üzerinden ayırmadım. Yerde yatanlar arasında sevdiğim birini görmekten çok korkuyordum.

Hayden, Dax'ın yanında durdu. Hayden'dan gözümü ayırmadığım için onu şimdiye kadar görmemiştim. Kimliği belirlenmemiş cesetlerden birinin Dax olmadığını fark edince bir rahatlama hissettim. Yerde yatanlara bakmak için kendimi hazırlarken gözlerimi sıkı sıkı kapattım.

"Kaç kişilerdi?" diye soru Hayden, Dax'e ciddi bir ifadeyle.

"Dört. Bir tanesi kaçtı," diye mırıldandı Dax. Bakmak için gücümü toplamaya çalışırken dünya karardı sanki, Hayden'la kavgamın neden olduğu öfke ve kızgınlık yerini korkuya bırakıyordu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Hayden ve bakmak için önden gitti.

Derin bir nefes verip gözlerimi açtım. Garip bir açıyla duran bir çift ayak gördüm. Parçalanmış kot pantolonu ve kirlenmiş kan lekeli gömleğinin ayrıntıları gözümün önünden geçti. Sonra yüzüne baktım. Tanımadığımı fark edince o kadar rahatlardım ki derin bir nefes verdim.

İki kişi daha vardı.

"Gri Taş," diye doğru bir tahminde bulundu Dax.

Megan De Vos

Duyduklarımdan sonra Hayden ve Dax'ten uzaklaştım. Ben sakın kalmaya çalışırken onlar da aralarında konuşmaya başladı. Diğer i yüzüstü yatmıştı. Suratı diğer tarafa doğru bakıyordu. Yavaşça etrafında döndüm.

“Kaçıp kurtulan adam Grace'in kardeşiydi,” diye bilgi verdi Hayden.

Ben adamın yüzüne bakarken Dax de şaşkınlıktan bir nefes aldı. Bu adamı tanıyordum, ama adını bilmiyordum. Yaklaşık otuz beş yaşındaydı. Onu kendi yaşlarında bir kadınla gördüğümü hatırlıyordum, ama kadın onu bir daha göremeyecekti.

Bir kişi daha vardı.

“Grace'i gördü mü peki?” diye sordu Dax biraz kendini topladıktan sonra.

Olanları ve tam olarak nerede olduğumu fark ettiğimde yeniden öfkelenmeye başladım. Son birkaç gündür bu insanların aslında kim olduğunu ve neler yapabileceğini unutmuş gibiydim, ancak kanıt ortada, gözlerimin önündeydi. En uzakta duran son cesede doğru ilerledim. Kara Kanat'tan biri cesedi inceliyordu. Cesedin cebinden bıçak çıkardığını görünce sinirlendim.

“Hey!” diye bağurdım ileri doğru atılarak. Adamın elinden bıçağı alıp sıkıca kavradım. Tam o sırada yedi ya da sekiz silah göğsüme doğrultulmuştu. Silahların beni hedef aldığını fark etmeden önce bıçağı yere attım. Karşımdaki adama dik dik baktım. Ellerim titriyordu. “Ölüden bir şey çalmamalısın.”

“Artık dünyada işler böyle yürüyor küçük hanım,” diye homurdandı. Bana dik dik bakıyordu, ama eğilip bıçağı almadı. “Bunu herkesten daha iyi senin bilmen gerekir.”

Ağarsı

“Bu da ne demek oluyor?” dedim tükürür gibi, silahsız olmama rağmen küçük bir adım attım.

“Sen de bu kirli kafleden geliyorsun. Onlardan çok da farklı değilsin,” dedi. Sonra bana tehditkâr bir ifadeyle pis pis baktı. Ellerimi yumruk yaptım. Öfkeden kuduruyordum. Tam o çürümüş dişlerini kırmaya hazırlanmıştım ki birisi araya girdi.

“Bu kadar yeter,” dedi Hayden arkamdan. Yanıma gelmemiş ya da herhangi bir yöne gitmemişti. Ama ses tonu adamın birkaç adım geri gidip silahını indirmesine yetecek kadar hükmediciydi. Adam, Hayden’a dönüp ters ters baktı.

“Burada olduğunu biliyorlar mıydı? Bu yüzden mi geldiler?” diye sordu. Hâlâ çok üzgün görünüyordu, ama bakışlarındaki öfke Hayden’a baktığında biraz da olsa azalmıştı. Ondan çekindiği çok belliydi.

“Burada olduğunu kimse bilmiyor,” diye yanıt verdi Hayden soğuk soğuk. “Bu olayın onunla bir ilgisi yok. Sadece bir baskın,” dedi.

Hayden kalabalığı sakinleştirmeye çalışırken dinlemeyi bıraktım. Kara Kanatlı adamın yarıda kestiği incelememe devam ettim. Kırışmış saçları, kaslı ama yaşlı kolları fark ettim, bir anlık panikle yerde yatanın babam olduğunu hayal ettim.

Ama yaklaştığımda yerdekinin babam olmadığını anladım. Bu adamın babam gibi insanın içine işleyen gözleri yoktu. Donuk, cansız kahverengi gözleri, sanki bedenini terk eden ruhunun peşinden bakakalmıştı. Bu adam babam değildi, ama yerde yatanlardan adını bildiğim tek insandı. Winston, babamın en yakın arkadaşlarından biriydi ve ölmüştü. Bir an yüzüne

Megañ De Vos

hissiz bir şekilde baktım. Dudaklarından ince bir kan sızıyordu. Daha sonra bakışlarımı ondan kaçırdım.

Arkamı döndüm, kalabalığın karşısında gözlerimi kapadım. Birkaç çift göz dik dik bana bakıyordu. Kaçmaya kalkışmasam da, kimseyi tehdit etmesem de bakışlarında güvensizlik vardı.

“Hayden,” diye seslendi bir ses biraz uzaktan. Arkamı döndüğümde Malin’in halkanın dışında ciddi bir şekilde durduğunu gördüm. Hayden’a kafamı çevirdiğim anda yüzünün renginin attığını fark ettim. Çenesi gevşese de sonra hemen yine kasılmıştı.

“Ne?” diye sordu bir şekilde sesini güçlü tutmayı başarak. Malin konuşmak için ağzını açsa da titrek bir nefes verip başıyla arka tarafı işaret etti. Sonra eliyle Hayden’ı çağırırdı. Hayden seri ve hiç de doğal olmayan bir hızla ileri atıldı. Cesetlerin üzerinden geçip Malin’in ve yerde yatan son cesedin yanına gitti. Gerçekten hiç farkında olmadan ayaklarım beni ileri götürdü. Baskının son kurbanını görmek için Hayden’ı takip ediyordum. Kara Kanat’tan birisiydi. Kesinlikle ağabeyimin öldürdüğü biri.

Hayden benden önce cesedin yanına gitti. Karanlıkta eğildi ve yerde yatan kişinin bileğine parmağını bastırdı. Nabız alamadığı belliydi, çünkü başı öne düşmüştü. Omuzlarının çöktüğünü ve derin bir nefes aldığını gördüm, keder içinde parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Ayağa kalktığında, adını bilmediğim, ama sima olarak tanıdığım birinin yüzünü gördüm.

Burada, kargaşa ve kıyımın tam ortasında olamayacak kadar yaşlı görünüyor olsa da yerde yatıyordu işte. Göğsünde-

Ayarşı

ki ölümcül olmayacak kadar küçük görünen bir delikten kan sızıyordu. Son yemeğimizde bana sürekli gülümseyen o kibar kadını yerde yatan. Buraya geldiğimden beri bana açık bir şekilde iyi davranan tek kadındı. Hiç konuşmamıştık, adını bilmiyordum, ama bana iyi davranmıştı.

Kalbimin sancıldığını hissettim, sanki Gri Taş'tan tanıdığım birini kaybetmiş kadar üzülmüştüm. Gerçekten de ne farkı vardı ki? Winston dışında Gri Taş'tan tanıdığım yoktu. Ölenlerin hepsi, sadece kendileri için değil, aynı zamanda diğer insanlar için savaşıırken hayatını kaybetmişti. Sadece bildikleri tek şekilde hayatta kalmaya çalışan insanlardı. Bazen bu içinde yaşadığımız kötücül dünya o kadar normal geliyordu ki bunun aslında nasıl bir trajedi olduğunu unutuyordum.

Hayden'ı izledim. Ellerini yüzüne götürmüş, parmaklarıyla şakağını ve alnını ovuyordu. Başını yana eğmiş, gözlerini kapatmış ve hafif bir nefes vermişti. Ne kadar öfkeli hissetsem de onun için üzgündüm. Düşündüğümde de iyi yürekli bir insan olduğunu artık anlasam da ölümlerin ağırlığını omzunda hissettiğini net bir şekilde görebiliyordum.

"Pekâlâ," dedi ellerini yana indirip gözlerini açarak. "Bir an önce şu işi halledelim."

Hayden bana gergin bir bakış attı. Öfkesi yerini gerginliğe bırakmıştı. Benimle olan tartışmasının ardından yaşadığı ölme ölüm gibi daha önemli bir durum karşısında yerini strese bırakmıştı. Etrafına verdiği emirler derhal yerine getirilmeye başlanmıştı. Onu izlemeye devam ettim. Görünüşe göre Dax'e bir iş verilmemişti. Gidip yanında durdum.

Megañ De Vos

“Kimdi o?” diye sordum sessizce. Hayden’in beni duymasına dikkat etmiştim.

“Helena,” diye cevap verdi Dax açık açık. Bu bilgiyi aklıma kaydederek başımı salladım. İnsanların nazikçe cesetleri kaldırmasını izlerken endişe içinde gözlerini kıstı. Adının Helena olduğunu artık bildiğim kadını iki kişi farklı bir yöne doğru taşıyordu.

“Onlara ne yapacaklar?” diye sordum. Nedense öğrenmekten korkuyordum. Düşman kamplarda ölenlere yapılanlar hakkında dehşet dolu hikâyeler duymuştum. Bunlar sadece dedikodu olsa bile, bu dünya için artık hiçbir şey kötü sayılamazdı.

“Helena’yı gömecekler. Yapabilirlerse cenaze töreni de olacak. Diğer üçüne gelince...” dedi ve sustu. Sanki bana söyleyip söylememesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Ona dik dik baktım, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. En kötüsüne kendimi hazırladım.

“Diğerlerini yakacaklar,” dedi.

“Ah,” diye cevap verdim boş gözlerle. Aslında düşününce kremasyon dünyadan gönderilmenin onurlu bir yöntemiydi. Cesetleri çürümeleri için tarlalara bırakma ve köpeklerle yedirme gibi kâbusu andıran sahneler aklımdan geçiyordu. Çocukken ağabeyim bana bunları anlatıp beni korkutmaya çalışırdı. “O kadar da kötü değilmiş.”

“Bu Hayden’in fikriydi,” dedi. Dax’le konuşurken Hayden’i izlediğimin farkında değildim. Winston’un cesedinin taşınmasına yardım ediyordu. İki kişiyle birlikte ağaçların arasındayken kayboldu. Bana bakmamıştı.

“Öyle mi?”

Dax başını salladı. “Evet. Yaklaşık altı yıl önce bu fikri ortaya atmıştı. O zaman sorumlu da değildi. Eskiden cesetleri kampın dışına öylece atıyorlardı. Diğer kamplardan insanların gelip onları gömmek için götüreceğini düşünüyorlardı, ama cenazeleri gelip alan olmadı. Cesetler de çürüyüp gitti. Berbat kokuyordu...” dedi ve sustu. Bilinçsiz bir şekilde burnunu kıristirmıştı, aklından o anılar geçmişti sanki.

“Hayden kremasyonun elimizden gelenin en iyisi ve daha saygın olduğunu düşündü,” dedi ve sustu. Sonra kendini topladı. Hayden’la aynı fikirde olduğunu kabul etmek zorundaydı. Son ceset de taşınırken ağır bir sessizlik içinde olanları izledim. Yaşananların kanıtı olarak aruk toprağın büyük bir bölümünü emdiği kan birikintileri kalmıştı.

Hayden ağaçların arasından döndü. Başı öne eğikti. İlerlerken gözlerini yerden ayırmıyordu.

“Onun buradaki herkesten daha iyi olduğunu biliyor musun?” dedi Dax kısık bir sesle. Sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşmuştu. Gözlerimi ona doğru diktim. Yanımıza doğru geliyordu. Bu gece olanların ağırlığını tüm bedeninde hissettiği belliydi.

“Biliyorum.”

Zorlu bir sessizlik içinde bize doğru yaklaşmasını izledik. Birkaç metre ötede durdu. En sonunda yerden gözlerini kaldırıp bana baktı. Bu kadar sakin görünmesine şaşırmışım, sanki başlangıçta hissettiği her şeyi bir şekilde aklından uzaklaştırmayı başarmıştı.

“Malin, Helena’nın ailesine haber vermeye gitti,” dedi. Sesi derinden geliyor, tekdüze çıkıyordu. Dax sessizce başını salladı. Daha önce hiç tanımadığım insanların sevenlerinin yasını izlerken, sanki özel bir aile toplantısına izinsiz katılmışım gibi hissettim.

“Biraz uyumalısın,” dedi Dax yumuşak bir sesle. Hayden’in gözaltlarının morarmaya başladığını fark etmişti. Dax’in gözlerindeki morluklara benzediğini fark ettim. Muhtemelen ben de aynı durumdaydım. Hepimiz, sanki yıllar kadar uzun süren zorlu bir günü geride bırakmıştık.

“Sen de,” diye mırıldandı Hayden. Dax’e hafifçe başını sallayıp bana döndü. Sanki kolumu tekrar tutacakmış gibi elini kaldırdı, ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmüş gibi indirdi. Yanımdan yürüyerek geçti. Peşinden gitmeden önce Dax’e hızlı bir şekilde veda ettim.

Yanına ulaştığımda adımları yavaşladı, ama bana bakmadı. Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Zaten bunca olandan sonra ona ne diyebilirdim ki? Kavgamızın hemen ardından ölümün zalimliğiyle yüzleşmiştik, kampından bir kişi ölmüştü. Bugün yaşananlar üzerine söylenecek hiçbir şey yoktu.

Nerede olduğumuzu fark etmesem bile, Hayden’in kulübesine çok yaklaşmış olmalıydık ki kısa bir süre sonra Hayden bir kapıyı omzuyla açıp içeri girdi. Hareketlerinde garip bir güç vardı, sanki zihni acılar içindeydi, ama bedeni bu acıyı yaşamayı reddediyordu. Hareketlerinden bunu anlamıştım ki benim bedenim de zaman zaman benzer durumda oluyordu; örneğin eğitim sona erdiğinde, zihnim artık daha fazla deneme yap-

Aparşı

mayacak kadar yorulduğunda bedenim kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Fiziksel dirençle karışık zihinsel yenilgi gibiydi.

Hayden botlarını çıkardı ve yatağına doğru ilerledi. Kıyafetlerini çıkarmadan, üzerini bile örtmeden, öylece kendini yatağına attı. Ben de içeri girdim. Daha önce duş aldığıma sevinmiştim. Botlarını çıkarıp içinde malzemelerin olduğu çantamı kanepenin yanına koydum. Kanepeye uzandım, ancak fiziksel ve zihinsel olarak bitmiş durumda olsam da uyumamın çok zor olacağını biliyordum.

Durumun gerçekliği iyice kendini göstermeye başlamıştı. Sanki önceden bu durumun kalıcı olduğunun farkında değildim. Kendimi, onlarla işbirliği yapıp düzgün davranırsam, hatta yardım edersem gitmeme izin verecekleri konusunda kandırdığımı fark ettim. Ancak çok kısa bir süre içinde böyle bir şeyin asla olmayacağı açıkça belli olmuştu. Hayden'in daha önceden söylediği sert sözler beynime işlemiş, başka bir sonuca ulaşacağımın mümkün olacağını sandığımdan kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

Hayatımın sonuna kadar bu kampta kalacak ve bir daha asla ailemi göremeyecektim.

Tabii ki bu gece olduğu gibi, tekrar Kara Kanat'a baskına karar verirlerse belki kaçarken onları görebilir veya daha korkuncu, cesetleriyle karşı karşıya kalabilirdim. Bu gece ağabeyimi görmek, aslında onu ve ailemi ne kadar özlediğimi fark etmemi sağlamıştı. Şimdiye kadar Hayden'in garip cazibesi bu gerçeğin üzerini örtmüştü. Çok kolay bir şekilde rahatlamış, muhtemelen huzur bulacağım son yerde teselli olmuşum. Ama bu gece her şey tersine dönmüştü.

Hayden'la karanlıkta saklandığım dakikalar aklıma gelince vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Bedenimi kendininkine bastırması, dudaklarının dudaklarımda dolaşması inkâr edemeyeceğim kadar büyüleyiciydi. Ama bu geceden sonra böyle bir şeyin tekrarlanacağına emin değildim. Bizim kamptakilerin baskını kesinlikle ona benim kim ve ne olduğumu ve garajda yaşadıklarımızı bir daha neden yaşamamamız gerektiğini bir kere daha hatırlatmıştı.

Çaresizliğim aklıma bir anı daha getirmişti. Hayden beni kendine çekmişti, silahsız ve olanlardan habersiz olmama rağmen beni çatışmadan uzak tutmuştu. Dudaklarının kulağımda dolaşması ve zorla da olsa beni saklamaya çalışması aslında beni şaşırtmıştı.

“Hayden?” diye seslendim hafifçe. Uyanık mıydı, emin değildim. Uzun bir süre sessiz kalınca uyuduğunu düşünmüştüm, ama uyanıktı.

“Ne var?”

“Neden öyle yaptın?” diye sordum. Sessizce beklerken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmış, gözlerimi de kulübenin tavanına dikmiştim.

“Neyi?” diye sordu. Sanki beni tanıımıyormuş gibi soğuk konuşuyordu.

“Neden gelip beni buldun ve çatışmaya katılmama izin vermedin?” Bu sorunun cevabını duymak adına için için yanıyordum. Endişeli bir şekilde cevap vermesini bekledim. Cevap vermediğini görünce kanepede kıpırdandım. Artık sabırsızlanmaya başlamıştım. Neredeyse bir dakika geçmişti. Cevap vermeyecekti.

Aparşı

“Evet?” diye üsteledim. Cevap vermesi için hissettiğim çaresizlik sesime yansıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kaçamak bir tavırla.

“Gri Taş’tan beni kimse görmesin, hayatta olup olmadığı-mı bilmesin diye mi, yoksa silahsız olduğumdan beni korumak için mi sakladın?” diye sordum. Hangi cevabın beni daha çok üzeceğine emin değildim. Yine cevap vermemişti, karanlığın içinden hafif nefes sesini duyabiliyordum.

“Hayden!” dedim artık bağırarak. Bana cevap vermeme-sine sinirlenmişim.

“Ne söylememi istiyorsun Grace?” diye sordu. Ses tonun-dan son derece bıkkın olduğu anlaşılıyordu.

“Gerçeği.”

“Seni sakladım çünkü kampında yaşayanların burada ol-duğunu bilmesini istemedim,” dedi. Sesi güçlkle çıkıyor gibiy-di. Hayal kırıklığına uğramışım, kalbim kırılmıştı.

“Ama...” diye devam etti beni şaşırtarak. Bu gece olan-lara ve ona karşı öfke dolu olmama rağmen içimde bir umut hissettim.

“Ama...” diye üsteledim. Nabzımın daha hızlı attığını his-sediyordum, ama sakın kalmak için elimden geleni yaptım.

“Ama önce senin güvenliğini düşünmedim dersem de ya-lan olur.”

XIV KODCROL

HAYDEN

Derin bir nefes alıp yatakta kıpırdandım, sanki bininci kere dönüyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü uyuyamıyordum. Fiziksel ve zihinsel olarak bitmiş haldeydim, ama beynim bir türlü susmuyor ve uykunun huzurlu kollarına kendimi bırakmama izin vermiyordu. Bir an önce dalıp o gün olanlardan birkaç saatliğine olsa da kaçmaya çalışsam da şansım yoktu.

Sırtüstü yatıp karanlığa doğru bakarken vücudum çok gergindi. Kollarımla bacaklarım ne kadar sakin kalmaya uğraşsam da titriyordu. Bir kere daha iç çekip pes ettim. Yatakta doğruldum. Bacaklarımı aşağı sarkıttım. Dirseklerimi dizlerimin üzerine yerleştirdim. Başımı da ellerimin arasına alıp ağırlığımı öne doğru verdim. En sonunda yataktan kalkmayı başardım.

Megan De Voss

Odanın içinde hiçbir yere çarpmadan ilerledim. Sadece kirli pencerelerden içeriye süzülen ışık vardı odada. Işığa da ihtiyacım yoktu. Yolumu kolayca bulabilirdim. Yerde duran ve takılıp düşeceğimi bildiğim engellerin etrafını dolaşıp masama gittim. Üzerindeki küçük mumu yakıp sandalyeye oturdum. Grace'e doğru yorgun bir bakış attım. Derin uykuda olduğunu, göğsünün yavaşça inip kalktığını görünce rahatladım.

Deri kaplı eski günlüğü çıkarmak için alt çekmeceyi açarken ahşap gıcırdadı. Sesi duyunca irkildim. Grace'e bir kere daha baktım, ama uyanmamıştı. Son yazdığım sayfayı açtım. Parmaklarımı yıpranmış sayfalar üzerindeki mürekkepte dolaştırdım. En son yazdığımın üzerinden çok zaman geçmişti ve bu durumu değiştirmek çok da hoşuma gitmiyordu.

Boş sayfadan daha çok dolu sayfa vardı. Sayfalar kelimelerle dolarken benden de bir parçayı saklıyordu sanki. Hatırlamam gereken şeyleri, yazmasam unutmaktan korktuğum olayları yazıyordum. Eğer kimse tarihin kaydını tutmazsa, diğerleri neler olduğunu nereden bilecekti? Burada kimin yaşadığını, ölüp toprak olduğumuzda kim olduğumuzu sonraki nesiller nereden bilebilirdi?

Çekmecenin dibinde duran kalemi aldım ve yazmaya başladım. Çok uzun süre kalem kullanmadığım için ilk başta biraz yadırgadım. Son günlerde yazmaya değer çok fazla bir şey olmamıştı ve yazı yazmak gibi basit bir şey bile tuhaf gelmişti. Açılmam biraz zaman almıştı. Karaladığım kelimeler kargacık burgacık. Uygun kelimeleri bulmak konusunda da zorlanıyordum, ama bir süre sonra alışıp özgürce yazmaya başladım. Kelimeleri kâğıda

Aparşı

dökerken ve olabildiğince objektif olmak için duygularımı saklamaya çalışırken kalbimi deşen acıyı umursamadım.

Ortamda bir değişiklik olduğunu, odadaki tek diğer insanın düzenli nefes alışında bir değişiklik olduğunu fark ettiğimde bir süredir yazıyordum. Yazmayı bıraktım ve kanepeye doğru baktım. Beni izleyen bir çift gözle karşılaşınca da hafifçe irkildim. Yakalandığı için dudaklarını birbirine bastırmış ve ben de sanki beni gizli gizli gözetlediğini düşünmüştüm.

“Selam,” dedi. Sesi yumuşak ve sakindi. Boğazımı temizledim ve kalemi masanın üzerine koydum.

“Selam.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Gözlerini benden ayırmadan kanepede doğruldu.

“Uyuyamadım,” dedim. Başka bir şey söylemedim. Ayağa kalkıp yüzünde hüzünlü bir ifadeyle bana doğru yaklaşıncı çok şaşırdım. Yaklaşıncı gözleri deftere kaydı. Görmemesi için kapığını kapattım.

“Yazı mı yazıyorsun?” diye sordu. Sonra gözlerini bana çevirdi. Yazı yazdığım çok belliydi, o nedenle inkâr edemezdim.

“Evet.”

“Ne yapıyorsun?”

“Özel,” dedim kendimi savunarak. Sesim gerçekten çok yorgun çıkıyordu. Hafifçe kaşlarını çatıp masama dayandı. Sonra bana bakmaya devam etti. Oturduğum için benden uzun duruyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Kendimi savunmasız hissettiriyordu.

“Biraz açılıp içini dökmek seni öldürmez biliyorsun, değil mi?” dedi kibarca.

Megaş De Voş

“Konuşacak olan sensin,” dedim tek kaşımı kaldırarak. İkimiz de gerçekten çok yorgun görünüyorduk. “Ayrıca da öldürebilir.”

Yavaşça gözlerini devirdi. Sanki şu anda tartışmaya gücü yokmuş gibi başını salladı.

“Pekâlâ,” dedi tekrar deneyerek. “Neden uyuyamadın?”

“Zor bir gündü,” dedim sadece. O kadar inişli ve çıkışlı bir gündü ki sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti.

“Haklısın,” diye katıldı bana yumuşak bir sesle. Bakışlarını tekrar günlüğüme çevirmişti. Defteri korur gibi kucağıma aldım. Sanki kapağından içinde yazarları görebilir gibi hissetmiştim. Hâlâ yeterince koruyormuşum gibi gelmemişti, bu nedenle defteri çekmeceye koyup sıkıca kapattım.

“Sen neden uyandın?” diye sordum ona dönerek.

“Sanırım ben de uyuyamadım,” dedi omuz silkerek. Neler hissedebileceğini düşününce bir anda içimi suçluluk duygusu kapladı. Bugün ben bir kişi kaybetmişim, o ise üç kişi kaybetmişti. Ve bu da yetmezmiş gibi, buradan asla ayrılamayacağını, evine asla dönemeyeceğini ve muhtemelen ailesini bir daha göremeyeceğini öğrenmişti benden. Ben zor bir gün geçirmiştim, ama onun günü kesinlikle çok daha zordu. Ayrıca ona karşı iyi davrandığım da söylenemezdi.

“Ben... sana bağırdığım için çok özür dilerim,” diye mırıldandım. Kelimeler dudaklarıma yabancı gibiydi sanki. Ben herhangi bir şey için özür dileyen bir insan değildim.

Dudakları acı dolu bir şekilde kıvrıldı. Sanki dudakları kendiliğinden hareket etmiş gibiydi. “Gerçekten içinden gelecek mi özür diliyorsun?”

“Evet,” dedim. Gözlerinin içine baktım. “Demek istediğim... söylediklerim hâlâ geçerli. Buradan hiçbir zaman gitmeyeceksin, ama bunu bağırarak söylediğim için üzgünüm.”

Başını salladı. Dudaklarını dişleri arasına alarak ıslattı. Bakışları yerdeydi. Kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Özümlü kabul edip etmediğinden emin değildim.

“Sadece...” dedi ve durdu. Kaşlarını çatmış bir halde yere bakmaya devam ediyordu. “Bugüne kadar bu durumu bilmiyordum. Ailemi veya evimi bir daha hiç göremeyeceğimin farkında değildim.”

Kendimi onun yerine koyduğumda bir kere daha içimi suçluluk duygusu kapladı. İşleri yoluna koymak ve hayatını kurtarmak için yaptıklarım o kadar ters bir etkiye neden olmuştu ki muhtemelen onu sokakta yaralı bulduğum gün öylece bırakıp gitmek onun için daha iyi olabilirdi. Kendi kampına öyle ya da böyle ulaşabilir veya ölümün huzuruna kavuşabilirdi, ama şimdi burada sonsuza kadar sıkışıp kalmıştı. Belki de karşısına çıkmamak onun için daha iyi olabilirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kuru özürüm karşısında kaşları bir kere daha çatıldı. Sanki söylediğim onu hiç de ikna etmemişti.

“Nasıl hissettiğim konusunda bir fikrin var mı? Bir daha aileni göremeyecek olmak nasıl bir şey, biliyor musun?” dedi. Sesini zor kontrol ettiği belliydi. “Bilmiyorsun.”

Bu söylediği karşısında kendimi kötü hissetmemeye çalıştım.

“Evet, aslında biliyorum,” diye yanıtladım. En sonunda bakışlarını üzerime çekmeyi başarmıştım.

Megan De Vos

"Koş Hayden, hemen!"

Tekrar sokaktaydım, etrafımdaki dehşet beni hapsetmişti. Evlerle insanlardan geriye kalanların unutulmasının imkânsız olduğu görüntüleri annemle babama yetişmeye çalışırken içime işliyordu. O kadar çok çığlık duyuluyordu ki bir çığlığın başıyla sonunu ayırt etmek imkânsızdı. Bomba sesleri etrafımızda yankılanıyor, kurşunlar havayı yarıyor, kaçmaya çalışırken sanki fon müziği oluşturuyordu. Küçük ayaklarım şaşırtıcı derecede büyük bir kan havuzunda kaymıştı. Yere düşmemi engelleyen tek şey, annemle babamın ellerimden tutmasıydı.

"Çok iyi gidiyorsun Hayden, devam et!" diye bağırdı babam cesaret vermek için. Koşarken gözleri üzerimdeydi.

Güçlü bir ifadenin olduğu yüzünde, bizi oradan kurtarmak için kararlılık vardı ve kalbimin derinliklerinde bunu başaracağını biliyordum. Babam çok güçlü ve dayanıklıydı, bir an için bile bizi tehlikeye atacağını düşünmemiştim. Beni sürüklemeye devam ederken temin edici bir ifadeyle bana baktı, ama bu her şey değişmeden önce gördüğüm son görüntüydü. Aniden yüzündeki güç ve kararlılık yok olduğunda, göğsüne saplanan kurşundan dolayı yüz ifadesinin değiştiğini dehşet içinde izledim.

"Baba!" diye bağırdım. Babam yere düşerken olduğum yere saplanıp kalmıştı. Elim sıkı sıkı tuttuğu için düşerken beni de yere doğru çekmişti. Zincirleme bir tepki annemi de sarsmış, babamın gövdesinin üzerine doğru eğildiğimde annem de dizlerinin üzerine çökmüştü.

"Baba kalk!" diye yalvardım. Küçük ellerimle bir işe yarayacağını bile gövdesine vuruyordum, göğsündeki yaradan yongun bir şekilde sıcak kan fışkırıyordu. "Kaçmak zorundayız baba!"

Aparşı

Sesim kısılarak çatallaşmıştı. Gözlerimden kontrolsüz bir biçimde yaşlar boşalıyordu. Benim gözlerimi andıran yeşil gözleri gökyüzüne doğru boş boş bakıyordu. O sırada gökyüzünden dehşet yağmaya devam ediyordu. Annemin yanımda diz çöktüğünü hissettim, ama gözlerimi babamın cansız bedeninden ayıramıyordum.

“Baba,” dedim ağlamaktan boğulmak üzereyken. Daha beş yaşında olmama rağmen, sanki daha fazla zarar görmesin diye onu korumak için üzerine eğilmişim.

“Hayden, tatlım, onu bırakmak zorundayız,” dedi annem. Kollarıyla beni sarmış, kulağıma fısıldıyordu. “O artık uzaklarda canım.”

“Hayır, değil” diye karşı çıktım zayıf bir sesle. Ama içimden annemin haklı olduğunu biliyordum. Babamın yüzünde dakikalar önce gördüğüm güçten eser yoktu. Annem beni kucığına alıp başımı tuttuğunda bedenimin titrediğini hissediyordum.

“Bizim kaçmamızı isterdi Hayden,” dedi. Onun gözlerinden de yaşlar akıyor, ama bir yandan da güçlü durmaya çalışıyordu. Belli belirsiz bir şekilde başımı salladım. Burnumu çekiyor, güçlükle nefes alıyor ve beni ele geçirmeye çalışan ağlama krizini kontrol etmeye çalışıyordum.

“İşte, benim oğlum. Benim güçlü ve cesur oğlum,” dedi annem. Üzerime eğilip beni alnımdan öptü. Sonra da elimi sıkı sıkı tutarak, “Hadi hayatım,” dedi.

Babama omzumun üzerinden son bir bakış attım. Sonra koşmaya başladık. Gözlerim birkaç blok ötede, etraftaki katlıamdan kaçmak için son bir gayret gösteren insanlarla dolu büyük

köprünün üzerindeydi. Kendi kendime, bir kere köprüye ulaşınca güvende olacağımızı söylemişim.

Hızla koşmaya başladığımızdan dolayı kısa bacaklarım hemen ağrımişti, yorulmuştum, ama köprüye yaklaşmıştık. Artık kalabalıktaki yüzleri seçebiliyordum. Annemlerin sık sık buluştuğu ve anlamadığım konuları görüştüğü insanlar köprüdeydi. Yaklaştıkça daha fazla insanın yüzünü seçmeye başladım. Tanıdıklar da vardı, yabancılar da. Köprüyle aramızda yaklaşık yirmi metre kaldığında, engellemeye çalıştığım umudun yenisinden doğmasına izin verdim. Güvenli bir yere doğru adım adım yaklaşıyorduk.

“Neredeyse geldik Hayden,” diye seslendi annem beni cesaretlendirmek için.

“Başaracağız anne,” dedim. Elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Artık neredeyse köprüye on metre kalmıştı. İnsanların ellerini havada sallayarak bizi çağırdıklarını görebiliyordum. Başardığımıza emin olmuşum ki ikinci kere geri geri gittim istemsizce. Görmekten korktuğum manzarayla karşılaşmamak için dua ederek başımı çevirdim.

Elimi sıkı sıkı tutan annem yere düşmüştü. Aynı babam gibi, göğsünde bir delik vardı ve bozuk kaldırımın üzerine kanı akıyordu. Yaradan adeta kan fışkırıyordu ve son nefesini verirken de bir an olsun yavaşlamamıştı. Adımı fısıldar gibi söylemişti ve bu da son söz olmuştu. Dehşetin havayı yırtan, kulakları sağır eden sesinde ne dediğini çok zor duyabilmiştim.

“Hayden...”

Sadece dakikalar içinde annemle babam gitmiş, beni çaresiz, korkmuş ve bir başıma bırakmışlardı.

Ağarşi

Sertçe başımı salladım, Grace'in yüzünü karşımda görüp dikkatimi ona verirken bu acı dolu hatırayı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Sanki az önce aklımdan geçen bu acı anıyı anlamış gibiydi, çünkü hiçbir şey söylememiş ve düşündüklerimden sonra kendimi toplamama izin vermişti.

"Nasıl bir şey olduğunu bilen sadece sen değilsin," diye mırıldandım. O an ona biraz sinirlenmiştim. En azından onun ailesi hayattaydı. Birkaç dakika sessizce bana baktı.

"Sen aileni mi kaybettin?" diye sordu doğru bir tahminde bulunarak. Derin bir nefes aldım. Gerçekten bu konu hakkın-da konuşmak istemiyordum. Hakkında konuşmak istemediğim tek konu buydu.

"Annem ve babam," dedim. "İkisi sahip olduğum tek şeydi."

"Ne zaman öldüler?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ona cevap verdiğim için şaşırılmış görünüyordu.

"Düşüş sırasında," diye cevap verdim.

"Peki, hatırlıyor musun?" diye sordu. Kesik bir nefes almıştı. Sanki benim adıma üzölmüş gibiydi. İnsanların benim için üzölmesinden nefret ediyordum.

"Evet."

"Bunu duyduğuma çok üzöldüm Hayden," dedi yavaşça. Bunu gerçekten çok içten söylemiş ve kendimi daha da güçsüz hissetmeme neden olmuştu.

"Çok uzun zaman oldu," dedim umursamaz bir havayla.

"Ama sonuçta onlar aیلendi," dedi karşılık olarak.

"Çok uzun zaman oldu," dedim tekrar. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

köprünün üzerindeydi. Kendi kendime, bir kere köprüye ulaşınca güvende olacağımızı söylemiştim.

Hızla koşmaya başladığımızdan dolayı kısa bacaklarım hemen ağrımişti, yorulmuştum, ama köprüye yaklaşmıştık. Artık kalabalıktaki yüzleri seçebiliyordum. Annemlerin sık sık buluştuğu ve anlamadığım konuları görüştüğü insanlar köprüdeydi. Yaklaştıkça daha fazla insanın yüzünü seçmeye başladım. Tanıdıklar da vardı, yabancılar da. Köprüyle aramızda yaklaşık yirmi metre kaldığında, engellemeye çalıştığım umudun yeniden doğmasına izin verdim. Güvenli bir yere doğru adım adım yaklaşıyorduk.

“Neredeyse geldik Hayden,” diye seslendi annem beni cesaretlendirmek için.

“Başaracağız anne,” dedim. Elimden geldiğince hızlı koşuyordum. Artık neredeyse köprüye on metre kalmıştı. İnsanların ellerini havada sallayarak bizi çağırdıklarını görebiliyordum. Başardığımıza emin olmuştum ki ikinci kere geri geri gittim istemsizce. Görmekten korktuğum manzarayla karşılaşmamak için dua ederek başımı çevirdim.

Elimi sıkı sıkı tutan annem yere düşmüştü. Aynı babam gibi, göğsünde bir delik vardı ve bozuk kaldırımın üzerine kan akıyordu. Yaradan adeta kan fışkırıyordu ve son nefesini verirken de bir an olsun yavaşlamamıştı. Adımı fısıldar gibi söylemişti ve bu da son sözü olmuştu. Dehşetin havayı yırtan, kulakları sağır eden sesinde ne dediğini çok zor duyabilmişim.

“Hayden...”

Sadece dakikalar içinde annemle babam gitmiş, beni çaresiz, korkmuş ve bir başıma bırakmışlardı.

Aparşı

Sertçe başımı salladım, Grace'in yüzünü karşımda görüp dikkatimi ona verirken bu acı dolu hatırayı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Sanki az önce aklımdan geçen bu acı anıyı anlamış gibiydi, çünkü hiçbir şey söylememiş ve düşündüklerimden sonra kendimi toplamama izin vermişti.

"Nasıl bir şey olduğunu bilen sadece sen değilsin," diye mırıldandım. O an ona biraz sinirlenmiştim. En azından onun ailesi hayattaydı. Birkaç dakika sessizce bana baktı.

"Sen aileni mi kaybettin?" diye sordu doğru bir tahminde bulunarak. Derin bir nefes aldım. Gerçekten bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Hakkında konuşmak istemediğim tek konu buydu.

"Annem ve babam," dedim. "İkisi sahip olduğum tek şeydi."

"Ne zaman öldüler?" diye sordu yumuşak bir sesle. Ona cevap verdiğim için şaşırılmış görünüyor.

"Düşüş sırasında," diye cevap verdim.

"Peki, hatırlıyor musun?" diye sordu. Kesik bir nefes almıştı. Sanki benim adıma üzölmüş gibiydi. İnsanların benim için üzüölmelerinden nefret ediyordum.

"Evet."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm Hayden," dedi yavaşça. Bunu gerçekten çok içten söylemiş ve kendimi daha da güçsüz hissetmeme neden olmuştu.

"Çok uzun zaman oldu," dedim umursamaz bir havayla.

"Ama sonuçta onlar ailendi," dedi karşılık olarak.

"Çok uzun zaman oldu," dedim tekrar. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

Megan De Vos

“Peki, kaç yaşından beri bir başınasın? Beş yaşından beri mi?” diye sordu aklından hesap yaparak.

“Bir başıma değilim,” dedim yavaşça başımı sallayarak. “Onlar öldürüldükten sonra Docc beni buldu ve kanatlarının altına aldı. Ayrıca Kit ve Dax var. Barrow var, Maisie var... Yalnız değildim. Sanırım sadece geleneksel bir şekilde büyü-tülmedim.”

“Artık hiçbir şey geleneksel değil,” dedi. Elimi saçlarımdan geçirdim. Bu ciddi konudan çok sıkılmışım.

“Evet,” dedim.

“Peki, seni kim büyüttü? Docc mu?”

“Bir anlamda herkes. Bu nedenle o insanlar... o insanlar benim için çok önemli. Ailem gibiler ve onların hayatta olmasını sağlamak benim sorumluluğumda, çünkü hayatta olmamı onlara borçluyum.”

Yüzümü incelerken cevap vermedi. Beni dikkatle incelemesi karşısında kendimi rahatsız hissettim, ama o ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken sessiz kaldım.

“Daha önce hiç senin gibi birini tanımamıştım,” dedi beni şaşırtarak. Sonra yavaşça uzanıp masanın üzerinde duran elimi tutup eklemlerim üzerinde başparmağını dolaştırırken beni bir kere daha şaşırttı. Yaşadığım şok sanki kolumdan ilerleyerek mideme kadar ulaşmıştı.

Daha önce kimseye karşı böyle duygular hissetmemiştim. Malin’le denemiştik, arkadaşlığımızın başka bir şeye dönüşeceğini düşünmüştük, ama böyle bir şey olmadı. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar yalnızlığımız yüzündendi, ama ne kadar çaba

Ayarı

harcasak da hiçbir zaman birbirimize âşık olmadık. Grace bana dokunduğunda hissettiğim bu kadar basit duyguları bile Malin’le yaşamamıştım.

Bana bunları hissettiren tek kadının asla sahip olamayacağım bir kadın olması kaderin çok acı bir oyunuydu.

Söylediğine ne cevap verebileceğimi bilmiyordum. Kendim hakkında konuşmak istemiyor oluşum düşünmemi engelliyordu. Gerçek ortadaydı, ben de onun gibi birini hiç tanımamıştım.

Söyleyecek kelime bulamadığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü elini çekip beni biraz hayal kırıklığına uğratarak tekrar konuştu.

“Kit ve Dax’le birlikte büyümek... oldukça ilginç olmalı,” dedi bana hafifçe gülümseyerek. Neyse ki daha sıradan bir konu açmıştı. Hassas konulardan uzaklaştığımızı sevinerek hafifçe kıkırdadım.

“Oldukça,” dedim. “Dax çocukken de böyleydi. Aslında çok daha kötü bir insana da dönüşebilirdi, ama Kit biz büyüdükçe daha sertleşti.”

“Onlar da eskiyi hatırlıyor mu?” diye sordu meraktan. Sanki onları biraz daha yakından tanımaya çalışıyordu.

“Hayal meyal. Pek bir şey hatırlamıyorlar. Sadece bula-nık anıları var,” dedim. Kit’in Dax’ten daha çok şey hatırladığını biliyordum, ama ikisi de büyürken duyduklarımızdan daha fazlasını bilmiyordu. Hafızasında net görüntüler olan tek kişi bendim sanki.

“Bahse girerim siz üçünüz çok yaramazdınız,” dedi anlayışlı bir şekilde gülümseyerek. Sanki üçümüzün çocukluğunu

zihninde canlandırıyordu, Kara Kanat'ta koşturarak karmaşa yarattığımız fikri onu eğlendirmiş gibiydi.

“Biraz,” diye itiraf ettim. Hatırladıklarım karşısında elimde olmadan gülümsedim. “Sürekli ormanı keşfetmeye gidiyorduk. Başımızda bir yetişkin olmadığı için eğitim aldıktan sonra bile mutlaka bir sorun yaşıyorduk. Daha sonra on yaşlarındayken içinde yüzebileceğimiz o küçük su birikintisini bulduk ve bir daha da bize kimsenin bir şeyi yasaklamasına izin vermedik. Özgürlüğün tadını aldıktan sonra vazgeçmek çok zordur sanırım.”

“Sanırım siz tam küçük canavarlardınız,” dedi Grace sırtarak. Bir kere daha kıkırdadım ve ona baktım.

“O kadar da küçük değildik.”

“O dediğin yer kulağa harika geliyor,” dedi özlemle. Bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Gri Taş'ta hiç öyle yer yok.”

“Ben de birkaç yıldır oraya gitmedim,” diye itiraf ettim üzülerek. Gençken gitmekten en çok zevk aldığım yerd.

“Neden?” diye sordu.

“Zamanım olmadı. Son birkaç yıldır burasıyla ilgileniyor ve düzeni korumaya çalışıyorum. Sadece eğlenmek için yüzmeye gidecek vaktim yok.”

“Tabii ki var,” diye karşı çıktı hafifçe omzunu silkerek.

“Hayır, yok.”

“Burada yetkili sensin, öyle değil mi? Ne istersen yapabilirsin.”

“Tek istediğim bu insanların hayatta kalmasını sağlamak,” diye karşılık verdim. “Ayrıca isteklerim ile yapılması gerekenler her zaman örtüşmeyebilir.”

Aparşı

“Benim demek istediğim,” dedi bir kere daha omuz silerek, “kendine biraz zaman ayırırsan dünyanın sonu gelmez. Çok ciddisin. Biraz gevşemelisin.”

“Dünyanın sonu çoktan geldi,” dedim sırtarak. Kahkaha attı. Odayı güzel sesiyle doldurmuştu.

“Daha iyi ya,” dedi bu gece ilk kez bana sıcak bir şekilde gülümseyerek. Gülümsemesi çok hoşuma gidiyordu.

“Gerçekten oraya gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordum yavaşça gözlerine bakarak. Elim tehlikeli bir şekilde eline yakındı. Beni ona doğru çeken sıcaklığı hissedebiliyordum. Ama bu isteğime karşı koydum.

“Evet, gerçekten,” dedi samimi bir şekilde başını sallayarak.

“Orayı görmek ister misin?” diye sordum. Midem aniden kasılmıştı. Sakinleşmek için kendimi zorladım. Hiçbir şey olmuyor gibi davranmaya kararlıydım. Şaşırmış göründü, ama dudaklarında anlık da olsa beliren gülümseme gözümünden kaçmadı.

“Evet, isterim.”

“Yarın gitmeye ne dersin?”

“Yapman gereken hiçbir şey yok mu?” diye sordu biraz şaşırarak.

“Ertesi güne kadar işim yok,” dedim başımı sallayarak. Aniden gerçekten isteyip istemediğine emin olamadım. “Ama istemiyorsan söyleyebilirsin. Lafı gevelemene gerek yok,” diye konuşmaya devam ettim.

Aniden ciddileşen tavrım karşısında kaşlarını çatı, saniyeler içinde neredeyse mutluymuş bir anda huysuz olmama şaşırmıştı.

“Gitmek istemiyorum demedim,” dedi. “Sadece seni oraya gitmek için zorlamak istemiyorum.”

Megaş De Vols

“Sanki daha önce kimse bana zorla bir şey yaptırmadı da,” diye cevap verdim sırtarak. İç çekip başını salladı. Sonra da hafifçe gülümsedi.

“Çok inatçısın,” dedi.

“Sen de öyle,” diye tersledim. Şimdi bile, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde dururken, derinleşen sohbetimize rağmen kendisini kapatıyor gibiydi.

Omuz silkti, söylediğime karşı çıkmaya gerek görmedi. “Pekâlâ, teklifin hâlâ geçerli mi, değil mi? Çünkü gerçekten görmek istiyorum.”

“Geçerli.”

“Pekâlâ, güzel. Yarın gidiyoruz.”

“Güzel,” dedim. Gerçekten gitmek istemesine biraz şaşırmış, ama yine de memnun olmuştum. Konu Grace olduğunda, sanki içimde aralıksız devam eden bir savaş var gibi hissediyordum.

“Güzel,” diye cevabımı tekrarladı. Neşeli bir gülümsemeye gözlerini devirdi. “Bu konuda çok mutlu görünmüyorsun.”

Benimle şakalaşmaktan hoşlandığını anlıyordum, ama bu beni nasıl hissettiriyordu, emin değildim. Bir yandan güldüğünü görmek hoşuma gidiyordu. Diğer yandan sohbetimizin kontrolünün bende olmamasından hoşlanmıyordum. Kontrol bende olduğunda kendimi daha rahat hissedirdim, ama karşımda Grace olduğunda kontrolü elimde tutmak için sürekli bir savaş veriyor gibiydim, bu savaşın kazananı da her zaman ben olmuyordum.

Uzanıp elimi tuttuğunda sinirlerim bir kere daha gerildi. Konuşmadan önce de hafifçe sıkılmıştı. “Şimdi yatağa git Hayden.”

Dokunuşu karşısında kalbim yerinden hopladı. Dokunuşundan keyif almış, ama bana hissettirdikleri için de sinirlenmiştim. Sandalyeden kalktım, ona tepeden bakmak için doğruldum. Ona yukarıdan bakmak hoşuma gidiyordu. Elimi yavaşça çevirirken gözlerinin içine baktım. Böylece avuç içlerimiz birbirine değdi. Ellerimiz ters duruyordu, parmaklarımı yavaşça avucunda gezdirdim. Parmak uçlarına doğru gelirken de elini yukarı doğru hafifçe büktü.

“İyi geceler Grace,” diye fısıldadım. Dudaklarım yüzüne önceden olduğundan daha yakındı. Bu yakınlık karşısında kesik bir nefes aldı. Yatağıma doğru ilerlemeden önce ona hafifçe gülümsedim. Yanından ayrıldığımda, ayakta durmaya devam etti. Bu temas vücuduma bir elektrik dalgası göndermişti sanki. İstedığım etkiyi yarattığım için memnundum.

Şimdi kontrol kimdeydi Grace?

XV KORKU

HAYDEN

Uyandığımda güneş çoktan gökyüzünde yükselmiş, sabah saatlerinin ilerlediğini gösteriyordu. Yatağa doğru gerilip kaslarımı esnetmeye çalışınca boğazımdan bir inleme çıktı. Bu kadar geç kalmayı planlamamıştım, ama dün gece de çok iyi uyuduğum söylenemezdi. Zor da olsa gözlerimi açtıktan sonra yatakta doğruldum, üzerimdeki örtüyü tutup bacaklarım açıkta kalana kadar sıyırdım.

Yataktan kalkmaya çalışırken gözlerimi kanepeye çevirdim. Grace'in hâlâ uyuduğunu gördüm. O da çok yorucu bir gün geçirmişti ve hâlâ derin uykuda olmasına hiç şaşırmadım. Hazırlanıp güne başlamak için banyoya doğru gittim. Döndüğümde onu kanepede oturmuş halde bulunca şaşırdım. Sırtı bana dönüktü. Ellerini beline yerleştirmiş, sağa sola döndü. Uyurken ters pozisyonunda yatmış olmalıydı.

Megan De Vos

“Selam,” dedim. Sesimi duyunca irkilip arkasını dönüyordu. Onu korkutmuş olmalıydım ki elini hemen göğsüne götürdü.

“Selam,” dedi hafiften kesik bir şekilde nefes alırken. Çekmecemi açtım, her zamanki kot pantolonumdan farklı olarak dar bir şort aldım. Düz beyaz tişörtümü giyerken Grace’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Hissettiğimi biliyor muydu acaba? Neden bilmiyordum, ama beni sürekli iç çamaşırlarımla dolanırken görmesi beni hiç rahatsız etmiyordu.

“İyi uyudun mu?” diye sordum ona doğru dönerek. Gözlerini kaçırdı ve beni gözetlediğine dair şüphelerimi doğruladı.

“Pek değil,” diye homurdandı. Battaniyesini katlamak için eğildi. Söylediğine inanıyordum, çünkü o kanepede çok rahatsızdı.

“Hımm,” diye mırıldandım. Bu konu hakkında yorum yapmayacaktım. “Pekâlâ, hazırlan. Beş dakika sonra yola çıkacağız.”

Güçlü bir nefes verdi. Yüzüne düşen sarı saçları havalanmıştı. Başını salladı. Biraz garip hareketlerle banyoya doğru ilerledi. Banyoya gittiği için yatağın altında sakladığım 9 mm piştovumu alma fırsatı buldum. Şortumun kemerine sokup üzerine de tişörtümü indirdim. Her ihtimale karşı, hiçbir yere silahsız gitmiyordum.

Derin bir nefes aldım. Sıkışmış sinirlerin gevşemesi için boynumu sağa sola salladım. Kit, Dax ve ben haricinde oraya ilk kez onun gittiğini fark ettim. Bu durum karşısında ne hissettiğimi tam olarak anlayamadım. Bir gece önce onu oraya götürmeyi teklif etmek son derece mantıklı gelse de şu an saatin geç olması ve karanlığın verdiği rahatlık mantıklı düşünmemi engellemiş gibi geliyordu. Ama artık çok geçti. Sözünden ca-

Aparşı

yan güvenilirmez biri olduğumu düşünmemesi için gitmek zorundaydık.

Birkaç dakika sonra Grace banyodan çıktı ve botunu giydi. Zaten başka ayakkabısı yoktu. Kulübeden çıktık. Sabah saatlerinde Kara Kanat yoğun olurdu, insanlar bir yere gider, devriye gezenler olurdu. Bazıları da dışarıda oturup güneş ışığının keyfini çıkarırdı. Kara Kanat'ta yaşayan az sayıda çocuk da okuldaydı. Daha doğrusu bizim okul dediğimiz, aslında eğreti bir binadan oluşan ve hayatta kalmak için gerekli temel bilgilerin öğretildiği bir yerdi.

"Yola çıkmadan önce durup yiyecek bir şeyler alacağız," dedim ona. "Yolumuz biraz uzun."

"Peki," dedi başını sallayarak. Etrafımızdaki insanları inceliyordu. İşin doğrusunu bilmesem, o gün yapacaklarımız için biraz heyecanlı görüldüğünü söyleyebilirdim.

İçeri girdiğimizde yemekhane çok kalabalıktı. Öğle yemeğini erkenden yiyenler içeriyi doldurmuştu. Maisie her zamanki gibi tezgâhın arkasındaydı. Sıradakilere sandviçe benzeyen bir şey dağıtıyordu. Öne doğru ilerledim. Huysuz görünen Barrow'un önüne geçtim ve Maisie'yle konuşmak için eğildim.

"Maisie, yanımıza alabileceğimiz bir şeyler verebilir misin?" diye sorup Barrow'a özür diler gibi baktım. Maisie başını salladı. Yol için bize genellikle kuru et, bir şişe su ve o an elinde ne varsa ondan verirdi. Bugün elinde sadece yetiştirmeyi başardığımız olgun elma vardı. Plastik bir çantaya elmaları doldurmasını izledim.

"Al da git bir an önce. Bir sürü insan yemek bekliyor," dedi

Değer Değer

hafifçe gülümseyerek. Nereye gittiğimizi sormadığı için memnun olmuştum, çünkü açıklamak çok zor olacaktı. Sıradan çıkmadan önce başımla selam verdim ve kapıda bekleyen Grace'in yanına gittim.

"Haydi gidelim," dedim başımı kapıya doğru eğerek. Cevap vermeden peşimden geldi. Kampın içinden ormana ulaşana kadar devam ettik. Bir kere daha nereye gittiğimizi sorabilecek kimseyle karşılaşmadığımız için son derece memnundum. İnsanların Grace'le birlikte ormana doğru sıvıştığımızı bilmesini istemiyordum.

Bir saniye, sıvışmıyorduk. Sadece keşfetmeye gidiyorduk. Doğru.

Göle giden yolu hatırlamak biraz zamanımı aldı, ayaklarım beni doğru yönde ilerlemeye sevk edince hatırladım. Yıllar önce, Kit, Dax ve ben neredeyse her gün bu yolu gidiyorduk. Kampın baskısından ve yetenekli birer savaşçı olmak için aldığımız eğitimin yoğun programından kaçmanın bir yoluydu. Aniden aklıma bütün bu yolculuğu anlamsız kılacak bir şey geldi, belki de burada durup kampa dönmemizin çok daha iyi olacağını düşündüm.

"Yüzme biliyor musun?" diye sordum Grace'e dönerek. Yanımda sessizce ilerliyordu. Yürüyüş ve sıcak havanın etkisiyle kaşlarında terler birikmeye başlamıştı.

"Evet," dedi. Cevabına şaşırmışım. Pek çok insan deneyimsizlikten veya gerek duymadığından yüzme bilmiyordu. Şaşırdığımı görüp konuşmaya devam etti.

"Gri Taş'ta küçük bir dere var," diye açıkladı. Sonra da gözüne düşen saçlarını geriye attı. "Yağmur yağdığında bir - iki

Ağaç

ay boyunca akar. Ben küçükken ağabeyim bana dereye yüzme-yi öğretmişti.”

“Seni terk eden ağabeyin,” diye düzelttim. Bana doğru at-tığı bakış da gözümünden kaçmadı.

“Evet,” diye cevap verdi kederle.

“Seni neden terk etti?” Onu şehirde ilk gördüğüm andan beri yüzü gözümün önünden gitmiyordu ve bu sorunun ceva-bını merak ediyordum. Grace vurulduktan sonra arkasına bile bakmadan onu bırakıp gitmişti. Bu olay aklıma gelince kanım öfkeyle kaynadı; benim gözümde son derece alçak bir adamdı.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. Sesi çatallaşıyor gibiydi. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini anlıyordum, ama adam o kadar bencildi ki Grace’in neden ona dönmek iste-diğini bir türlü anlamıyordum. Aile bireyleri ne olursa olsun, birbirini korumalı, terk edip gitmemeliydi.

“Seni terk etmemeliydi,” dedim ona. Ağaçlar arasından yola devam ederken bana cevap vermedi. Derin bir düşünceye dalmış gibiydi. Bu konuyu açtığıma pişman oldum. Bütün bu olanların beni çok fazla yormasına rağmen bugün onun keyif almasını istiyordum.

Yaklaşık bir kilometre hiç konuşmadan yürüdük. Aramız-daki garip sessizliği konuşarak bozdu.

“Neden beni oraya götürüyorsun?” diye sordu. Bu soruyu sormayı ne kadar zamandır düşündüğünü merak ettim.

“Hoşuna gider diye düşündüm,” diye cevap verdim sa-dece. Dürüst olmak gerekirse bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum.

“Peki,” dedi.

Megan De Vos

“Neredeyse geldik. Şu ağaçların tam arkasında,” dedim ileriye göstererek. Kalın bir ağaç dizisi yolumuzu kesti, gölün bulunduğu yere doğru gitmek için aralarından geçmemiz gerekti. Dalların arasından ilerlerken Grace beni takip etti. Durdum, bir dalı kenara doğru çektim ve geçmesini sağladım. Yan yan geçmesi gerekiyordu. Geçerken göğsü gövdeme değdi, gözlerini benden kaçırdı. O an nefesim kesildi.

Kendine yol açarak ilerlemeye devam edip en sonunda dalların hapsinden kurtuldu. Karşımıza çıkan manzarayı gördüğünde çok etkilendiği belliydi. Bu tepkisi karşısında gülümsedim.

Göl çok büyük değildi, ama çok güzeldi. Bir tarafında uçurumun dibinden kayalar yükseliyor, oradan akan su ince bir şelale oluşturuyordu. Gölün bir tarafını ağaçlar çevrelemiş ve sanki dünyanın geri kalanından ayırmış gibiydi. Çok derin sayılmazdı, ama yüzme bilmeyen biri için tehlikeli olacak kadar derin sayılırdı. Dax yıllar önce dipte doğal bir akıntı olduğunu, suyu birkaç mil ötedeki nehre taşıdığını ve bu nedenle suyun sürekli taze olduğunu keşfetmişti.

“Vay canına,” dedi sakın bir şekilde gölde hafifçe girdaplar oluşturan suyu inceleyerek. “Ben böyle bir şey beklemiyordum.”

“Nasıl bir şey bekliyordun?” diye sordum hafifçe sırtarak. Yüzüne baktım. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Hafiften gülümsüyordu. Gözlerini gölden ayırıp bana çevirdi. Sanki onu izlediğimi beklemiyormuş gibi gözlerini hafifçe açtı.

“Bilmiyorum. Küflü, küçük, su dolu bir lavabo gibi bir şey belki,” dedi hafifçe gülümseyerek.

“Ah, hayal kırıklığına uğratmışım için üzgünüm,” dedim.

Ahgarı

Bu kadar neşeli bir şekilde konuşmak çok garip gelmişti. Garip, ama güzeldi.

Kahkaha atınca kalbimin hopladığını hissettim. “Pekâlâ, haydi gidelim!”

Tişörtünü tutarak başının üzerinden çekip çıkarırken onu izledim. Üzerinde sadece siyah sade sutyeni kalmıştı. Ben yanımda giyinik halde dururken, botlarıyla şortunu çıkarıp sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar ne yaptığının farkında değildi sanki.

“Ah,” dedi. Vücuduna bakıp sanki utanmış gibi ellerini düz karnına doğru götürdü. Ne yaptığımın farkında olmadan uzanıp bileklerini yakaladım ve bilinçli bir şekilde vücudunu saklamasını engelledim. Vücudu çok güzeldi ve onu saklaması gerçekten çok yazık olacaktı.

“Yapma,” dedim sakince.

Bileklerini yakalayınca nefesini tuttuğunu fark ettim. Gözlerime baktı ve yutkunduğunu gördüm. Bileklerini bıraktım. Tişörtümle botlarımı çıkarırken de vücuduna değil, gözlerine baktım. Kemerimdeki silahı dikkatli bir şekilde tişörtümün üzerine yerleştirdim. Ellerimi saçlarımdan geçirirken, saç tutamlarını önce düzelterip alnıma doğru düşürürken neredeyse nefesini tutarak beni izledi.

“Yüzebiliyorsun, öyle değil mi?” diye bir kere daha sordum emin olmak için. Hafifçe sırttım.

“Evet, ben...”

Cümlesini tamamlayamadı, belinden tutup onu suya atmıştım. Kafasının suyun içine gömüldüğünü görünce ağız dolusu bir kahkaha attım. Yüzeye çıktı, saçları geriye doğru

Meğan De Vos

yapışmıştı ve nefes nefeseydi. Yüzünde kocaman bir gülümseme görünce rahatladım. Sonra olanca gücüyle bana su atmaya başladı. Su soğuktı, ama güneşin kavuran sıcaklığı karşısında iyi gelmişti.

“Seni serseri!” diye seslendi. Başını sallarken su atmaya devam ediyordu. Kahkaha atmayı sürdürüyordum, sesim gölün karşı tarafındaki kayalarda yankılanıyordu.

“Özür dilerim,” dedim elimden geldiğince üzgün bir şekilde konuşmaya çalışarak. Bana bir kere daha su fırlattı. Ellerimi kendimi savunmak için havaya kaldırdım.

“Buraya yüzmek için mi, yoksa beni suya atmak için mi geldin?” dedi beni suçlar gibi tek kaşını da kaldırarak. Ona dik baktım, sonra ellerimi başımın üzerinde birleştirdim ve soğuk suya daldım. Su saçlarımın geriye doğru yatmasına neden olmuş, kavrulmuş tenimi rahatlatmış ve yıllar önce yaşadığım tanıdık duygunun anılarını canlandırmıştı. Neden buraya gelmek için bu kadar uzun süre beklemiştim ki?

Yüzeye çıktığımda hafif bir nefes aldım. Bu tanıdık duygu karşısında vücudum gevşemişti, gerginliğimin yok olduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda Grace’in bana baktığını görsem de hemen gözlerini yandaki şaleden uzanan kayalara çevirdi. Aklını okuduğum için sırtıttım.

“Atlamak ister misin?” diye sordum.

“Sen atlayabilir misin ki?” dedi. Sonra kayalara bakıp tırmanmak için uygun bir yer aradı.

“Tabii ki. Küçük kayalar var. Onlara basarak tırmanabilirsin. Eskiden hep çıkardık,” dedim ona. Aslında o kadar da yüksek değildi. Yaklaşık on metreydi, ama yine de atlamak için

yeterince tehlikeliydi. Sanki teklifimi gözden geçirir gibi kaşlarını çatı. “Tabii korkmuyorsan,” dedim.

“Korkmuyorum,” dedi hemen bakışlarını bana çevirerek. Sanki korkabileceğini ima ederek ona hakaret etmişim. “Sen o kadar cesursan atla bakalım.”

Omuz silktim ve gövdeme biraz su attım. “Zaten atlamıştım. Çok daha küçükken atladığımı da hatırlatırım.”

Kaşlarını kendini savunur gibi çatı. “Pekâlâ, nereden tırmanacağımı göster.”

“Pekâlâ,” dedim ona doğru sırtarak. Tamamen doğru olmadığını bilsem de korkusuz görünmesi aslında hoşuma gidiyordu. Mutlaka korktuğu bir şeyler olmalıydı, ama bunu ileride görecektim.

Yanımdan yüzerek geçti. Geçerken omzu neredeyse omzuma değmişti. Ben de hemen peşinden gittim. Arkasından yüzerek ilerliyor ve suyun tenindeki hareketlerini izliyordum. O kadar pürüzsüz görünüyordu ki dokununca nasıl bir his vereceğini merak ettim. Sonra bu düşüncüyü uzaklaştırmak için kafamı suyun içine gömdüm ve saçlarımı da yüzüme yapıştırdım.

Kayalığın kenarına ulaşp yüzülmesi en kolay yere doğru ilerledik. Hafif bir çıkıntı vardı ve tırmanmaya buradan başlayabilirdik.

“İşte,” dedim çıkıntıyı işaret ederek. “Oraya çıktığında göreceksin.” Kaşlarını çatı. Kollarını uzattı, ama yetişemedi. Suyun içindeydi ve yukarı çıkmak için tutunacağı bir yer yoktu. Suyu batmıştı. Sanki kendi suçuymuş gibi suratını astı. Dudaklarını birbirine bastırmış, çıkmak için yaptığı denemeleri eğlenerek

Megan De Vosz

izliyordum. Sessizce yanına doğru süzıldüm ve arkasında durdum. Ellerimi bir kere daha belinde hissedince ani bir nefes verdi. Bu sefer kaldırmak için gerekenden biraz daha uzun süre onu tutmuştum. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı, ama kendini çekmedi. Hafifçe nefes verirken dudakları aralandı. Havada oluşan elektriklenmeyi hissedebiliyordum.

Onu çevirip kayaya doğru yaslamamak için kendimi çok zor tuttum. Elimin altındaki teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Kenardan tutunması için onu biraz yukarı doğru kaldırdım. Sonra da kendisini yukarı çeksın diye istemeden de olsa onu bıraktım.

Yukarıdan bana baktı. Kayalığın kenarında dururken bedenindeki su damlaları parlıyordu.

“En sonunda yaptım,” dedi inatçı bir şekilde. Yaslandığım kayadan çekildim ve hafifçe kıkırdadım. “Kesinlikle yaptın.”

Kenara çıktığı için hızlı bir şekilde tırmanmaya devam etti ve saniyeler içinde tepeye ulaştı. Kenarda durdu. Ayak parmaklarının kayanın ucunda hafifçe kıvrıldığını gördüm. Bir süre öylece durup gözlerini aşağıdaki suya dikti.

“Yeterince derin olduğuna emin misin?” diye seslendi. Sesinde zor fark edilse de bir gerginlik vardı. Gözlerimi devirerek sıırttım.

“Eminim,” diye bağırdım ben de. Bir kere daha suya baktıkten kaşlarını çatı. Bir anda kendimi onu buna mecbur ettiğim için kötü hissettim. “Grace!”

“Ne var?” dedi. Sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi hâlâ bana bakmıyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim yumuşak bir

tavırla. Korkmasını istemiyordum. Derin bir nefes aldı, nefes alırken göğsü fark edilir bir şekilde inip kalkıyordu.

“Bunu yapabilirim,” dedi. Benimle birlikte kendisini de ikna etmeye çalıştığı belliydi. Bir an gözlerini sıkı sıkı kapattı. Kollarıyla gövdesini sardı ve havada süzülürken bacaklarını da birleştirdi. Neşeli bir şekilde çığlık attım. Atladığı için onunla gurur duymuştum. Suyu daldı ve etrafına hafif bir şekilde su sıçrattı.

Suya daldığı yere doğru yüzdüm. Yüzeye çıktığında onu tebrik edecektim. Yakındaki şelalenin yarattığı dalga yüzünden suyun altını görmek zordu, ancak suda gözden kaybolduğu yeri aşağı yukarı biliyordum.

Saniyeler geçip hâlâ suda ortaya çıkmayınca yüzümdeki gülümseme kaybolmaya başladı. Şimdiye kadar çoktan su yüzeyine çıkmış olması gerekiyordu. İçimi bir korku kapladı. Kalbim normalden daha hızlı atmaya başladı.

“Grace?” diye bağırdım. Suyun altını görmek için deliler gibi çırpınıyordum. Etrafımda dalgalanan sudan başka hiçbir şey görünmüyordu. Suyu daldım. El yordamıyla onu bulmaya çalıştım, ama tek hissettiğim soğuk suydı. Gözlerimin açık olmasına rağmen hiçbir şey göremiyordum.

Yüzeye çıktım. Derin bir nefes alıp tekrar bağırdım. “Grace!”

Suya bir kere daha daldım, bu sefer onu aramak için başka bir yöne doğru dalmıştım. Hissettiğim panik arttıkça atan nabzımı damarlarımda hissediyordum. Gerçekten çok korkmaya başlamıştım. Ya yaralandıysa ne olacaktı? Ya orada olduğunu bilmediğim bir kayaya çarptıysa veya suya yanlış bir şekilde daldıysa?

Değış De Vış

Tekrar yüzeye çıktığımda çılğınca nefes aldım, gözlerimi suyun yüzeyinde gezdirsem de hiçbir işe yaramıyordu. Eğer yaralandıysa bunun suçlusu bendim, çünkü atlayamayacağı konusunda onunla alay etmiştim.

Ya da daha kötüsü...

Başımı salladım. Bu kötü cümleyi zihnimde bile tamamlamak istemedim. Onu ne olursa olsun bulacaktım.

“Grace!” diye seslendim bir kere daha. Suyun altını ararken sesim korkudan güçlükle çıkıyordu.

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum, onu kaybettiğimi düşünerek korkudan delirmek üzereydim. Tam o sırada birisi boynuma kollarını doladı ve beni suyun altına çekti. Yüzeye çıktım, öfkeyle yüzüme düşen saçlarımı geriye attım. Gözlerimi açtığımda Grace’in capcanlı bir şekilde karşımda durup kakhaha attığını gördüm.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum. Aniden ona çok sinirlenmiştim. Kakhaha atmaya devam etti. O kadar içten gülüyordu ki dişlerinin tamamını görebiliyordum. O kadar öfkeliydim ki yankılanan güzel sesinin keyfini bile çıkaramıyordum.

“Ah, rahatla,” dedi en sonunda konuşabilecek kadar kakhahasını kontrol altına aldığında. “Yüzünün halini bir görme-lydin!”

“Hiç komik değildi,” dedim düz bir sesle. Hâlâ öfkeden köpürüyordum. Etrafımı saran suyun öfkeden ısınmaya başlamaması çok enteresandı.

“Bence biraz komikti,” diye üstelemeye devam etti bana hafifçe su atarak. Ona dik dik bakmaya devam ettim. “Ah, hadi ama. Gevşe biraz! Sadece şaka yaptım.”

“Çok kötü bir şakaydı,” dedim tükürür gibi. Yüzerek yanından uzaklaştım. Peşimden gelmesine şaşırmadım ama yanıma gelip beni durdurmak için elini omzuma koymasına hayret ettim. Bana dokunmasıyla birlikte bedenime yayılan sıcaklık dalgası beni biraz rahatsız etti.

“Hayden,” dedi. Yüzerek uzaklaşmamı engellemeye çalıştı. Çok eğlenmiş görünüyordu, ama kısa bir süre önce olduğu gibi kendinden geçmiş bir hali yoktu. “Özür dilerim, komik olur diye düşünmüştüm,” dedi.

“Ben hiç de komik bulmadım,” diye mırıldandım. Hemen ötedeki şelalenin gürültüsünden dolayı sesimi duyurmak çok zordu. Gözleri üzerimdeydi. Yüzündeki eğlendiğini gösteren ifade yavaş yavaş yok olurken bana dikkatle bakıyordu. Yüzümü incelediğinde en sonunda ne kadar ciddi olduğumu anlamış gibi göründü.

“Seni korkutmak istemedim,” dedi hafifçe. Söylediklerinin üzerine kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Korkmadım,” diye yalan söyledim ona ters ters bakarak. Hafifçe kaşlarını çatı. Az ileride suda süzülüyordu. Ona çok öfkeli olmama rağmen uzanıp dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ah, pekâlâ,” dedi sakın bir sesle.

Gözlerini kaçırdı ve benden uzaklaştı. Damarlarımda öfkenin dolaştığını hissediyordum. Neden bu aptalca şakayı yapıp eğlenerek geçireceğimiz zamanı gölgelemişti sanki? Başına korkunç bir şey geldiği düşüncesiyle korkudan ölecek gibi olmam bir yana, şimdi de onu kötü hissettirdiğim için suçluluk duyuyordum.

Megan De Vos

Ellerimi suyun altında ona doğru uzattım, ama yavaşça uzaklaştığı için görememişti. Suyun altına dalışını, şelale perdesinin altından ilerleyip gözden kaybolmasını izledim. Hafifçe inledim. Rahatlayabilmek için başımı bir kere suya batırıp çıkardım. Suyun altında olanca nefesimi verdim. Her tarafımı hava baloncuğu sarmıştı.

Yalan söyleme Hayden!

Yüzeye çıkıp derin bir nefes aldım. Akciğerlerimdeki oksijeni tazeledim. Başımı bir kere daha salladım. Saçlarım da savrulmuş, üzerindeki damlalar suya dağılmıştı. Parmaklarımı dudağıma götürdüm, baş ve işaretparmağımla dudaklarımı sıkarak aklımı toplamaya çalıştım.

Kollarımı öne doğru uzattım, kaslarım gerilirken ben de öne doğru atıldım. Şelalenin altından geçtiğini görmesem de orada olduğunu biliyordum. Şelalenin arkasında, kayalar başlamadan hemen önce yaklaşık bir metrelik boşluk vardı. Oradaki boşluğu biliyorsa, ben onu ararken orada saklanmış olmalıydı.

Şelalenin altında ilerlerken su omuzlarımdan aşağı iniyordu. Diğer tarafa geçene kadar nefesimi tuttum. Tam düşündüğüm gibi Grace oradaydı. Sırtını kayaya doğru yaslamış, sudan çıkmamı izliyordu. Ona doğru yaklaşırken gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Üzgün gibi görünüyordu ki bu da kendimi daha suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Yaklaşırken ben de ona doğru baktım. Aramızda birkaç adım kalana kadar ilerledim. Beni izlerken hiçbir şey söylememişi, ama onun alanına girdiğimde nefesini hafif bir şekilde tuttuğunu fark ettim.

Aparşı

“Çok korktum,” dedim fısıltıyla. Suyun gürültüsü neredeyse sesimi bastırıyordu. Cevap vermedi, ama gözlerini de gözlerimden ayırmadı. Tereddüt içinde ellerimi sudan kaldırdım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. Cildi yumuşacıktı. “Sana kötü bir şey oldu diye çok korktum.”

En sonunda hissettiğim korkuyu yüksek sesle itiraf edince çok şaşırdığını fark ettim.

“Seni korkuttuğum için üzgünüm,” dedi sakince. Sanki nefesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım. Çenemi kapatıp ondan uzaklaşmamı söyleyen içgüdülerimle savaşıyordum.

“Beni korkutuyorsun... hem de birden çok şekilde.”

Söylediklerimi duyunca dudakları şaşkınlıkla aralandı. İstemsiz bir şekilde ona doğru yaklaştım. Aramızda sadece birkaç santimlik mesafe kalmıştı. Ellerimi yüzünden çekmedim, saçlarını kulağının arkasına attım.

“Sen de beni korkutuyorsun,” diye itiraf etti nefes nefese. Kalbim bu itirafı karşısında hızla atmaya başladı.

“Şimdi de korkuyor musun?” Durmamı istediğini gösteren bir işaret arasam da tek görebildiğim güzel yeşil gözlerindeki sessiz savunmasızlıktı.

“Hayır,” diye cevap verse de ses tonu çok da ikna edici gelmemişti. Beni izlerken kesik kesik nefes alıyordu.

“Benimleyken korkmanı hiç istemiyorum,” dedim ona dürüstçe. Kısa bir süre önce yaşadığım o felç edici korkudan sonra, yaralanması veya korkması onun için istediğim son şeydi. Kaşlarını kaldırdı ve dikkatli bir şekilde başını salladı.

Megan De Vos

“Korkmuyorum,” diye fısıldadı. Göğsünü gövdeme dayadı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Dudaklarım ona o kadar yakındı ki neredeyse patlayacakmışım gibi geliyordu. Elleriyle kalçama hafifçe bastırıldığını hissedince bana izin verdiğini anladım. İyice yaklaştım, dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve o kaçınılmaz öpücüğe teslim olduğum an midemde havai fişeklerin patladığını hissettim.

XVI GENİK DÜŞME

GRACE

Hayden'in dudakları benimkilere dokunduğu anda, dudaklarımdan başlayan bir şokun bütün bedenime yayıldığını hissettim. Yoğun duygularla geçen öğleden sonranın gerginliği aramızda öyle artmıştı ki eğer beni öpmezse fiziksel olarak yanacaktım gibi hissediyordum. En sonunda bunu yaptığındaysa daha mutlu olamazdım.

Bedenini bana sertçe bastırıldığını hissedebiliyordum, beni şelalenin arkasındaki kayalığa doğru iterken altımızdaki kayalarda ayaklarımızı koyacak bir yer bulmayı başardık. Yanlarından kavradığım kalçalarının avuçlarımin altındaki sıklığını hissediyordum, onu kendime daha çok çekip yaklaştırdım. Yanağımdaki eli etimi, kemiğimi yakıyor gibiydi, ancak bu, dudaklarımin üzerindeki dudaklarından yayılan sıcaklığın yanında

bir hiçti. Sanki tamamen alevlerle sarmalanmıştık, sanki aramızdaki bağ biz tam anlamıyla yanıp kül oluncaya kadar ateşi körüklüyordu.

Altdudağımı yakalayıp dudaklarının arasına aldı, hafifçe geriye doğru çektikten sonra bir kez daha yumuldu. Daha arzulu bir şekilde öperken soluk soluğa kaldım, dilim onunkiyle buluşabilsin diye kendi dilini yavaşça ağzıma sokuyordu. Diğer elinin kaburgalarımın üzerinde olduğunun, suyun altındaki tennimin çoğunu kaplayan geniş avucunun fazlasıyla farkındaydım. Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da bedenimin alt kısmında onun için biriken boğucu arzuyu durduramadım.

Elimde olmadan kalçalarımı duvardan çekip ileri doğru hareket ettirdim. Anında tepki vererek daha şehvetli bir şekilde öpmeye başladı. Artık dudakları benimkileri sertçe sarmalıyor, yoğun çaresizlik her geçen saniye daha çok artıyordu. Kollarımı sudan çıkarıp yukarı kaldırdım, ellerimi kalçalarından ayırarak başının tepesindeki o söz dinlemez saçtan yığını karıştırmak için uzattım. Ellerimi yumruk yaptığımda saç tutamları parmaklarımın arasına takıldı, onu daha sertçe öpmem için bana gerekli gücü veriyordu.

Eli yan tarafımdan aşağı kayarken dudaklarımdan sessiz bir inilti döküldü. Kalçamın alt kısmına ulaşana kadar elini tennimin üzerinde gezdirdi. Kalçamı sıkı ve kalçalarını benimkilere doğru itti. Bu yaptığı, neredeyse suyun içine daha fazla batmama sebep oluyordu. Temasla birlikte bütün bedenim karıncalandı, ama ben daha fazlasını istiyordum.

Tanrım, bana dokunması için nasıl da sancılar içinde kalmıştım!

Ağarşi

Ağzını benimkinden ayırarak kulağımın altını emmek için dudaklarını boynuma indirdiğinde, dudaklarımdan hırıltılı bir soluk kaçıverdi. Yaptığı bu şeyle birlikte sırtımı kayadan uzaklaştırıp ona doğru kavis yaptım, boynuma kondurduğu her nazik öpücükle birlikte beni azar azar ateşe veriyordu. Başparmağının külodumun lastiğinin hemen altında yavaşça gezindiğini hissettiğimde, kalbimin göğsümün içinde normalden daha sertçe attığını hissettim.

Boynuma doğru, “Grace...” diye soludu. Böyle etkili bir tonla adımı söyleyen sesini duymak bütün bedenimi ürpertti, onu şu anda istediğimden daha fazla arzulamama sebep oluyordu. Hatta soluğumu yanıt verecek kadar bile toplayamadım.

Başparmağıyla yaptığı hareketi tekrarladı, bedenimde ilk seferinde okşadığı yerin daha aşağısına dokunuyordu. Onu durdurmayınca elini kalçamdan çekip bacaklarımin arasına getirdi ve kadınlığının etrafını saran ince kumaşın üzerinden beni avuçladı. Dudaklarımdan sesli bir soluk çıktı ve bu ses boynuma dayadığı başını kaldırmasına sebep oldu. Parmakları kadınlığının üzerimde kıpırdanıp bacaklarımin arasındaki baskısını artırırken, gözleri benimkileri buldu. Boğuk bir inilti çıkarmamak için alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırdım.

Durmak için herhangi bir şey yapıp yapmadığımı araştırıyormuşçasına tepkimi izledi. Eli ve bakışları üzerimdeyken bütün bedenim eriyormuş gibi hissettim. Daha bana dokunmamıştı bile, gerçek anlamda dokunulmamıştım. Nazik sataşmalarını daha fazla kaldıramadığımda ileri doğru atılıp dudaklarını buldum. Yapmaya bu kadar yakın olduğu şeyi gerçekleş-

Megaş De Voş

tirmesi için ona izin veriyordum. Sessiz onayımı anında anladı, parmaklarını benden uzaklaştırırken öpücüğüme aynı açlıkla karşılık veriyordu.

Dokunmayı bırakmasıyla duyduğum anlık hüsrân giydiğim ince kumaşın altına elini kaydırmasıyla hızla kayboldu. Parmaklarının merkezimin üzerinde kıvrıldığını, duyarlı bir sinir yumağına ulaşana kadar yavaşça hareket ettiğini hissettiğimde öpüşmemizin arasında nefesim kesildi. Kollarımı sıkıca boynuna doladım, eli aramızdayken yapabildiğim kadarıyla göğsünü kendiminki-ne doğru çekiyordum.

Başparmağı klitorisimin etrafında daire çizdiğinde alçak sesle inledim, sinirlerimi uçuşa geçirecek kadar baskı uyguluyordu. Dokunuşu bana böyle hissettirirken öpücüğüne karşılık vermekte zorlanıyordum, ancak parmaklarının hareketine benzer bir ritimle dilimi onun ağzına itmeyi başardım. Sinirlerimi test etmek için yapılan birkaç hareketin ardından, bir parmağın girişimin etrafında dolandığını, hafifçe bana sataştıktan sonra, beni doldurmak için sonuna kadar itildiğini hissettim.

Dudaklarına doğru, “Ah Tanrım,” diye mırıldandım, kelimelerim öpüşmemizin arasında kayboldu. Bu ona cesaret vermiş gibiydi, çünkü parmağını birkaç defa kaydırıdıktan sonra, bir dahaki itişinde o parmağına bir diğerinin daha katıldığını hissettim. Parmakları beni esnetiyor, yerlerini bildiği basınç noktalarına ulaşmak için içimde kıvrılıyordu. Dokunuşuyla bedenimdeki sinirler harekete geçmişti, klitorisimdeki başparmağı ve içimdeki parmaklarıyla beni çabucak patlamaya doğru yönlendiriyordu.

Ayarşı

Zihnim bulanıkken onu hissetmek için boğucu bir arzu duydum. Sırtımı kavis yaparak duvardan uzaklaştırdım ve ellerimden birini saçından ayırırken soluğum hırıltılıydı. Avucum hızla göğsünden aşağı indi, düzensiz solukları benimkine uyum sağlarken, sert kasları kasılıp gevşiyordu. Tam da elim şortunun kemerine ulaştığı anda öpüşmemize ara verdi.

“Yapma,” diye soludu. Yeniden beni öpmeye başlamadan önce bir - iki saniyelğine bile durmadı. Dili benimkine doğru sertçe atılırken, parmakları içime girip çıkmaya devam ediyor ve başparmağı işkence edercesine klitorisimin üzerinde kıvrılıyordu. Yüreğim göğsümde hüsrarla çarptı, fakat parmağını derinlerimde kıvrıp bedenime bir zevk dalgası gönderdiğinde hissettiğim hüsrana uzun ömürlü olmadı.

“Neden?” diye soludum, niçin bana izin vermediğini anlayamıyordum.

Ağzıma doğru, “Henüz olmaz,” diye cevapladı. Dudağımla bir kez daha çektikten sonra yine dudaklarını uzaklaştırıp bana baktı. “Sadece seni hissetmek istiyorum.”

Sözleriyle birlikte keskin bir soluk aldım, sözlerinin ve elinin yarattığı sihirle büyülenmenin ötesindeydim. Soluk alıp verişlerim çaresizlikle gittikçe hızlanırken, gözlerimi üzerinden ayırmamaya çalıştım, ama neredeyse kıyıda olduğumu ve daha fazla tutamayacağımı biliyordum. Parmakları içimde hareket ederken beni dikkatlice izleyip gözlerini kısıtı, yaptığı her hareketin bende tam olarak nasıl bir etkiye neden olduğunu hesaplıyordu.

Hafifçe inilediğimde dudağımla dişlerimin arasına aldım, ne kadar yakın olduğumu anlamış gibiydi. Dudakları yeniden

benimkileri bulduğunda ellerimi saçlarına götürdüm tekrar, parmaklarını yeniden içime iterken kolu aramızda gergince kasılıyordu. Başparmağını sinir yumağının üzerinde bir defa daha çevirdiğinde, durduğum kıydan aşağı düşmüştüm, evet, rahatlamıştım.

“Hayden...” demeye çalışmış olsam da bedenimi kasıp kavuran hisler yüzünden sözlerim yarım kaldı.

Onunla taşın arasındaki bedenim tepeden turnağa titredi, ben hava almak için soluk soluğayken öpüşmemizi sürdürmemiz zordu. Boynunun etrafında tutmaya çalıştığım kollarım gevşiyordu ve az önce bana yaptığı şey bütün bedenimi ateşe verirken sonuçlarını hissedebiliyordum. Ben zirveden aşağı ininceye kadar parmakları hareket etmeye devam etti, en sonunda onları bedenimden çıkarıp iki elini de kalçalarımaya yerleştirdi. Dudaklarını benimkilerden ayırdı, ben zirvemden aşağı inerken beni izlemesine yetecek kadar geri çekildi. Gözlerim tembelce kapandı ve başımı arkamdaki kayaya doğru eğerken, yukarı doğru kızardığımı hissettim.

“Lanet olsun,” diye soludum. Beni izlediğini biliyor olsam da onu görmek için gözlerimi açamıyordum. Dudaklarının boynumun alt kısmına bir defa dokunduğunu hissettiğimde hafifçe sıçradım, duyarlı bedenime bir ısı dalgası gönderiyordu. En sonunda onun hararetli bakışlarıyla buluşmama yetecek kadar gözlerimi açmayı başardım.

“İyi misin?” diye sorarken yüzünde kendinden memnun bir gülümsemenin izleri vardı. Dudaklarımın arasından ağır bir nefes verdikten sonra, yarı kakhaha atıp yarı soluk aldım. Göğsüm inip kalkıyordu.

Dürüstçe, “Harikayım,” dedim. Etkilerini hâlâ hissediyordum ve hemen şelalenin arkasından çıkıp süzülerek gidecekmişim gibi geliyordu.

“Bu senin için... sorun olmadı mı?” diye sordu, gözleri benimkilere bakarken alev alev yanıyordu.

“Eğer bunda bir sorun görseydim seni durdururdum,” dedim dürüstçe. Toparlanmaya çalıştığımдан, sesim hâlâ nefes nefeseydi. Beni biraz daha inceledi, yeniden konuşmadan önce duraksadı.

“Güzel,” dedi sadece, sesi normalde olduğundan biraz daha derindi. Sessiz birkaç dakika boyunca göz göze bakarak öylece kaldık, yeniden konuşmadan önce yüzünde hafif yarım bir gülümseme belirdi. “Geri dönmeliyiz.”

Gözlerimi kırptırdım, şaşırsam da hemfikir olarak başımla onayladım. “Evet, tabii.”

Başımı öne doğru salladı. Elini suyun içinden çıkardı, tereddütle aramızda tuttuktan sonra, yüzüme doğru getirip başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. Gözleri dudaklarıma odaklanırken nefesim kesildi, bir kez daha yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Hadi gidelim.”

Elini geri çektikten sonra dönüp şelaleden akan suyun ardında kayboldu. Derin bir soluk almak için bir dakika oyalandım ve üzerime çöken sisten sıyrılmaya çalıştım, fakat çok az yardımı oldu. Onun peşinden suyun içinden geçerken hâlâ süzülüyormuşum gibi hissediyordum. O ufak gölün karşısına doğru geçerken peşinden yüzüyordum.

Megan De Vos

Sudan çıkarken omuzlarındaki kasların kasılıp gevşemesini izledim ve bedeninin az önce benimkine dayandığını düşünerek garip bir huşu hissettim. Şimdi bir kez daha açık alanda olduğumuz için anın mahremiyeti bedenimin derinliklerine saklanıyor ve olanların kanıtını saklıyormuş gibiydi. Hayden sudan çıktığında, bedeninden aşağı akan damlaları izledim. Sırtındaki kasların üzerinden kolaylıkla ilerleyip düşen damlalar toprağın üzerine iniyordu.

Kıyıya ondan sonra ulaştım ve aniden yanımda havlu getirmediğimizi hatırladım. Kıyafetlerimi alırken kaşlarımı çattım, ıslanmalarını beklemiyordum, fakat kampa üzerinde sadece iç çamaşırlarımla dönemeyecek kadar utangaçtım. Hatta şu anda Hayden'ın önünde dururken bile mahcup hissediyordum, ama göle girmeden önceki an aklıma geldi. Vücudumu saklamamı engellemişti. Bana sanki güzelmışim gibi bakmıştı. Bu düşünceyle birlikte kalbim bir kez daha gümbürdedi.

Hayden sessizliği bölerek, "Dönüşte yiyebiliriz," dedi.

Kıyafetlerimi üzerime geçirirken, "Tamam," diye yanıtladım. Hayden gözlerime baktı, ancak tişörtümü başımdan geçirdiğimi gördüğü anda bakışlarını kaçırdı ve dikkatini yenden giyinmeye verdi. Birkaç dakika sonra ikimiz de tamamen giyiniklik ve Hayden silahını şortunun kemerine sıkıştırmıştı. Öğle yemeğimiz olan sandviçlerden birini bana uzattı ve Kara Kanat'a doğru yola koyulduk.

Yürürken bir şey söylemeliymişim gibi hissettim, ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Bir dakika önce Hayden beni öpüyor ve bana dokunuyorken, bir sonraki dakikada tamamen farklı bir

dünyadan gibi görünmesi çok garipti. Ağaçların arasından ilerlerken konuşmadı, gözleriyle olası bir tehdit var mı diye etrafı tarayıp Maisie'nin onun için sardığı sandviçi yemekle meşguldü. Ben de yedim, yemeği yalayıp yutarken ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim.

Beş kelimeden fazla etmeden bir saat kadar yürüdükten sonra, sessizliği bozmak için herhangi bir şey söyleme dürtüsü hissetmeye başladım.

“Bugün ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum. Sohbet etmek için ortaya attığım yavan girişime karşılık yüzümü buruşturdum.

“Aslında hiçbir şey,” diye yanıtlarken omzunu silkti. “Sadece bir şeylerin ters gitme olasılığına karşı kamptan uzun süre ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum.”

Bu inanışa neyin sebep olduğunu merak ederek, “Önceden, sen yokken bir şeyler ters mi gitti?” diye sordum.

Sadece, “Evet,” diye cevapladı, başka bir detay vermedi. Benden tarafa bir bakış attı, yalnızca sohbet etmeye çalıştığımı fark etmiş gibi görünüyordu. “Üzgünüm.”

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çatarken, “Ne için üzgünsün?” diye sordum.

“Bunda iyi olmadığım için üzgünüm.”

“Neyde?”

“Konuşmakta.”

“Uğraşmadığında konuşma konusunda iyisin,” diyerek güldüm. Onu hazırlıksız yakaladığım zamanlar, bana bir sürü şeyi açık ettiği anlardı. Sanki çok geç olana kadar neyi paylaştığını gerçekten fark etmiyordu.

Megan De Vos

Sözlerim üzerinde düşünürken, “Uğraşmadığım zamanlarda,” diye tekrarladı.

Başımı sallayıp, “Hı hı,” diyerek onayladım.

“Şey, bu konuda sen de harika sayılmazsın,” dedi. Ona yandan bir bakış attığımda yüzünde bir gülümsemenin izini gördüm, bu ifade bana takıldığını gösteriyordu.

“Yanılmıyorsun,” diyerek güldüm. Kendimle ilgili bir şeyleri paylaşma konusunda ne kadar korkunç olduğumun fazlasıyla farkındaydım. Ona açıkladığım tek kişisel şey, ağabeyimin kimliği idi. Benimle ilgili öğrendiği diğer her şey gözlemler ya da genellikle yaptığımız sınırlı konuşmalar aracılığıyla idi. Bana bakıp ciddi bir şekilde gülümsedi, en sonunda aramızdaki sessizliğin bozulmasına memnun olarak aynı şekilde karşılık verdim.

Ağaçların olduğu sınırdan çıktığımızda kulübeler görüş alanımıza girdi, sonunda Kara Kanat’a geri dönüyorduk. Her şeyin yolunda olduğunu görünce rahatladım, Hayden’in önceden bir şeylerin ters gitmesiyle ilgili yorumu beni biraz ürpertmişti. Birkaç kulübeyi geçtikten sonra, kampın ana merkezine ulaştık ki burası insanların yaşamlarını sürdürmeye devam ettiği yerdı. Tam hastanenin yanından geçiyorduk ki birisi Hayden’in adını seslendi.

“Hayden!”

İkimiz de sesin geldiği yöne doğru döndüğümüzde, Docc’un revirden çıktığını gördük.

Hayden, “Docc, neler oluyor?” diye sordu endişesi yüzüne yansyarak.

“Sorun Kit,” derken yüz ifadesi ciddiydi. Kelimeleriyle

birlikte aniden içimde bir korku hissettim. Hayden gergin bir şekilde yanımda durdu. “Enfeksiyon kaptı ve tedavi etmek için uygun ilaçlarım yok.”

Hayden ciddi bir şekilde, “Durumu ne kadar kötü?” diye sordu.

Docc endişeyle ellerini ovalarken, “İlaçları alırsam tedavi edebilirim, ama onlara mümkün olduğunca kısa sürede ihtiyacım var,” dedi.

Hayden çabucak, “Neye ihtiyacın var? Hemen şimdi gideceğim,” dedi.

Docc, Hayden’a bir parça kâğıt uzatarak, “Antibiyotiklere ihtiyacım var,” dedi. “Ama kötü haberler var.”

Hayden hüsrarla, “Daha fazla kötü haber mi?” diye sorarken elini artık neredeyse kurumuş olan saçlarının arasından geçirdi.

“Boz Topraklar’ın şehri silip süpürdüğünü biliyorum. Neredeyse hepsini depolarında tutuyorlar.”

Hayden öfkeyle, “Boz Topraklar mı?” diye tekrarladı. “Oraya ulaşmak saatler alır!”

Docc usulca, “Biliyorum,” dedi.

Hayden, “O kadar uzun süre dayanabilir mi?” diye sorarken sesinde korku vardı.

“Öyle olacağını umuyorum. Daha fazla vakit harcamayız. Dax’e zaten gitmesi için hazırlanmasını söyledim. O hazır olur olmaz içinüz gitmelisiniz.”

“Tamam,” dedi Hayden ve hızlıca başıyla onayladı. “Acele edeceğiz.”

Megaş De Vos

“İyi şanslar. Dikkat edin,” dedi Docc ve revire dönmeden önce başıyla bana kısaca selam verdi.

Hayden, “Lanet olsun,” diye homurdandı, çileden çıkmış bir halde elini yüzünde gezdirdi. “Hadi, gidelim.”

Yolun sonundaki baskın hazırlığının yapıldığı binaya yönelmek için döndü ve çabucak onu takip ettim.

“Hayden,” dedim.

“Ne?” diye bağırdı. Yoldan aşağı giderken bedeni gergindi. Kaba ses tonunu görmezden geldim, çünkü bu kesinlikle kişisel değildi.

“Listeyi görmeme izin ver,” diye rica ettim. “Bazılarını bulmak için Boz Topraklar’dan daha yakın bir yer biliyor olabilirim.”

Boz Topraklar, tıpkı Kara Kanat ve Gri Taş gibi başka bir kamp-tı. Ancak çok daha uzaktaydı ve her ne kadar tehlikeli olsa bile, gitmek için en hızlı yol şehirden geçmektir. Eğer şehirden uzak durabileceksak elimden gelen her şeyi yapardım. Hayden listeyi bana uzatırken konuşmadı. Gözlerim Docc’un istediği antibiyotikleri taradı, hepsini biliyordum. Ancak Docc’un söylediği şeyin doğru olduğunu fark ederken içimde hayal kırıklığı hissettim; bu ilaçların olduğunu bildiğim tek yer Boz Topraklar’dı.

“Lanet olsun,” diye homurdandım ve listeyi Hayden’a uzattım. Baskın hazırlığının yapıldığı binaya açılan kapıdan geçerken bana gerginlikle baktı. Orada Dax’ın toplamış olduğu ufak bir yığın malzemeye karşılandık.

Dax, “Selam,” derken, bir silah kutusuna malzemeleri doldurduğu yerden, omzunun üzerinden bir bakış attı. Elindeki dokuz milimetrelik iki silahla döndü. Birini Hayden’a uzatmak

üzereydi ki Hayden arkasına uzanıp zaten taşımakta olduğu silahı kavradı ve Dax'ın görebilmesi için hafifçe salladı.

Dax yeniden dönmeye niyetlenerek, "Boş versene," diye homurdandı.

Hayden, "Bekle," diyerek onu durdurdu. "Onu Grace'e ver."

Kalbim küt küt atıyordu. En sonunda silah konusunda bana güveniyor muydu?

Dax sıkıktığı dişlerinin arasından, "Ne?" dedi.

Hayden, "Kit olmadan azınlıktayız ve Grace silahı yokken bir işe yaramaz," diye açıkladı. Bana işe yaramaz diyerek hakaret ettiğinde hissettiğim hafif acıyı görmezden geldim, özünde haklı olduğumu biliyordum. Kurşunlara yumruğunuzla kafa tutmak zordu.

Dax silahı bana uzatmadan önce bize şüpheyle baktı. Silahın elimdeki ağırlığı harika bir şekilde tanıdık gelmişti ve Kara Kanat'a vardığımdan beri ilk defa kendimi tamamen savunmasız hissetmedim. En sonunda kendimi ve etrafımdakileri korumamın gerçek bir yolu vardı. Etrafımdakilerin Hayden ve Dax olduğunu ve onları korumayı da fazlasıyla istediğimi fark ettiğimde aniden gözlerimi kırptırdım.

Dax, "Eğer beni vurursan seni öldürürüm," diye homurdandı. Yüzünde, karanlık kelimelerini aydınlatan yarım bir gülümseme vardı. "Siz neye ihtiyacınız varsa alın, ben gidip kamyonu getireceğim."

Hayden başıyla onaylayarak, "Kulağa iyi geliyor," dedi. Dax bizi binada yalnız bırakarak gitti. Hayden kaygılı bir şekilde bana baktı, sanki bana silah verme kararını sorguluyor gi-

biydi. Emniyetini ayarlayıp arkama soktum, Hayden'in sıklıkla yaptığı gibi kemerime sıkıştırdım. Sırtıma değen soğuk metal rahatlatıcı bir his veriyordu.

Gözlerimi devirerek, "Sizi vurmayacağım herhalde," dedim.

Hayden, "Biliyorum," dedi. Bakışlarının fazladan birkaç saniyeliğine üzerimde oyalanmasına izin verdikten sonra, başka neye ihtiyacı varsa toplamak için harekete geçti. Odada dolanarak iki ayrı sırt çantasına malzemeleri attıktan sonra, çantalarından birini bana verdi. İçine baktığımda daha fazla mühimmat, iki şişe su, biraz yiyecek, bir el feneri ve ufak bir ilkyardım çantası olduğunu gördüm. Uzun bir koşu için hafif malzemelerdi, fakat bu durumu atlatmamıza yetecek kadardı.

Dışarıdan gelen kamyonet kükremesi Dax'ın geldiğini söylüyordu. Tam kapıya yönelmek üzereydim ki Hayden beni durdurdu. Bakışları benimkilerle buluşurken elini koluma koydu.

Sessizce, "Dikkatli ol," dedi. Beni izlerken kaşları alçaldı. Yüzündeki endişeli ifade nefesimi kesti.

Bakışına karşılık vererek, "Sen de," diye yanıtladım. Dudaklarını ince bir çizgi haline gelene kadar birbirine bastırdı ve başıyla onayladıktan sonra, elini kolumdan çekerek Dax'ın yere bırakmış olduğu malzemeleri topladı. O elindekileri dışarı taşıırken kapıyı onun için açık tuttum, malzemeleri kamyonetin arkasına attı ve Dax yolcu koltuğuna kayarken Hayden direksiyonun arkasındaki yerini aldı. Arka koltuğa zıpladım ve anında çamaşır suyunun keskin kokusunu duydum. Bana dökülmüş olan kanı hatırlatıyordu ve görünüşe göre, bu araçta bulduğumuz son seferden beri arka koltuk temizlenmişti.

Hayden kamyoneti çalıştırdı, insanlar bizim için yolu açarken kamyonet binaların arasından geçiyordu. Giderken kimse konuşmadı, herkes konuşamayacak kadar gergindi. Şehre yaptığımız son ziyaretin nasıl olduğunu düşünmemeye çalışsam da oraya gittikçe yaklaşırken bu imkânsız bir hal alıyordu. Çaresizce Boz Topraklar'a ulaşmak için şehirden geçmek dışında bir yol olmasını diledim, ancak başka bir seçenek yoktu. Etraftan dolanmak yolu iki kat uzatacaktı ve bizim vaktimiz dardı.

Daha ben farkına bile varamadan, şehrin sınırlarına girdiğimiz için binaların parçalanmış sivalarıyla çevrelendik. Hayden sokaklara saçılan enkaz yığınının arasından kolaylıkla sapıyor, yolumuzda duran çimento ve metal parçalarından sakınıyordu.

Hayden, Dax'le bana, "Gözünüz Yabancılerde olsun," dedi. O görmese bile başımla onayladım ve hazırlanmak adına ödüllendirildiğim silahı çıkarmak için arkama uzandım. Şimdi şehrin kalbine giriyorduk, en tehlikeli Yabancılerin pusuda beklediği yerd. Gün içinde nispeten daha az aktif oluyorlardı, pis işler için geceyi tercih ediyorlardı, ancak günün hangi saati olursa olsun, eğer bizi indirme fırsatını bulurlarsa tereddüt etmezlerdi.

Akşam yaklaşırken gün ışığı çabucak kayıp gidiyor, beni zaten olduğumdan daha da endişeli bir hale getiriyordu. Hayden şehirden hızla geçmeye devam etti ve bedenim daha fazla adrenalin pompalamaya başladı. Şehrin içine girmekten korkmuyordum, fakat beni rahatsız etmediğini söylersem de yalan olurdu. Bir sokak arasından geçerken toplu halde duvara yaslanmış duran üç ya da dört insan fark ettim.

“O sokak arasında,” dedim ve yaklaşıp yaklaşmadıklarını görmek için döndüm. “Takip etmiyorlar gerçi.”

Hayden’ın tek söylediği, “Tamam,” oldu. Çenesinin sertçe kasıldığını ve direksiyonu tutan eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ettim.

Aniden bir çarpma sesi geldi, silah sesinden daha farklıydı. Kaputun altından duman sızmaya başlarken araba tekledi, motor tekerlere güç veremeyerek durdu. Hayden arabayı gitmesi için zorlarken bağırarak küfretti, ama çaresi yoktu. Hızımız gittikçe azalıyor, yavaşlıyorduk. En sonunda caddenin orta yerinde durduk. Motor tamamen kapanmadan önce gürültüyle ses çıkardı.

Hayden, “Hayır, hayır, hayır!” diye bağırırken yumruğunu direksiyona geçiriyordu. “Benimle dalga geçiyor olmalısın!”

Dax, “Siktir,” diye homurdandı ve ön camdan kaputa bakmak için öne doğru eğildi. Etrafımıza bakınırken kalbim gümbür gümbürdü, her an Yabaniler tarafından kısırılacağımızdan emindim.

“Yoldan çıkmamız lazım,” dedim. Hızla solup giden gün ışığının fazlasıyla farkındaydım. Yapmak istediğimiz son şey, geceleyin şehirdeki bir caddenin ortasında yakalanmaktı.

Hayden kararlılıkla, “Hayır, tamir edip devam edebiliriz,” dedi. Anahtarı çevirmeye çalıştı, fakat motordan hiç ses gelmedi. Bir kez daha hüsrarla elleriyle direksiyona vurdu.

Dax gergince, “Hayden, karanlık çökmeden tamir edebilir miyim, bilmiyorum,” dedi. “Sorunun ne olduğunu bile bilmiyorum ve güneş neredeyse battı. Risk alamayız.”

Ağarsı

Hayden, "Lanet olsun," diye homurdandı, haklı olduğumuzu biliyordu. "Tamam, eşyaları alın, şu binaya doğru gideceğiz."

Caddenin karşısındaki birkaç katlı binayı işaret etti. Dax'le ikimiz başımızla onayladık, malzemeleri mümkün olduğunca hızlı bir şekilde toplamak için harekete geçtik.

Her ne kadar hoşumuza gitmese de geceyi şehrin göbeğinde geçirecek gibi görünüyorduk. İşte bu harikaydı!

GRACE

Üçümüz, yapabildiğimiz kadar hızlı ve sessiz bir şekilde koşarak caddenin karşısına geçtik. Gözlerimizle durmaksızın yaklaşan bir tehdit var mı diye etrafı tarıyorduk. Şansa bakın ki etrafta başımıza gelen ufak talihsizliğe tanık olan ya da burada olduğumuzu fark eden biri yok gibi görünüyordu. Hayden'ın seçmiş olduğu bina kamyonetten epeyce uzaktaydı, böylece bizi bulmaları daha da zorlaşacaktı.

Hayden kapıda duraksadı, sırt çantası geniş omuzlarından sarkıyordu ve aralık duran kapıdan içeri tedbirli bir şekilde baskarken silahını çekti. Bir çeşit terk edilmiş ofis binası gibi görünüyordu, üç kat yüksekliğindeydi ve fazla geniş değildi. Hızla taramak fazla vakit almazdı, Hayden'ın burayı seçme sebebinin de bu olduğunu tahmin ediyordum.

Megaş De Voa

Kapıyı yavaşça açarken silahını havada tuttu, binaya girerken hiç ses çıkarmadığından emin oluyordu. Arkamdan gelen Dax'le onu takip ettim, kapıdan tek sıra halinde geçerken, hepimiz silahlarımızla farklı yönleri nişan alıyorduk. Hayden başını yan tarafa doğru salladı, birinin pusu kurma ihtimaline karşı üst kata çıkmadan önce bütün alt katı taramamızı işaret ediyordu. Gerçekten bir şey yapmanın heyecanıyla kalbim küt küt atıyordu, uzun süre boyunca Kara Kanat'ta bulunduktan sonra, baskının heyecanını ve tehlikesini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Kamyonetin bozulmasına rağmen, bu Hayden'la çıktığım ilk baskındı ve kendimi biraz kontrol sahibi gibi hissediyordum. Sanırım silahın bundaki payı büyüktü.

Gözlerim hızla kararan binayı araştırırken silahımı etrafımda çeviriyor, hedef ya da pusuda bekleyen tehlikeleri arıyordum. Sırtımdaki çanta hoşlanmadığım biçimde hafifti, hafif demek yeterince malzememiz yok demekti ve herhangi bir yerde geceleme planlamamıştık. Hayden'in hiçbir yerde durmadan gidip dönmeyi umduğunu biliyordum, bu da battaniye ve daha sıcak tutan giysiler gibi şeyleri önemsiz hale getiriyordu, ama kamyonetin şehrin ortasında bozulmasını da planlamamıştı.

Karman çorman olan ve ciddi şekilde yağmalanmış ilk katı aştıktan sonra, burada kimsenin olmadığı çabucak belli oldu. Ancak Hayden dış kapıya doğru geri dönerken silahlarımızı havada tuttuk. Hayden kapıyı kilitlemenin bir yolunu bulmaya çalışırken onu izledik, kırık kilit dilinin kapıdan sallandığını görünce kaşlarını çatı. Kapıyı kapanması için iterken kollarındaki kasların gerilmesini izledim. Hayden, kapıyı kapatmak için zor-

larken, eğik çerçevesi yüzünden pat diye hafif bir ses çıktı. Sesle birlikte olduğum yerde büzüldüm, yanımdaki Dax de öyle.

Dax, “Harika,” diye homurdanınca Hayden pis pis ona baktı. Gözlerim kapıyı kapalı tutabilmek için kullanabileceğimiz bir şey bulmanın umuduyla etrafı taradı, en sonunda yan yatmış, geniş bir dosya dolabını fark ettim.

“Bana yardım et,” dedim ve başımla ağır metal parçasını işaret ettikten sonra ona doğru yürüdüm. Kısa bir süreliğine silahımı kemerime taktığımda Hayden da aynısını yaptı. Sürüklemek istediğimi anladı ve karşıma geçerek dolabı kapının önüne çekmeme yardım etti, böylece dışarıdan açılmasını engelleyecekti.

Başıyla onaylayarak, “İyi düşündün,” diye fısıldadı. “Hadi, kalanları kontrol edelim.”

Başımı salladım, bizi ikinci ve üçüncü kata çıkaran basamaklarda onu takip ettim. İkinci kat giriş katıyla benzer şekilde ofislerden oluşuyordu ve herhangi bir canlıdan eser yoktu. Üçüncü ve son kata çıktığımızda, üç farklı odaya ayrıldığını gördük: Bir banyo, geniş bir toplantı odası ve alt kattakilerden çok daha geniş olan bir ofis. Burası nispeten daha temizdi, sanki baskıncılar binayı terk etmeden önce malzemeler için üçüncü kata çıkmaya zahmet etmemişlerdi.

Hayden banyoya giden kapıyı ayağıyla açtı, silahını karanlık odaya yöneltse de kimse yoktu. Toplantı odası ve ofisin de boş olduğu çabucak anlaşıldı, bununla birlikte herkes rahatlayarak bir nefes aldı.

Dax omzunu silkerek, “Bu umabileceğimizin en iyisi,” dedi. Hepimiz ofiste toplanırken kendini güzel ahşap masanın ar-

kasındaki geniş bir sandalyeye bıraktı. Basamaklardan çıktığımızdan beri ilk defa silahlarımızı indirdik. “Bana yakıştı, değil mi?”

Hayden’la ikimize memnun bir şekilde sırttı, elimde olmadan sessizce güldüm. En stresli durumlardayken bile, Dax gamsız olmayı başarıyordu. Kollarını başının arkasında birleştirip sandalyeye yaslandı ve sırtını esnetti. Bu sırada Hayden aşağıdaki caddeyi gözlemek için pencereye doğru gitti.

“Sence kamyoneti tamir etmek için ne kadar zamana ihtiyacın olacak?” diye sordu. Yabancıları ya da diğer düşmanları ararken gözlerini kısıtı, fakat hiçbirini görmediği açıktı, çünkü alarına geçmedi.

Dax omzunu silkip, “Sorunun ne olduğuna bağlı,” dedi.

Kullanabileceğimiz bir şey var mı diye etrafımıza bakındım. Ortada geniş bir masa bulunuyordu, Dax’ın işgal ettiği sandalyenin haricinde, masanın karşısında iki sandalye daha vardı. Odanın bir yanında kısmen yararsız çöple dolu bir ödül dolabı, diğer yanındaysa birkaç geniş dosya dolabı vardı. Binanın bizim için sığınak görevi görmesi dışında, burada bulunan hiçbir şeyin bize gerçekten bir yarar sağlamayacağını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Hatta uyumak için bir kanepe bile yoktu.

Hayden perdeleri çekip kapattığında sıçradım, güneşten arta kalan azıcık ışığın da odaya girmesini engelledi. Dax’ın karşısındaki sandalyeye oturmak için harekete geçtim, ancak karanlık yüzünden önüme çıkan masaya çarptım.

“Ah,” diye homurdandığımda, Dax kısık bir sesle güldü. “Kes sunu,” diye söylensem de yüzümde bir sırıtış vardı. Sırt çantamı çıkarıp ayaklarımın arasına bıraktım ve Hayden’in koyduğunu bil-

diğim el fenerimi aramaya koyuldum. Görünüşe göre Dax de aynı şeyi yapıyordu ve kendisinininkini benden önce buldu, çünkü ufak bir ışık huzmesi odayı ve yanımda kalan tek sandalyeye oturmak için ince ve zarif bir şekilde hareket eden Hayden'ı aydınlattı. Hayden oturduğunda sandalye çatırdayarak yüz hatlarının hoşnutsuzlukla buruşmasına sebep oldu.

“Ee, şimdi ne olacak? Güneş doğana kadar bekleyecek miyiz?” diye sordum. Aslında hiç gece şehirde kapana kısılmamıştım, fakat hava karardığında dışarıda kalmanın yapmak isteyeceğiniz son şey olduğunu biliyordum.

“Evet, sanırım,” dedi Hayden. Bu durumda olduğumuz için keyfi fazlasıyla kaçmış gibiydi, ancak kamyoneti karanlıkta tamir etmeye çalışmak çok tehlikeliydi. Dax bizi görmezden gelerek masayı karıştırmaya, araştırmak için çekmeceleri açmaya başladı.

Hayden başıyla sırt çantamı işaret ederek, “Eğer acıktıysan yiyebilirsin,” dedi.

“Ben iyiyim,” diye cevapladım. Bana bir bakış attı ve sanki bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi derin bir soluk aldı, sonrasındaysa aklını başına topladı.

Dax aniden, “Bingo!” diye bağırarak karıştırmak için eğildiği çekmecedен doğruldu. Yumruğunu havaya kaldırırken vahşice sırttı, neredeyse tamamen sıvıyla dolu olan kahverengi bir şişe tutuyordu. Viski.

“Az önce bu baskın çok daha eğlenceli hale geldi,” dedi. Masanın üzerine koyduktan sonra, ellerini saygılı bir şekilde üzerinde gezdirdi. “Asırlardır ağzıma içki sürmedim.”

Hayden başını sertçe iki yana sallayarak, “Hiç yolu yok,”

Megan De Vos

dedi. “Ayrıca Kit revirdeyken onunla birlikte içmenizın üzerinden çok geçmedi.”

“Hayır, içmedim. Hepsini Kit içti, ayyaş herif,” dedi. Hayden’in sert bakışına aldırmayıp kapağı çevirmeye başladı. Yılların sıkıştırdığı kapakla boğuşurken dişlerini sıktı. Coşkulu bir sevinçle en sonunda sessizce açmayı başardı.

Hayden onaylamayarak, “Hayır, Dax, dikkatli olmamız gerekiyor,” dedi. “Şehrin göbeğindeyiz ve sen sarhoş olmak mı istiyorsun? Bu berbat bir fikir.”

Dax, “Sarhoş olmak istemiyorum, sadece bir yudumcuk,” diye karşı çıktı. Sanki Hayden’in almasından korkuyormuş gibi şişeyi kendine doğru çekti. “Eğer sen istemiyorsan, tamam. Grace’le ikimiz içebiliriz, değil mi Grace?”

Dax bakışlarını bana çevirip pis pis sırtarak beni şaşırttı.

Ne yapacağımdan emin olamayarak, “Ah...” dedim. Bir yandan duygusal olarak böylesine tüketici bir günün ardından bir içki tam da ihtiyacım olan şey gibi geliyordu, ama diğer yandan Hayden’in tepesini attırmak istemiyordum. Bu binadayken nispeten güvendeddik. Birazcık içki öldürmezdi ya...

Hayden sanki düşüncelerimin gittiği yönü görebiliyormuş gibi bana dik dik baktı ve bu da kararlılığımı destekledi. Teknik olarak onun mahkûmu olabilirdim, fakat bugünden sonra, artık bu terimin beni tam olarak tanımlamadığını düşünmek zorundaydım. Hayden her hareketimin bekçisi değildi.

“Tabii, hadi içelim Dax,” deyip sırtıttım. Kararım üzerine Hayden ağır ağır iç geçirdi, bakışlarını benden uzaklaştırarak sırt çantasını karıştırdı. Bir mum ve kibrit kutusu çıkarıncaya kadar kurcalayıp durdu, mumu masanın üzerine sabitledi ve

yaktı, böylece Dax el fenerini kapatabildi. Yumuşak bir ışık odanın etrafında göz kırıyor, masayı ve çevremizdeki birkaç adımlık yeri aydınlatıyordu, ama odanın geri kalanını göreceli olarak karanlıkta bırakıyordu.

“Hadi, ama Hayden, gevşe,” dedi Dax. Şişeyi dudaklarına doğru kaldırırken ona sırtıp başını arkaya doğru yatırdı. Ağzına sıvıdan biraz akıttıktan sonra şişeyi indirdi ve acı içki dilinden kayıp geçerken yüzünü buruşturdu. Yuttu ve ağır bir soluk verdi, kaşlarını havaya kaldırırken sessizce ılık çaldı.

Elinin tersiyle dudaklarını silerken, “Umarım içkiye dayanabilirsin Grace,” dedi. “Güçlü bir şey bu.”

Bana verdiğinde burnuma doğru götürüp bir nefes çektim. Yakıcı, berbat koku burun deliklerime girdiğinde yaptığım şeyden anında pişmanlık duydum, burnumun üst katmanındaki hücreleri yakmıştı kesindi. Hayden’in beni izlediğini hissedebiliyordum ve küçük bir kız gibi görünmeden bu şeyi içmeye kararlıyım, o yüzden şişeyi dudaklarıma doğru kaldırıp geriye doğru eğdim. Yutkundüğümde acı sıvı dilimi ve boğazımı yaktı. Tadı saf asit gibiydi, dilime değdiği anda midemin altüst olmasına sebep oldu, fakat payıma düşeni yutarken bir şekilde yüzümdeki ifadeyi sabit tutmayı başardım.

Dax mutlulukla, “İşte, böyle,” dedi. Ben şişeyi indirip Hayden’a uzatırken, Dax’ın etkilendiği açıktı. Hayden şişeyi aldığı anda şaşırırdım ve yüzünde hafif bir şok ifadesi gördüğüm için memnun oldum. “Hadi, Hayden. Yalnız içmemize izin verme. Sadece bir defacık. Ya da iki.”

Ona yumuşak bir şekilde sırtarak, “Evet, hadi, ama Hay-

den,” diye takıldım. Gözlerinde eğlenceye dair ufacık ışıltılar görmemin ardından, başını iki yana salladı ve alçak sesle güldü.

“Pekâlâ. İkiniz çok kötü örnek oluyorsunuz,” diye söylendi. Hayden’ın bir yudum alışını, irkilmemek için elimden gelenin en iyisini yapmış olmama rağmen, Dax ve benden çok daha iyi üstesinden gelişini izledim. Hayden’ın tek tepkisi, şişeyi Dax’e uzattıktan sonra yüzünde oluşan ufacık buruşmaydı. İçkiden artakalan yanma sonunda ele geçirmişti.

Dax şişeyi kabul ederken sessiz bir zafer çığlığı attı ve ellerine aldığı anda durakladı.

Süklüm püklüm sırtıarak, “Bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi. Aldığı ilk yudumun etkisindeki midesini rahatlatmaya çalışırcasına derin bir soluk koyverdi.

Hayden sandalyesinde arkasına yaslanırken, “Bir defada durmayacağını biliyordum,” diye homurdandı.

“Bir yudum, bir kadeh sayılmaz. Bardak olmaması, en azından birkaç yudum alacağım anlamına geliyor,” diyerek kaygısızca karşı çıktı. “Öldürülecek biraz zamanımız var, bunu daha keyifli geçirmek ister misiniz?”

Hayden tekdüze bir sesle, “Hayır,” diye yanıtladı. “Bu bir baskın. Eğlenceli olması gerekmiyor.”

“Aklında ne var?” diye sordum. Daha fazla viski içmek için biraz motive olması yardımcı olabilirdi, çünkü kendi başıma biraz daha içebilir miydim, bilmiyordum. Hayden bir kez daha bana dik dik baktı. Yumuşak ışıktaki karşımdaki Dax’e bakarken onu görmezden geldim tabii.

“Hiç yapmadım oyunu,” dedi Dax. “Daha önce oynadın mı?”

“Hayır,” dedim. “Daha önce hiçbir şey oynamadım.”

“Olay da bu. Daha önce hiç yapmadığın bir şey söylüyor-sun ve eğer biz yapmışsak, içmek zorundayız,” diye açıkladı.

Hayden, “Kulağa pek de oyun gibi gelmiyor,” diye söylen-di. Kötü vakit geçirmek konusunda çok kararlı görünüyordu, aslında binadaki konumumuz göz önüne alındığında, sanırım bu anlaşılabilirdi.

“Hadi deneyelim,” dedim. Kaşlarımı havaya kaldırarak Hayden’a bir bakış attım. İç geçirdi ve gözlerini devirdikten son-ra, sanki bana müsamaha gösteriyormuş gibi öne doğru eğildi.

“Peki. O zaman önce sen, okul çocuğu,” dedi Dax’e. Ar-tık içinde yaşadığımız dünya düşünüldüğünde, Hayden’ın kul-landığı çok garip bir sözdü. Çok uzun bir zaman önce, baba-mın benzer bir şeyi söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Öyle şeyler çok uzun zaman önce yok olmuştu ve bugünlerde onun ne kastettiğini herkes anlamazdı bile.

“Tamam,” dedi Dax. Parmaklarının ucunu ovalarken yü-zünde komploculara özgü bir bakışla gözlerini Hayden’la be-nim aramda gezdirdi. En sonunda imalı bir şekilde bana baka-rak, “Hiç Gri Taş’ta yaşamadım,” dedi. Gözlerini devirdim.

“Cidden mi?”

Kendini beğenmişçesine, “Cidden. Dik kafaya dostum,” derken şişeyi masanın üzerinden bana doğru kaydır-dı. Şişeyi kaldırıp bir yudum alırken Hayden’ın gözlerini üzerimde his-sedebiliyordum, ikinci sefer de ilki kadar yakıyordu. Bu defa yutkunurken irkildiğimde kontrolümü biraz daha kaybettim, sonra da şişeyi masanın üzerine bıraktım.

“Benim sıram mı?” diye sordum, alkol boğazımı yakarken burnumu çekiyordum. Dax başıyla onayladı. İkisini de alt ede-

bilecek bir şey bulmak için zihnimi zorladım. “Ben hiç... bir kızla yatmadım.”

Dax kahkahayla güldükten sonra şişeyi kendine doğru çekip coşkuyla bir yudum aldı, ardından Hayden’a doğru itti. Hayden şişeyi alıp bir yudum içtiğinde ve şüphelendiğim, fakat doğrudan sormak istemediğim şeyi onayladığında, midem sıkıntılı bir şekilde buruldu. Demek önceden biriyle yatmıştı. Bugün bana yapmış olduğu şeyi göz önüne alınca şaşırtıcı değildi ve bizzat ben de önceden başkalarıyla birlikte olmuştum. Aklım anında Kara Kanat’taki kızlara gitti, hangisinin olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum. O insanın artık orada olmayabileceği gibi korkunç bir fikir belirdi aklımda, o yüzden başımı iki yana salladım ve düşünce silsilemi başka tarafa yönleltmeye zorladım.

“Hayden, sıra sende,” diyerek başımla onu işaret ettim. Keşfimden sonra eğip bükmemek için ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım.

“Pekâlâ. Ben hiç yüzümde örümcek olduğunu düşündüğüm için, oldukça iyi bir aracı ağaca çarpmadım,” dedi Hayden. Masanın karşısındaki Dax’e pis pis güldü.

Dax anında, “O bir seferlikti ve suratımda bir örümcek vardı, çok sağ ol ya,” diyerek sertçe cevap verdi. Parmağıyla Hayden’i işaret ettikten sonra sırttı ve isteksizce şişeyi aldı. “O şey suratında sürünürken sen soğukkanlılığını koru da görelim.”

Buraya geldiğimizden beri Hayden ilk defa gerçek bir kahkahayla güldü, Dax’in bir yudum daha alışı izlerken yüzünde bir sırıtış belirdi. Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı ve bir

anlığına, gülümsediğinde ne kadar güzel görüldüğünü düşünerek büyüldüm. Keşke daha fazla gülümseseydi.

Sanki bakışımı hissedebiliyormuş gibi, Hayden'ın gözleri benimkilerle buluşmak için döndü. Gözlerimi kırıştırdım ve yakalanmanın etkisiyle sessizce bir soluk alıverdim, ama dikkatimi başka tarafa çevirmedi. Birkaç saniyeliğine gözlerime baktığında, eğlendiğini gösteren gülümsemesi hoşnut olduğunu belli eden bir ifadeye dönüştü.

Dax, "Benim sıram. Güya tutsak olarak tutmam gereken kişiyi hiç gizlice istemedim," dedi. Gözlerimi Dax'e doğru çevirirken içime hızlı bir soluk daha çektim, yanımdaki Hayden da aynı şeyi yaptı. Dax yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bizi izledi, tepkimizden memnun olduğu açıktı. Dax'ın sözleri zihnimde yankılanırken kalbim çarpmaya devam ediyordu. Aslında bizi rahatsız etmeye mi çalışıyordu, yoksa sadece bizi gözlemleyerek gerçekten Hayden'ın beni istediğini mi düşünüyordu? Hayden beni biraz olsun istiyor muydu, yoksa birlikte geçirdiğimiz zamanlar, aslında istemediği bir şeye boyun eğdiği anlık zayıflık zamanları mıydı?

Dax bize sırtıırken ikimiz de sessiz kaldık. Hayden'ın konuşmasını beklerken nefesimi tuttum. Cevap vermek için ağzını açtı, fakat sokakta yankılanan gürültülü bir şangırtı sesiyle yeniden kapattı.

"Lanet olsun," diye homurdandı, anında üfleyip mumu söndürdü ve pencereye gitmek için sandalyesinden kalktı. Dax'le onu takip ettik, yüzlerimizi pencerenin alt kısmıyla aynı seviyeye getirmek için dizlerimizin üzerinde durduk. Hayden perdeyi sokağa bakmaya yetecek kadar kaldırdı ve gözlerinden

yansıyan ışığı gördüm. Dax'le onu taklit ederek sadece dışarıyı görmemize izin verecek kadar perdeyi kaldırdık.

Yarım blok kadar öteye park ettiğimiz, sokağın aşağısında duran kamyonetimizi net bir şekilde görebiliyorduk. Hayden'in gözlerinden yansıyan ışık, birkaç iriyarı, sert görünüşlü adam tarafından taşınan fenerlerden geliyordu. Toplam dört kişilerdi. Adamlardan biri kamyonetimizi zorluyor, diğer üçü böylece durup izlerken o zorla içine girmeye çalışıyordu.

"Yabaniler," diye homurdandım.

Yanımdaki Hayden başıyla onayladı ve pencereden dışarı dık dık bakmaya devam etti, onları dikkatli bir şekilde izlerken gözleri kısıldı. Kamyonete en yakın olanda bir askı vardı ve kapıyı açmak için pencereden itmeye çalışıyordu, ancak zorlanıyor gibi görünüyordu. Diğer adamlardan biri bir şeyler söyledi, sözleri boğuktu, ancak adama bağırdığını duymaya yetecek kadar yüksekti. Kamyonetin etrafında duran üç kişi sabırsız ve tedirgin gibi görünüyordu, nöbet tutma ve adamın kilitle mücadelesini izleme konusunda arada kalmış gibiydiler.

Hayden, "Girmelerine izin veremeyiz. Eğer girerlerse so-yarlar, o zaman kesin olarak boku yeriz," diye fısıldadı. Muhtemelen fısıldamak gereksizdi, fakat Yabanilerin yakınlığı herkesi diken üstünde tutuyordu.

"Pencere açık mı?" diye sordum. "Onları buradan vura-biliriz."

Hayden pencereyi incelemek için yukarı bakarken, Dax benimle hemfikir olarak sessizce onayladı.

"Sanırım açılacak," dedi. Kilidi yerinden oynatmak için yukarı uzanırken dudağını ısıırıyordu. Açtığına çıkan yüksek

sesle irkildi. Yabaniler aşağıdaki caddede didişmeye devam ettikleri için fark etmemiş gibiydiler. Hayden parmaklarını pencerenin pervazının altına soktu ve yavaşça yukarı doğru iterek pencereyi sessizce açmaya başladı.

“Hepsini bir seferde vurmamız gerekecek,” dedi Dax. “Ayrıca bir kişinin ikisini birden indirmesi lazım.”

Ona katılarak başımı salladım. Eğer her seferinde birini vurursak, içlerinden birinin kaçıp yerimizi bulma olasılığı oldukça yüksekti. Sessizce hareket ettik, silahlarımızla nişan alırken pencerenin kenarına sıralandık.

Hayden fısıltılı bir ses tonuyla, “Ben sol, uzak uçtakini alıyorum, Grace sen de diğerini al. Dax sağdaki diğer ikisi senin,” diye talimat verdi, tek gözünü kapatıp dudağını ısırırken silahını hedefe doğrulttu.

Dax başıyla onaylarken ben de, “Tamamdır,” diye fısıldadım. Hayden, “Üç deyince,” dedi. “Bir, iki... üç.”

Üç hedef yere düşerken sokakta üç silah sesi yankılandı, hepimiz nişan aldığımız hedefleri vurmuştuk. Kilidi kurcalayan son Yabani anında doğruldu ve sertçe dönerek düşmanlarının izini aradı. Gözlerini tam da bizim bulunduğumuz pencereye çevirdiği anda, Dax tekrar ateş etti. Onu tam göğsünden vurarak yere indirdi.

Hayden yanımda ağır bir şekilde soluyarak adamların hareket etmesini bekliyordu. Etmediler. Hayden pencereyi kapatıp bir kez daha kilitlerken yeniden iç geçirdi. Daha fazla Yabani var mı diye sokağı araştırdı, ancak gelen giden yoktu. İki ya da üç kişiden daha geniş gruplarla gezmeleri çok nadir bir

durumdu, dördün üzerine çıkmazlardı. Silah seslerini araştırmak için kimsenin gelmemesi şaşırtıcı değildi.

Hayden perdeyi düzeltip sandalyesine geri döndü. Oturup elini saçlarının arasından geçirdi.

Başıyla şişeyi işaret ederek, “Bu akşamlık bu kadar yeter,” dedi ağır bir şekilde. Dax karşı çıkmadan şişenin kapağını kapattı.

“Pekâlâ,” dedi.

Görünmez bir ağırlığın Hayden’in omuzlarına yerleşmesini izledim. Birisi hayatını kaybettiğinde bunun olduğunu ilk fark edişim değildi. Kim olduğu fark etmezdi, şartların ne olduğu fark etmezdi, Hayden’in canını sıkıyığını biliyordum. Yabanileri vurma konusunda bir an bile tereddüt etmemiştim ve şimdi birini vurmuş olmama rağmen, onlar için pişmanlık duymuyordum. Öte yandan Hayden bu konuda sorun yaşıyordu. Kamptaki yüksek konumu ve katıldığı çok sayıdaki baskına rağmen, can almak hâlâ içini kemiriyordu.

Üzerine bu sorumluluğu yüklediğim için aniden kendimi suçlu hissettim. İlk ikisini indirmek için gönüllü olabilirdim ve Hayden’in bunu yapmasını engelleyebilirdim, ancak bunu düşünürken bile bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Sanki az önce yaptığımız şeyle birlikte içindeki ışık onu terk etmiş gibi görünüyordu, hatta hayatta kalmamız için bu gerekli olsa bile. Az önce ölen dört insanla ilgili Dax’le ben hiç tereddüt bile duymazken, Hayden açıkça zorlanıyordu. Dax’ın birkaç gün önce ettiği sözler aklıma geldiğinde, onun haklı olduğunu biliyordum: Hayden gerçekten çoğumuzdan daha iyiydi.

“Hayden...” Bir şekilde onu teselli etmek istesem de nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sandalyesinde arkasına yaslanırken

yüzünde ciddi bir ifade vardı, yüzünü kapıya dönmek için sandalyeyi çevirdi.

Beni görmezden gelerek, "İkiniz biraz uyuyun. İlk nöbeti ben alacağım," dedi yavaşça. Dudaklarının arasından verdiği derin solukla birlikte yükselip alçalan gergin omuzlarını izlerken kaşlarımı çattım. Onu Dax'ın önünde utandırmadan ne söyleyeceğimi bilmiyordum, zaten aramızda bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu.

Bir şeyler var mıydı?

Hareket etmeyince, "İyi geceler Grace," dedi Hayden. Beni başından savıyordu. Bana bakmadı, ancak onu izlediğimi hissedebildiğini biliyordum. İç geçirdim.

"İyi geceler Hayden."

Dax'ın yanına gittim, masa ve pencerenin bulunduğu duvarın arasına yerleşmişti. Hayden masanın diğer yanında, kapıya dönük oturuyordu. Dax, sanki Hayden'ın bu ruh haline fazlasıyla alışkınmış gibi bir bakış attı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Hayden bizi göremiyor olsa bile, hafifçe omzumu silkerek Dax'ın sessiz hassasiyetine karşılık verdim.

Dax yere yerleşirken, "İki saate beni uyandır dostum," diye seslendi Hayden'a. Kollarını başının üzerine doğru esnettikten sonra düz karnının üzerine yerleştirdi. Öylece birdenbire gözlerini kapattı ve tahminen uykuya daldı. Tereddütleri yoktu, dadanarak onu uyanık tutan hayaletleri yoktu, hiçbir şey yoktu. Dax birkaç saniye içinde sızdı.

Ondan birkaç adım öteye uzandım ve yere yerleşmeye çalıştım, ama zordu. Zemin halıdan bozma bir şeyle kaplıydı ve

sıcaklık hızla düşüyor, uyumak için çok rahatsız edici koşullara neden oluyordu. Ancak rahatsız olmasına rağmen bedenim çabucak bitkin düştü ve birkaç adım ötemdeki Dax gibi uykunun karanlığına doğru itildim. Uykuya yenik düşmeden önce aklımdaki son düşünce Hayden ve Hayden'in omuzlarındaki yükü hafifletmek için bir şeyler yapabilmeyi dilediğimdi.

Uykumdan hafifçe sıçrayarak uyandığımda, aradan daha dakikalar da geçmiş olabilirdi, günler de. Kollarımı sıkıca kendi etrafıma doladığımı fark ederken gözlerimi kapalı tuttum, sanki odaya çöken soğuk havayı bilinçsizce def etmeye çalışıyordum. Gergin bir şekilde yan tarafıma uzanarak yattım, beni uyandıran şeyin tam olarak ne olduğundan emin değildim, ardından boğuk sesleri duydum.

"Hayden, dostum, hadi ama. Biraz uyuman lazım," diye fısıldadı Dax. Sesi daha uzaktan geliyordu ve beni uyandıran şeyin onun kalkması olduğunu fark ettim. Kıpırdamadım, birkaç saat daha uyumak için neler vermezdim. Yine de kemiklerime işleyen şu soğuk sağ olsun, bundan şüpheliydim. Uzuvsu- rım sıcak kalma teşebbüsüyle kıvrıldı.

Hayden kısık ve derin bir sesle, "Ben iyiyim," diye yanıtladı.

"Yok, olmaz, sen sıranı savdın. Şimdi bana bırak. Zaten senin kadının yanında uyumak garip hissettiriyor," dedi Dax.

Hayden biraz fazla hızlıca, "O benim kadınıym değil," diye yanıtladı. Benden bahsedilmesiyle birlikte yüreğim pır pır etti ve Hayden'in inkâr etmesiyle birlikte hissettiğim hayal kırıklığı- nı görmezden gelmeye çalıştım.

"Neyse ne, her hâlükârda, sıra benim. Şimdi git uyu," dedi

Dax. Biraz hışırtı sesi duydum ve Dax'ın Hayden'ı sandalyesinden itmeye çalıştığı o görüntü zihnime süzülüyordu, neredeyse beni kıs kıs güldürüyordu. Sönük bir pat sesini, Dax'ten gelen bir "of" sesi takip etti, Hayden ona yumuşakça vurmuş olmalıydı. Yine de sandalye gıcırdadı ve Hayden'ın bir kez daha yumuşakça fısıldadığını duydum.

"Pekâlâ. Ama gün ıştır ışmaz beni uyandır," dedi Hayden.

Dax sandalyeye yerleşirken, "Tamam," diye cevapladı.

Hayden'in ayaklarının halının üzerinde yumuşak sesler çıkararak onu daha da yakına getirdiğini duydum. Ben uyuyormuş gibi davranırken yanımda duraksadı. O yanıma doğru çökerken bedenim hafifçe kasıldı. Sıcaklığını hissedeceğim, ancak bana gerçekten dokunmayacak kadar yakınımı uzandı. Nefes alıp verişimi düzenli tutmaya çalıştım, hatta uykudaymışım gibi görünmeyi denedim, sonra onun alçak sesle iç geçirdiğini duydum.

Yan tarafa doğru yuvarlanıp göğsünü kaygısızca sırtıma yasladığını hissettiğimde sıçradım. Kolunu belime doğru kıvrıp beni kendine doğru çekti ve anında hem içeriden hem de dışarıdan ısındım. Dudaklarının nazikçe kulağımı gıdıkladığını hissettiğimde tek yapabildiğim nefes nefese kalmamak için çabalamaktı.

"Hiç beceremiyorsun," diye fısıldadı kısık sesle, kelime seçimi bunu daha önce söylediği bir zamanı aklıma getirdi. "Uyuyor taklidi yapmayı."

Cevap vermesem de dudaklarımın yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim, aheste bir sırtış yüzüme yayılıyordu. Elim onunkini kavramak için hareket etti, avucum

Megan De Vos

elini kapatırken parmaklarım onunkilerle kenetlendi. Yanıt verircesine hafifçe sıktım, sıcaklığının içime sızmasına ve beni yeniden uykunun uyuşukluğuna bırakmasına izin verirken biraz daha rahatlıyordum. Uyku beni yeniden etkisi altına almadan önce hissettiğim son şey, dudaklarının enseme dokunuşuydu. Sadece bir defa, sadece bir saniyeliğineydi, ama sonsuza kadar aklıma kazınmaya yetti.

XVIII ÖNEMSEME

HAYDEN

Sıcaklık.

Uykudan yavaşça uzaklaşırken hissettiğim ilk şey buydu; sıcaktım. Farkına vardığım ikinci şey, boynumda hissettiğim yumuşak soluğun gıdıklamasıydı. Grace'in şu andaki durumu sağ olsun, ağır ve düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu. Bana doğru kıvrılmıştı, göğsü benimkine dayalıydı ve yüzü boynuma gömülüydü. İkimiz de yan tarafımıza uzanıyor, birbirimizin yüzüne bakıyorduk ve birdenbire, sanki onu gecenin dehşetinden korumak ister gibi kollarımla sarıp sarmaladığını fark ettim.

Başını, yukarı doğru kıvrıdığım koluma dayanmıştı, kolumu boynuna dolayarak onu kendime yasladım ve diğer kolumu zahmetsizce beline atarak bizi bir araya getirdim. Kolları aramızda

sıkışmıştı, sanki uyurken farkına varmadan kendini daha da yaklaşturma teşebbüsüyle tişörtümün kumaşını tutuyordu.

Göğsündeki kalbinin tekdüze atışını ve benimkine dayanan bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum; bir an için kendime bütün bir gün boyunca böyle kalabileceğimizi düşünmek için izin verdim; sıcak, tembelce, hiç sorumluluğumuz olmadan, fakat anında daha en baştan bu durumda olmamızın sebebini hatırladım. Kit'i kurtarmak için buradaydık.

Masanın diğer yanından Dax'ın uyanık olduğunu gösteren hafif bir ses duydum. İçgüdüm, Grace'ten uzaklaşmamı ve Dax'ten saklamamı söyledi, ancak çok daha zayıf olan bir yanımla tam olarak olduğum yerde kalmak ve Dax'ın ne düşündüğünü zerre önemsememek istedi. Zayıf yanımla kazandı, çünkü kollarım Grace'in bedenine dolanmış vaziyette kaldı.

Perdelerdeki ufak aralıklardan içeri ışık sızmaya başladı. Yakında kalkmak zorunda olacağımızı biliyordum, özellikle de eğer Dax ayaktaysa. Grace'in nefes alıp verişindeki ufak değişimi fark ettiğimde onu uyandırmaktan kurtuldum, kaslarının anında kasılması bana uyandığını söylüyordu. Sonra nerede olduğunu ve ona kimin sarıldığını hatırladı. Bir kez daha rahatladı. Tuttuğumun farkında olmadığım bir nefes hafifçe dudaklarımdan çıktı.

Tek kelime etmeden onu kollarımla sıktım, orada öylece uzanırken ona çok daha fazla bastırarak sarıldım. Henüz Dax'ın uyandığımızı bilmesini istemiyordum ve Grace'in sağladığı rahatlatıcı sıcaklıktan ayrılmaya daha hazır değildim. Yüzü-

Aparşı

nü boynuma doğru soktuğunu hissettiğimde kalbim bir ritmini kaçırdı, basit hareketime karşılık vererek beni daha da ısıttı.

En ufak şeylerin üzerimde etkisinin olması çok garipti, fakat üzerimde bir gücünün olduğunu inkâr edemezdim. Direncime ve ayak sürümeme rağmen ona kapılıyordum, bununla mücadele etmekten bıkmaya başlamıştım. Zaten ne amacı vardı ki? Eğer ona sarılmak iyi hissettiriyorsa, neden bu konuda içimde bir savaş yaşamadan kendime ona sarılma izni vermiyordum?

Çünkü bu seni zayıflatır. İnsanları önemsemek seni zayıflatır.

Zihnime işkence eden sözlerle mücadele ederek gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ne kadar çok insana önem verirsen, o kadar zayıf olursun.

Büyürken aklıma yerleştirilen her düşünce kendini göstermeye çalışırken, yılların eğitimini durdurma çabalarım başarısızlığa uğruyordu. Ne kadar çok insana önem verirsen, o kadar zayıf olursun, incitilmek çok daha kolay olur. Bu dünyada insanlara önem vermek tehlikeli, çünkü er ya da geç, herkes ölür. Kendini önemseme hissinden ne kadar çok kesip ayırırsan, onları kaybettiğinde o kadar az acıtır.

Ve herkesi kurtaramazsın.

Acımasız düşüncelerimden boynumda ufak bir sıcaklık hissetmemle uzaklaştım. Grace bir anlığına dudaklarını tenime bastırdı. Şaşkınlıkla solumamayı başardım, ama bu, hissettiğim karıncalanmanın bütün bedenimde kendini göstermesine engel olmadı. Kollarımı onun geri çekilmesine izin verecek kadar

Megan De Vos

gevşettim. O sabah için ilk defa, gözlerim onun bütün bedenime bir çok dalgası yollayan yeşil gözleriyle buluştu.

Yanağında toprak lekesi vardı, sarı saçları yaptığı atkuyruğundan çıkmaya başlamıştı, ama sabah güneşinin yumuşak ışıltısı altında kesinlikle güzel görüldüğünü inkâr etmenin yolu yoktu. Konuşmak için ağzımı açtım, ancak daha kelimeleri söylemeyi başaramadan susturuldum.

Dax sıradan bir tavırla, “Ah, iyi, kalktınız,” dedi, bize bakmak için masanın üzerinden eğiliyordu. Grace’le ikimiz ona baktık, aniden ahşabın kenarından eğilerek tepemizde belirdiği için şaşkındık. Bulunduğumuz pozisyona şaşırmış gibi görünmüyordu. “Güneş doğar, silahlar kalkar, değil mi?”

Bununla birlikte bir defa göz kırptı ve geldiği gibi hızla masanın kenarından kayboldu. Dün gece söylediği şeyden sonra, kollarımın Grace’e dolanmış ya da aramızda birkaç santim olması hakkında yorum yapmamasına şaşırdım.

Senin kadının.

O benim kadınıymı değildi ve olmasını istemiyordum. Bu beni zayıflatırdı, göze alamayacağım bir şeydi. O benim olamazdı, hatta onu istemediğimi söyleyerek kendimi düpedüz kandırıyor olsam bile.

Yeniden Grace’e baktım ve gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce iç geçirdiğini hissettim. Tek kaşını havaya kaldırdı ve omzunu yavaşça silktikten sonra, kollarımdan çıkıp uzaklaştı ve yerden kalktı. Anı böldüğü için Dax’e sessizce lanet okuduktan sonra Grace’i taklit ederek tamamen doğruldum. Geceyi yerde geçirdiğim için sırtım sızıyordu ve omuz kaslarım gergindi, ama umursamadım.

Aparsi

Dax, “İyi uyudunuz mu?” diye sordu. Kulağa masum bir soru gibi geliyordu, fakat kelimelerinin altındaki eğlendiğini gösteren ses tonunu duyabileceğimden neredeyse emindim. Ona gözlerimi kısarak baktım ve yana doğru kıvrılarak sırtımdaki kası sağa sola esnettim.

“İyi,” diye homurdandım, uyuduğum için sesim normalden daha derinden geliyordu. Grace yanımda durdu, ellerini arkasında birleştirip esnetmek için kollarını arkaya doğru gerdi. Bunu yaparken göğsünün dışarı doğru çıkış şeklini fark ettiğim anda çabucak gözlerimi kaçırdım, dik dik bakarken yakalanmaya kararlıyım. Dax yüzünde bir gülümsemeyle beni dikkatlice izliyordu, fakat sessiz kaldı.

Boğazıma yerleşmiş gibi görünen hırıltıdan kurtulmak için boğazımı temizledim. “O zaman hadi, yola koyulalım. Sen kamyoneti tamir ederken bir şeyler yiyebiliriz Dax.”

Gururla, “Ben çoktan yedim,” dedi. Tamamen uyanık görünüyordu, tüm gece uyumadığı göz önüne alınırsa bu şaşırtıcıydı.

“Aferin sana,” diye söylendim, çantamı topladım ve dışarı çıkardığım çok az şeyi yeniden içine tıktım. Grace de aynısını yaptı ve bir kez daha sırt çantasını omuzlarına takıverdi. Otuz saniyeden daha az zamanda gitmeye hazırдық.

Dax, “Hadi, yapalım şunu,” dedi neşeyle. Birkaç saatliğine evimiz dediğimiz ofisten dışarı çıkarken önden gitti. Dax sağa ve sola baktı, basamaklara doğru hareket etmeden önce, biz fark etmeden içeriye birinin girmediğinden emin olmak için katı araştırıyordu.

“Hey, Grace,” dedim ve onunla yüz yüze gelmek için ani-

Megay De Vos

den döndüm. Ani hareketimle birlikte gözleri şaşkınlıkla irileşti, ama çabucak toparladı. “Dikkat...”

“Dikkatli ol,” diye bitirdi, bana hafifçe sırtıuyordu. “Biliyorum. Sen de öyle, tamam mı?”

Onaylamak için başımı yukarı kaldırdım. “Olacağım.”

Bana bir kez daha gülümsedikten sonra başını yukarıya kaldırdı ve kapıya doğru tek kaşıyla işaret verdi, devam etmem için beni sessizce yönlendiriyordu. Dax’i basamaklarda takip etmek için dönerken dudaklarımın kenarları tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı, silahımı da yukarıda tutuyordum ve Dax’le Grace’inki kadar hazırды.

Tedbirli davrandığımız birkaç dakikanın ardından alt kattaki kapıya vardık. Hâlâ arkasındaki dosya dolabıyla güvendeydi, karanlık saatlerden sonra zarar görmemişti. Dosya dolabını yoldan çekme işinde Dax’e yardım etmek için silahımı hızlıca kemerimin altına soktuğumda, silah kalça kemiğime baskı yaptı. Ağır mobilya hiç hoş olmayacak şekilde gürültülü bir patırtıyla düştüğünde irkil-meme sebep oldu, ancak sokaktan gelen başka ses yoktu.

Kapıyı yokladım ve açabilmek için zor kullanarak omzumla itmek mecburiyetinde kaldım. Karanlık, küf kokulu odaya güneş ışığının girmesine izin verdim. Kapıyla çerçevesinin arasındaki aralıktan gözlerimi kısarak baksam da hiçbir şey görmedim.

Alçak sesle, “Haydi, şu işi çabucak halledelim,” diye söyledim. Kapıdan çıkarak kendimizi açık ettik. Grace, arkasında Dax’le birlikte peşime takıldı ve kamyonete doğru koşturduk. Sabahın erken saatinde dışarıdaki hava serindi, karanlıkta geçirdiğimiz saatlerin ardından beni uyandırıyordu. Cığerlerim

nefes almama izin vermek için epeyce genişledi ve koşarken kaslarım esneyerek kendimi tamamen uyanık hissettirdi.

Kamyonete ulaştığımızda, dün gece vurup öldürdüğümüz dört adamın görüntüsüyle karşılaştık. Bedenleri çatlamış kaldırımın üzerinde uzanıyordu, etraflarına yayılan kan havuzları uzun süre önce aktığından toprakta pıhtılaşmıştı. Onlara doğru kaşlarımı çattım ve yüzlerine bakmamaya çalıştım, fakat bu imkânsızdı. Boş bakışlar gözlerimle buluştu, solgun tenleri ve cansız ifadeleriyle yüzleri sonsuza kadar hafızama kazındı, tıpkı gördüğüm her diğer soğuk beden gibi.

Grace yumuşakça, “Hayden,” diyerek beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Gözlerimi ona çevirince endişeli bakışıyla karşılaştım. Hafifçe kaşlarını çatmış, beni inceliyordu, sanki öldürmenin üzerimdeki etkisini anlayabiliyordu.

“Onları çekmeme yardım etsene,” diye rica ettim.

Ciddiyetle başını sallayarak onayladı, kamyonete en yakın bedenin yanında bana katılmak için harekete geçti. Dax hiç vakit kaybetmeden kaputu açıp işe koyulmaya başlamıştı. İlk adamın ellerinden tutmak için eğildim, elimin altındaki teni soğuk ve alacalıydı. Grace de aynı şeyi ayaklarına yaptı. Yavaşça, sistemli bir şekilde dört cesedi de çalıştığımız yerden uzaklaştırmayı başardık. Katlaşmakta olan bedenlerini el verdiğince düzenli bir sırayla uzuvlarını düzelterek yerleştirdik. En azından her insanın hak ettiği saygınlığı onlara biraz olsun verdik.

Onlar Yabanilerdi; gaddar, bencil ve vahşi, fakat yine de insanlardı. Dax’ın yanına geri dönerken Grace yanımda durdu. Elinin sırtıma dokunduğunu hissettiğimde hafifçe sıçradım, yatıştırıcı bir hareketle elini aşağı yukarı gezdirdikten sonra ye-

niden yanına indirdi. Böyle bir sabahdan sonra, basit dokunuşu rahatlatıcı olmuştu.

“Biriniz direksiyonun arkasına geçsin, bir şey denemem lazım,” dedi Dax.

Grace başıyla onaylayıp kapıyı açarak direksiyonun arkasına yerleşti. Sırt çantasını çıkarıp içinden sandviçini aldı, koltukta rahatlarırken sıradan bir şekilde yiyordu. Öyle rahat görünüyordu ki gücüne ve cesaretine hayranlık duymadan edemedim. Baskınlara giden çok fazla kız yoktu ve çok azı bunda Grace gibi başarılı olurdu. Tekrar tekrar yetenekli bir katılımcıdan çok daha fazlası olduğunu göstermişti, ona ihtiyaç duyulduğunda öne çıkıyordu ve destek olması gereken durumlardaysa geride bekliyordu.

Dax kaputun altından, “Tamam, açmayı dene,” diye seslendi. Grace anahtarı çevirmek için öne doğru eğildi. Motor hafifçe tekleddikten sonra yine susuvererek Dax’ın kendi kendine sessizce sövmesine sebep oldu. “Hımm... belki şunu denersem...”

Kaputun altında aracı tamir ederken kendi kendine homurdanmaya devam etti. Gözlerimle etrafımızdaki binalar ile sokakları taradım, herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını araştırıyordum, fakat tamamen terk edilmiş görünüyordu. Gece burada kalmak zorunda kalmamızın tek yararı güne herkesten çok daha erken başlamamızdı, hem şehri mesken tutarlardan hem de çöken duvarlarını cesaretle göğüsleyenlerden.

“Tamam, bir daha dene!” dedi Dax. Grace itaat ederek anahtarı tekrar çevirdi. Bu defa motor birkaç saniyelikine tekleddikten sonra kükreyerek hayat buldu. Dax yumuşakça, “Oley!” diyerek neşesini belli ederken, Grace’in yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Dax kaputun altından çıkarak kapattı, gururla tepesini okşadı.

Geniş bir gülümsemeyle, “Yaşıyor!” diye bağırdı. “Hadi, yola koyulalım.”

Neşelendiğimi hissederek, “İyi iş çıkardın dostum,” dedim. Düşündüğüm kadar uzun vakit almamıştı, bu da Kit'i kurtarmamız için bize önemli oranda vakit kazandırıyordu.

Grace sürücü koltuğundan inip arkadaki yerine geçmeden önce bana baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. Malzemele-
rimiz yüklendi ve kısa süre içinde, şehrin o kısmına yaptığımız
kıyımdan uzaklaştık.

Yirmi dakikalık yolculuktan sonra Grace, “Ee, plan ne?”
diye sordu. Artık neredeyse şehrin dışındaydık ve şu ana kadar
rahatsız edilmemiştik.

“Antibiyotiklerini revirin yakınlarında tutacaklarını tah-
min ediyorum,” dedim. “Saat çok erken olduğu için fazla insan
olmamasını umuyorum. Şansımıza revir kamplarının kenarın-
da, o yüzden içeri sızmak çok zor olmamalı.”

Dax yüksek sesle, “Boz Topraklar’a en son ne zaman git-
tim, hatırlamıyorum,” diyerek düşündü. “Bir yıldan fazla oldu
herhalde.”

“Ben daha iki ay önce oradaydım,” dedi Grace. “Kamp-
larının bir kısmını sel bastı, bu yüzden o zamandan beri işler
biraz berbat gitti.”

“Sel mi bastı?” diye tekrarladım, dikiz aynasından kısaca
ona bir göz attım.

“Evet, şu son fırtınalardan sonra nehir taşı sanırım,” dedi.
“Kampı kahrolası nehrin o kadar yakınına kurmaları kendi hata-
ları.”

Megan De Vos

Aptallığa karşı hoşgörüsünün olmamasını eğlenceli bularak sessizce güldüm. Ama haklı olduğu bir nokta vardı: Nehre o kadar yakın olan alçak bir bölgeye kamp kurmak aptallıktı.

Neredeyse kamyonetimizi park edip artık yaya olarak devam etmemiz gereken yere gelmiştik. Adrenalinin damarlarına pompalanmaya başladığını hissettim. Yolcu koltuğundaki Dax'ın dizi aşağı yukarı sallanıyordu ve bana onun da bunu hissettiğini gösteriyordu. Aşına olmadığımız için çok sıklıkla gitmediğimiz yerlerde olmak beni biraz huzursuz ediyordu, fakat Kır'ı kurtarmak için gerekliydi ve en iyi arkadaşlarımdan birini kurtarmak için her şeyi yapardım.

Bahsettiğimiz nehrin bir kenarına bitişik olan eski barakaya ulaştık, etrafında seyrek ağaçlar vardı. Boz Topraklar'a ulaşana kadar ağaçlar devam edecek ve ufak bir örtü sağlayacaktı, fakat dikkatsizliğimizi gizleyecek kadar fazla değildi. Kara Kanat'taki ağaçlardan farklılardı, bizim oradaki ağaçlar gür ve birbirine yakındı, buradakilerin sağladığından daha fazla gizlilik sağlıyordu. Kamyoneti park edip anahtarları çıkardım ve dışarı atlarken sırt çantama takiverdim.

"Unutmayın, ağaçların hizasında kalın, ama gözden uzak durmaya çalışın. Eğer yanlış hatırlamıyorsam birisine nöbet tutturuyorlar, ama sadece bir kişi. Kampa ulaştığımız anda, antibiyotikleri almak için güney kesimdeki revire gideceğiz. Herkes bir arada kalacak, ayrıca size ateş edilmiyorsa kimseye ateş etmeyin, böylece orada olduğumuz için kimseyi alarına geçirmeyiz, anladınız mı?" diye talimat verdim, sesimi kısık tutuyordum.

Grace sessizce, "Anladım," diye tekrarlarlarken, Dax başıyla

Aparşı

onayladı. Silahının tamamen dolu olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu.

“Hadi gidelim,” dedim, ikisine de başımla onay verdikten sonra ağaçların arasında bir koşu tutturdum. Aralıklı yaprakların arasından sızan ışık, yerde güneş ışığından yamalar oluşturunuyordu ve yumuşak adımlarla ayaklarımın altındaki toprağa basarken hiç ses çıkarmıyordum. Grace ve Dax iki yanımda koşuyordu, kampa yaklaşıırken onlar da benim gibi sessizdi.

Boz Topraklar’ın kulübeleri önümüze çıkmaya başladı, çoğunlukla tahtadan inşa edilmişti ve çatıları yapmak için nehirден getirilen sazlar kullanılmıştı. Kampın çoğunluğu uyuyor gibi görünüyordu, fakat ani bir hareket dikkatimi çekip de durduğumda, sırtımı bir ağacın gövdesine yasladım. Ellerim otomatik olarak Grace’i yakalamak için uzandı, onu fark ettiğim nöbetçiden gizlemek için göğsüme doğru çektim.

Temasla birlikte üzerimden kısa süreli bir şok geçiverdi. Göğsü benimkine çarptı ve gözleri benimkilere kilitlendi, adrenalın içine akın ederken gözbebekleri irileşerek kocaman oldu. Tempolu bir hızda ilerlememize rağmen nefes alıp verışı normalden daha ağır değildi, ancak dudakları aralanmıştı.

Ağacın etrafından tedbirli bir şekilde bakmak için gözlerini benimkilerden uzaklaştırdı ve önümüzdeki manzarayı izledi. Herhangi bir olumsuz tepki için yüzünü izledim, ama bir şey görmedim.

“Gitti,” diye fısıldadı. “Gidelim. Reviri görebiliyorum.”

Sessizce başımı sallayarak onu bıraktım, kendim görebilmek için ağacın diğer yanına eğildim. Elbette ortalık temizdi.

Megaş De Voş

Üçümüz tekrar harekete geçtik, artık ağaçlardan kulübelere doğru koşuyorduk. Kamplarına sızmak için ağaçların hizasından çıktık. Tam da revire ulaşmak üzereydik ki buyurgan bir sesin yankılandığını duydum. Ses gittikçe yaklaşırken yanında durduğumuz kulübenin duvarına sırtımızı verdik.

“... kampın sel basan tarafındaki insanları yeniden yerleştirdik, ama alan konusunda ne yapacağımızı hâlâ bilmiyorum. Şu anda sırlıslıkam ve tamamen işe yaramaz...”

Varlığımızdan bihaber halde saklandığımız noktayı geçip giderken sesleri gittikçe uzaklaştı. Tuttuğum soluğumu bıraktım ve gümbürdeyen kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Artık biraz daha uzaklaştığı için gözlerimi konuşan adamın üzerine dikebiliyordum. Uzun ve kaslıydı, benden birkaç yaş büyüktü. Kırk yaşında gibi görünen bir kadınla konuşuyordu ve kadının üzerinde fazlasıyla hükmedici bir varlığı vardı, zaten öyleydi de. Adamı anında tanıdım.

Tıpkı benim Kara Kanat’ın lideri olmam gibi, o da Boz Topraklar’ın lideriydi: Renley. Her kampın liderini bilmeyi kendime görev edinmiştim. Düşmanını ne kadar iyi tanırsan o kadar iyiydi.

Renley’in gerçekten çok zeki olmakla ilgili bir ünü vardı. Şehrimizi saran kayalık zeminde bir şeyler yetiştirmeyi deneyen ilk kamp onunkiydi, ayrıca nehri bir tür güç kaynağı olarak kullanma fikrini ilk keşfeden de onlar olmuştu. Uzun süredir Boz Topraklar’ın lideri değildi, ancak onları daha güçlü yaptığı gün gibi açıktı. İyi savaşçılar ya da etkileyici baskıncılar değillerdi, ancak bütün kamplar içinde kendi kendine yetmeyi en

çok başaran onlardı. Bu nedenle eskiden daha zayıf oldukları alanlarda da eninde sonunda gelişme göstereceklerini tahmin edebiliyordum.

Şu anda öyle görünmüyor olabiliplerdi, ancak Boz Topraklar'ın zamanla hafife alınmaması gereken bir güce dönüşeceğini biliyordum.

Renley'in sesi artık tamamen uzaklaşmış, bir kez daha bizi sessizlik içinde bırakmıştı. Gözlerim revire odaklandı, kamlarında geçirdiğimiz her dakikayla birlikte gittikçe daha endişeli oluyordum. Grace'le Dax'e göz attuktan sonra başımla onayladım, onlara sessizce işaret verdikten sonra, saklandığımız yerden çıkıp revire doğru koşturdum. Gözlerimle alanı anında taradım, fakat Boz Topraklar'ın başka bir nöbetçisi ya da sakini ortalıkta görünmüyordu.

Sırtımı sertçe revirin kapısına yasladım, Grace ve Dax yanımda beklerken dikkatlice dinliyordum. Onlar düşmanları gözlerken silahlar çekildi. İçeriden ses falan geldiğini duymadım, o yüzden kapı kolunu yavaşça çevirerek ittim. Revir ufak, karanlık ve tamamen sessizdi. Kapıyı daha fazla açıp içeri süzüldüm, etrafıma bakınırken karanlığa karşı gözlerimi kısıtım. Grace'le Dax arkamdan içeriye girerek kapıyı yumuşak hareketlerle kapattılar.

Grace izin için beklemeden odanın karşı tarafına doğru fırladı ve doğrudan öteki duvardaki büyük dolaba doğru yöneldi.

"Grace!" diye tısladıktan sonra anında onu takip ettim. Öncesinde tamamen kontrol etmeden bir odanın içine dalmaması gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydı. Ona yettiğinde ne redayse dolaba ulaşmıştı.

Meqar De Vos

Öfkeyle, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“İlaçları alıyorum,” diye karşılık verdi. Dolabı açarken bana bakmıyordu bile, orada bulunan şişeleri ve serumları kurcalamaya başladı.

“Kendini öldürteceksin, bunu bir daha yapma!” diye emrettim sessizce.

Sanki yeterince açık değilmiş gibi, “Zamanımız tükeniyor,” diye yanıtladı. Yine de dikkatini önündeki ilaçlara verirken bana bakmadı. “Evet, işte bu!”

İhtiyacımız olan şeyi bulmuş gibiydi, çünkü mutlulukla sırtı ve malzemeleri çantasına tıkmaya başladı. Hesapsızca davrandığı için her ne kadar ona kızsam bile, doğru ilaçları bulmasına memnun oldum.

Dax sessizce, “Ah, çocuklar,” diye fısıldadı.

“İlaçları aldık Dax,” diye cevapladım. Çantasına mümkün olduğunca çok sığdırması için Grace’e yardım ediyordum.

Dax, “Çocuklar,” diye tekrarladı, bu defa biraz daha aceleyle konuştu.

Gergin ses tonunu fark ettiğimden dönerek, “Ne?” diye sordum. Döndüğüm anda da donakaldım. Gözlerim odanın köşesindeki bir yatakta uzanmakta olan, daha önce fark etmediğim bir adama odaklandı. Adam uyuyordu, fakat göğsünün hafifçe yükselip alçaldığını fark ettim. Bu da bana, onun fazlasıyla hayatta olduğunu ve her an uyanıp bizi tanıyabileceğini söylüyordu.

“Lanet olsun,” diye soludum ve gergin biçimde Grace’e göz attım, o da olduğu yerde donakalmıştı. Adama bakarken yüzünden garip bir ifade geçti. Adam zayıftı, hem de çok zayıftı ve sanki kasları eriyip gitmiş gibi derisi kemiklerinin üzerinden

sarkıyordu. Yüzü solgundu ve az da olsa terlemişti, koyu renk saçları yüzüne yapıştı. Otuz yaşında olabilir gibi bir hali vardı, fakat bedeninin iflas ediyormuş gibi görünmesi, onu uyurken çok daha yaşlı biri haline getiriyordu.

Grace hareket etmeye cesaret edemeyerek, “Çantan lazım Hayden,” diye fısıldadı. “Benimki doldu, daha fazlası gerekiyor.”

“İşte, al,” dedim. Çantayı omuzlarımdan sıyırıp ona uzatırken gözlerimi adamın üzerinde tuttum. Sırtıma takmam için bana dolu olanı uzattı. Toplamış olduğu şişeler gürültüyle birbirlerine çarpınca irkildim, adamın uyanmasını ve tehlikeyi haber vermesini bekliyordum. Neyse ki uyumayı sürdürdü.

Grace ihtiyacımız olan ilacı toplamaya devam ederken, Dax ve ben de çaresizce orada durup adamı izliyor ve uyanmasını diye dua ediyorduk. En sonunda sanki bir saat geçmiş gibi hissettiren gerginliğin ardından, Grace çantayı kendi omuzlarına astı ve dolabın kapısını mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapattı.

“Tamam, işimiz bitti,” diye fısıldadıktan sonra, tedbirli bir şekilde adama göz attı.

“Hadi, buradan çıkalım,” diye yanıtladım. Dax ortalığı kolaçan etmek için kapıya yöneldi. Ortalığın temiz olduğunu işaret ettiğinde üçümüz koşarak kapıdan çıktık. Ağaçlara doğru koşarken rahatlamamanın beni ele geçirmesine izin vermedim. Çıkığımız son birkaç gezinti korkunç sonuçlanmıştı, herhangi bir şeyin daha iyiye gideceğini umamıyordum bile. Koşarken sırt çantamdaki şişeler birbirine çarptı, aynı şey Grace’in çantasındakilere de oluyordu, fakat devam ettik.

Ahşarşı

ve ilaçları daha çabuk bir şekilde almak için yapmıştı. Daha sonra bunun için onu fırçalamam gerekecekti, ama şimdi, sadece başarılı bir baskını tamamlamak iyi hissettiriyordu.

En sonunda Kara Kanat görüş alanımıza girdi ve kampa geçerken tanıdık yüzlerle karşılaştık. Aceleyle revire doğru giderken hiçbir tehlikeli duruma mahal de vermeyecek şekilde olabildiğince hızlı sürdüm, ilaçları Docc ve Kit'e ulaştıramamanın umutsuzluğu içindeydim. O ana kadar, Kit'in başaramamış olmasıyla ilgili korkumu dizginlemeyi başarmıştım, sadece Boz Topraklar'a girerek ihtiyacımız olan şeyi alıp çıkmaya odaklanıyordum. Eğer Kit geceyi atlatamamışsa...

Kamyoneti revirin önünde durdurur durdurmaz, üçümüz birden çantalarımızla birlikte dışarı fırladık. İleri doğru atıldık ve kapıdan geçerken damarlarımda zonklayan nabzımı görmezden gelmeye çalıştım. Kit'in yatakta uzanan cansız bedenini görmek için kendimi hazırlıyordum. Grace'in yanımda durduğunu hissedebiliyordum ve elini tutma dürtüme karşı koydum.

Bir anda Docc beliriverdi, bizi karşılamak için revirin karanlık bölümünden çıkmıştı.

Anında, "Yaşıyor mu?" diye sordum, cevabı duymaya korkuyordum. Endişe içindeydim ve midem düğüm düğüm oldu. İlaçlarla dolu çantayı ellerine doğru itiverdim, Grace de aynısını yaptı.

"Evet," diye cevapladı Docc. "Tam zamanında geldiniz."

Bununla birlikte döndü, Kit'e hangi ilaçları vereceğini tayin etmek için çantaları beraberinde götürdü ve Grace, Dax ve beni ön tarafta yalnız bıraktı.

Fiziksel olarak çökmeme sebep olan öyle büyük bir so-

Megañ De Vos

luk verdim ki sanki eriyormuşum gibi hissettim. Rahatlama beni ele geçirirken yarı kakhaha yarı solumaya benzer bir ses çıkardım. Hiç düşünmeden Grace'le yüzleşmek için döndüm, yüzünü ellerimin arasına aldım ve beklenmedik bir öpücükle dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Şaşırmış göründü, ama dudaklarının benimkilerde erimesine izin vermeye yetecek kadar toparlandı. Onu öpmek öyle iyi hissettirdi ki Dax'ın birkaç adım ötede durduğunu zorlukla fark ettim.

Ağzı bir karış açık bir halde bizi izliyordu.

Lanet olsun!

GRACE

Kalbim kaburgalarımın çarptı, hem Hayden'in öpücüğünün zevk verici şaşkınlığından hem de bir çift gözün bize odaklandığını fark etmemden. Hayden birdenbire yüzümdeki ellerini indirdi, geriye doğru bir adım atarken konuşmak için ağzını açtı. Ama bir şey söylemeyi başaramayıp çenesini yeniden sımsıkı kapadı. Hayden, sanki karışındaki patlamaya hazır bir bombaymış gibi Dax'i izliyordu. Dax'in gözleri irileşmişti ve yaşadığı şokla ağzı açık kalmıştı. Hayden'la aramızda bir şeyler olduğuna dair bir sürü yorumda bulunmasına rağmen, tam şu ana kadar aslında kendi kelimelelerine ve süphelerine tamamen inanmadığını gösteriyordu.

Hızlı bir şekilde, "Bu ne lan?" deyiverdi, gözleri Hayden'la

ikimizin arasında gidip geliyordu. İkimizin de yüzünde suçlu bir ifade vardı.

Hayden sakince, "Dax," dedi, sanki birisinin şiddetli bir şey yapmasını konuşarak önlüyordu. "Göründüğü gibi değil."

İnkâr etmesiyle birlikte kalbimi sarsan bir acı dalgası hissettim, ama adil olmak gerekirse, ben de aramızda neler döndüğünü tam olarak bilmiyordum. Birlikteymiş gibi görünüyordu, fakat konu bu değildi. Ne zaman birbirimize dokunuyor olsak, bir hevesle oluyor gibiydi. Neler olduğu konusunda neredeyse hiç konuşmamıştık, Hayden nasıl hissettiğiyle ilgili beni hiç bilgilendirmemişti.

"Cidden mi? Çünkü az önce onu öptün gibi görünüyordu," dedi Dax. Hâlâ şokta ve afallamış haldeydi. Çenemi sıkıca kapattım, aslında neler olduğunu açıklayamıyorken bir şeye karışacak değildim. Bana karışık sinyaller gönderip duran Hayden'dı, o yüzden bununla o başa çıkabilirdi. Öyle ateşli ve soğuktu ki resmen üzerimde kırbaç etkisi yaratıyordu. Bunu istememesine rağmen, içinde benim için küçük bir duygu kırıntısı bulundurduğunu hissedebiliyordum.

En azından olduğunu umuyordum.

Hayden omzunun üzerinden endişeyle bakarken, "Bak, bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?" dedi. Kimsenin bize kulak misafiri olmasını ve az önce olanları fark etmesini istemiyordu. Dax ona şaşkın şaşkın baktı.

"Tabii, Hayden, gizli ilişkini tartışmamız için nereye gitmek istersin?" dedi alayla. Kızgın mı, yoksa hâlâ yaşadığı şoktan çıkamadı mı, söylemek zordu.

Hayden hüsrarla, "Öyle bir şey değil, sana söyledim," de-

Ahırısı

di. Elini saçlarının arasından geçirip ofladı. “Hadi, benim kulübeye gidelim, açıklayacağım.”

“Peki. Önden buyur,” dedi Dax ve kolunu revirin kapısına doğru salladı. Hayden benden tarafa tek bir bakış atmadan kapıdan dışarı çıktı ve onu takip etmemiz için bizi arkasında bıraktı. Henüz konuşmamıştım ve Hayden açıklama yapınca ya kadar ağzımı açmaya niyetim yoktu. Açıklamasını benim de dört gözle beklediğimi inkâr edemezdim, çünkü açıkça söylemek gerekirse, tüm bu durumla ilgili ben de sadece Dax kadar bilgiliydim.

Tek bildiğim şey şuydu; Hayden beni öptüğünde hoşuma gidiyordu ve onun için kesinlikle hissetmemem gereken bir şeyler hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz her gün, onun hakkında çok daha fazla şey öğreniyordum. Herkesin düşüncesini istediği kadar sert biri olmadığını, insanlara kendinden daha fazla önem verdiğini ve geri kalanımızdan çok daha iyi olduğunu öğrenmiştim. Bana baktığı zamanlarda bile, karnımdan kelebekler uçuşuyordu ve diken diken olan tüylerimle derim gıdıklanıyordu.

Bunu istememiştım, ancak daha fazla inkâr edemezdım: Hayden’a karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım.

Hayden’in kulübesine vardık, düşüncelerim dağınıktı ve midem düğüm düğüm olmuştu. Hayden’in söyleyeceği şeyi duymak için zaten gergindim ve her ne söylerse söylesin canımı yakacağı gibi berbat bir hissi bastıramadım. Gözlerim yüzüne doğru kaydı, kaşlarını gergin bir şekilde çatmasını inceledim. Bu da sadece karnımdaki düğümü daha çok hissetmeme neden oldu.

İçeri girdiğimizde anında kanepeye doğru gidip oturdum. Dizlerim önümde gergince sallanıp duruyordu ki buna engel olmaya çalıştım. Çok fazla duygusal olduğum için rahatsız oldum. Derin bir nefes aldım ve gelen her neyse kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım. Dax yanıma otururken Hayden ayakta kaldı, görünüşe göre oturamayacak kadar hapsolmuştu.

Dax en sonunda, “Ee?” dedi, beklentiyle Hayden’a bakıyordu.

“Ee, ne?” diye sordu Hayden, sesinden şimdiden ne kadar rahatsızlık duyduğu anlaşılıyordu. Kendisine, Dax’ın önünde beni öpme izni vererek duyguları konusunda böyle gevşek olduğu için, kafasının içinde sessizce kendini payladığını resmen görebiliyordum.

Dax kısaca, “İkinizin arasında tam olarak neler dönüyor?” diye açıkladı. Kızgın olup olmadığını söylemek hâlâ mümkün değildi.

Hayden anında, “Hiçbir şey,” diye yanıtladı ve kalbim aniden sızladı. Gözleriyle yarım saniyeliğine bana baktıktan sonra yeniden Dax’e odaklandı. Suratımda hiçbir ifadenin olmaması için uğraşsam da ne kadar başarabildiğimi bilmiyordum.

Dax şüpheyle, “Hiçbir şey,” diye tekrarladı. Hayden’a tek kaşını kaldırdıktan sonra bana bir göz attı. Bakışlarından kaçınıp gözlerimi yere dikerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç dakika için herkes gergin ve sessizdi, sonra Dax bir kez daha konuştu. “Sana inanmıyorum.”

“Bak, sadece işler yolunda gittiği için gerçekten mutlu oldum ve Grace o kadar çok yardım ettiği için... minnettarlık

Aparşı

hissediyordum. İçime ne girdi, bilmiyorum,” diye açıkladı başından savarcasına. Midem bir kez daha acı içinde büzüldü. Gerçek bu muydu, yoksa sadece Dax’e yalan mı söylüyordu, bunu söylemek mümkün değildi. Acınası bir şekilde ikincisinin doğru olmasını umdum.

Dax önceki ses tonuyla, “Minnettarlık hissediyordun,” diye tekrarladı.

Hayden volta atarken Dax’e dik dik bakıp, “Söylediğim her şeyi tekrarlamayı kesecek misin?” diye tısladı. Eğer hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyorsa, pek de ikna edici olduğu söylenemezdi. “Ama evet. Minnettarım.”

“O yüzden onu öptün?” diye sordu Dax. Sanki Hayden’ın söylediği şey tam olarak aklına yatmamış gibi kaşlarını çatarak bana baktı. “Bu ilk seferiniz miydi?”

Hayden, “Doğrusu bunun seni alakadar ettiğini sanmıyorum,” derken sesi rahatsızlığını yansıtıyordu.

“Eğer tutsağınla oynayıyorsan bilmek hakkım diye düşünüyorum,” derken “tutsak” kelimesini vurguladı.

“Sana söyledim, oynamıyoruz,” diyerek inkâr etti. Teknik olarak bu doğru değildi, fakat onunla yüzleşecek değildim. Bir kez daha, sanki ben orada değilmişim gibi konuşuyorlardı.

“Yani ondan hoşlanmıyorsun?” dedi Dax, kendi kendime merak ettiğim soruyu soruyordu. Derin bir nefes alıp tuttum, gergin bir şekilde Hayden’ın cevaplamasını bekliyordum.

İleri geri yürümeyi kesip bizimle yüzleşmek için döndü, Dax’e bakarken kaşlarını çattı, ardından bakışlarını bana çevirdi. Gizlemeyi başaramadığım endişeli ifademi incelerken yü-

Meqan De Voş

zünden anlık bir hüznün geçti. Kalbim gümbürdedi ve oksijen eksikliğinden bayılabilirmişim gibi hissettim.

“Hayır.”

Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkıverdi ve kalbim göğsümden fırlayıp düğüm düğüm olmuş midemle buluştu. Demek böyleydi. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini kabul ettiğini duymak hayal ettiğimden daha fazla acıtmıştı. Sözlerine tepki vermek için kendimi zorlarken çenemi sertçe sıktım.

Dax, “Emin misin?” diye üsteledi, şimdi bile ses tonu anlaşılmazdı.

Hayden gergince, “Eminim,” dedi. Onun çenesi de sertçe kasılmıştı ve yanağındaki kas hafifçe seğiriyordu. Ardından volta atmaya geri döndü. Dax’ın bakışının bana odaklandığını hissedebiliyordum, Hayden’in az önce söylediği şey beni parçalara ayırmıyormuş gibi umursamaz görünmeye çalıştım. Dax’ın bakışıyla buluşmak için başımı çevirdim, sanki Hayden’in söylediği şey beni hiç etkilememiş gibi omzumu silktim ve kaşlarımı havaya kaldırdım.

En sonunda ona baktığımda Dax’ın açık kahverengi gözlerinde öfke görünmüyordu, bu da beni şaşırttı. O... endişeli görünüyordu. Neredeyse üzgündü. Tepkimi gözlemek için beni dikkatlice inceliyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra bir kez daha kaşlarını havaya kaldırdı.

“Yazık,” dedi en sonunda. “Aranızda bir şeyler olduğunu düşündüm, ama sanırım yanlışım.”

Hayden alçak sesle, “Evet,” derken bize arkasını dönüp yatağına çöktü. “Yanıldın.”

Dax, "Biliyorsun, bununla bir sorunum olmazdı," diye devam etti. En sonunda gözlerini benimkilerden ayırıp Hayden'a baktı. Söylediğine şaşırıp gözlerini kırptırdım. Aramızda hiçbir şey olmadığını öğrendiğinde rahatlamasını beklemiştim, fakat o hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Hayden soğukça, "Sorun edilecek bir şey yok," dedi, içimdeki sızıyı daha derinlere saplıyordu. Karnımın orta yerinde bir öfkenin uyanmaya başladığını hissettim, oradaki hayal kırıklığı ve acıya katılıyordu. Hayden'ın aramızdakileri inkâr etmesi bir şeydi, fakat bu fıkirden rahatsız olması bambaşka bir şeydi. Gerekinden daha fazla soğuk davranıyordu ve benim için fazlasıyla utanç vericiydi, çünkü ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı bildiğinden oldukça emindim. Şimdi Dax'ın önündeyken onları suratıma çarpıyordu.

Dax teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırırken, "Tamamdır dostum, sen ne diyorsan," dedi ve konunun peşini bıraktı. Kanepeden kalkarak esnemiş gri tişörtünü çekıştırıp düzelttikten sonra ellerini birbirine sürttü. "Aç mısınız?"

Hayden düz bir şekilde, "Hayır," dedi. Bense başımı iki yana salladım; iştahımı biraz önce kaybetmiştim.

"Tamam..." dedi Dax ve Hayden'ın gergin olduğunu ele veren ses tonu karşısında kaşlarını çatı. "Hey, düşünüyordum da... Boz Topraklar'da gördüğümüz şu adam... bulaşıcı olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Hayden, "Bilmiyorum," dedi umursamaz bir şekilde. Hayden'ın şu andaki davranışı tanımaya başladığım Hayden'dan çok uzaktı ve bu halinden çok fazla hoşlanmadığımı kabul etmem gerekiyordu.

Dax yüksek sesle, “Nesi olduğunu merak ediyorum,” diye düşündü. Odaya çöküveren yoğun gerginlikten kaçmak için hevesliymiş gibi kapıya doğru seğirdi.

“O kanserdi,” dedim, Daxi Hayden’la öpüştüğümüzü gördüğünden beri ilk kez konuşmuştum. Görünüşe göre bir anlam ifade etmeyen bir öpücükmiş. Konuşurken sesim düz ve ifadesizdi, gözlerim yere sabitlenmişti.

Duyurum sessizlikle karşılandı ve aniden daha fazla bilgi vermeden bunu söylememin garip bir şey olduğunu fark ettim.

Dax yavaşça, “Kanser mi?” diye tekrarladı, kafasının karıştığı açıktı. “Ama hâlâ saçları vardı?”

“Saçlarını kemoterapi ya da radyasyon yüzünden kaybedersin, kanserin kendisi buna sebep olmaz,” diye açıkladım. En sonunda gözlerimi yerden ayırdığımda ikisinin de merakla bana baktığını gördüm. İkisinin de bunu nasıl bildiğimi sormak için can attığını söyleyebilirdim, fakat kimse sormadı.

Onun bir deri bir kemik yüzünün görüntüsü gözümün önünde süzüldü, o tükenip giderken hastalığı tarafından kemiklerinin üzerindeki eti eriyordu. Sonuna geldiğinde ne kadar zayıf olduğunu hatırlıyordum; öyle zayıftı ki kırılğan parmaklarını avucumda toplamadığım sürece elimi bile tutamıyordu. Tıpkı gördüğümüz o adamın durumunda olduğu gibi, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, gerekli olan ileri derece ilaçlar yaşadığımız bu dünyada artık bir seçenek değildi. Antibiyotikler vardı, evet, fakat kemoterapi tedavisi tamamen bambaşka bir şeydi. Şekillenmeye başladığını hissettiğim gözyaşlarımın acısı üzerine gözlerimi kırıştıtırırken başımı iki yana salladım, kendimi istediğimden daha fazla ele vermeden önce hoş olmayan anıları uzaklaştırdım.

Harşî

Düz bir sesle, “Sana bulaşmaz,” dedim. Dax’e kısa bir bakış atarak belli belirsiz gülümsedim. Başıyla onayladı ve bana üzgün bir şekilde gülümsedikten sonra kapıya giden yolun sonuna geldi.

“Pekâlâ... Ben gidip yemek yiyeceğim. Eğer fikrinizi değiştirirseniz gelebilirsiniz,” dedi garip bir şekilde. Dışarı çıkmadan önce elini salladı, beni Hayden ve içimdeki hislerle bir başıma bıraktı. Hayden’dan başka herhangi bir yere bakmaya çalışırken acı, düş kırıklığı, inanamama ve öfkeden oluşan bir karışım dikkat çekmek için savaşıyor gibiydi. Başarısız oldum.

Bakışlarım ona odaklandı ve gözlerimin ince bir çizgi haline gelene kadar kısıldığını hissettim, ama hiçbir şey söylemeye kararlıyım. Eğer aramızda geçmiş olan her şeyi inkâr etmek istiyorsa, bunu yüksek sesle söyleme tatminini ona vermeyecektim. Hiçbir şey hissetmediğini iddia etmek istiyordu, o yüzden aynısını yapabilirdim.

“Grace,” dedi. Sanki istemeden attığım dik bakışı hissedebiliyormuş gibi iç geçirdi, ardından bana bakmak için döndü. Ondan başka tarafa döndüm ve becerebildiğim kadar gelişigüzel biçimde arkama yaslandım. Ona bakmaktansa tırnaklarıma odaklandım.

“Ne?”

Sesim düşündüğümünden daha öfkeli çıktı, fakat sesimden duyguları söküp almak çok zordu.

“Dax’e söylediğim şey...”

Sözünü keserek, “Bana hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin Hayden,” dedim hızla. Bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettikçe öfkem büyüyor gibi görünüyordu. “Nerede durduğumuzu fazlasıyla açık bir şekilde ifade ettin.”

Bir süreliğine sessizdi, bakışlarımın ona dönmesine engel olmadım. Kaşlarını çatmış bir vaziyette dikkatlice beni izliyordu.

“Öfkelisin,” diye gözlemlerde bulundu. Ses tonu, az önce Dax’le olduğu kadar gergin değildi.

Kararlılıkla, “Hayır, değilim,” diye yalan söyledim. Öfke hissederken sesim pek ikna edici değildi.

“Grace...” diye iç geçirdi.

“Adımı şu şekilde söylemeyi kes,” diye bağırdım. Durmadan bana kötü bir şey söylemenin sınırındaymış gibi konuşuyordu ve sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Birdenbire benim ona karşı olan hislerime benzer şeyler hissedebileceğini düşündüğüm için kendimi son derece aptal hissettim. Elbette hissetmiyordu. Bana baktığında tek gördüğü bir düşmandı. Birlikte geçirdiğimiz bütün anların sebebi çok tesadüf idi, çünkü o anları istememişti ve sadece ana ayak uydurmuştu.

Dün gecenin dışındakilerin hepsi; uyurken bana sarıldığı zaman hariç.

Düşünceleri kovmak için başımı iki yana salladım. Bana önem vermediği açıktı, yoksa bana karışık sinyaller yollamaz ve bununla hiçbir sorun yaşamayacağını açıkça söyleyen en yakın arkadaşına her şeyi inkâr etmezdi. Buna karşı hiçbir tepki almayacağı zaman bile inkâr etmişti.

“O zaman ne söylememi istiyorsun Grace?” dedi Hayden. Yine rahatsızlığı sesine yansıyordu.

“Hiçbir şey.”

Odanın karşısından bana dik dik baktı, benimkinden çok da az olmayan öfkesi artıyordu.

Aparsi

“O zaman neden tepen atık? Kızgın değilmişsin gibi davranmayı kes, çünkü görebiliyorum,” dedi öfkeyle.

Kararlıca, “Değilim,” diye tekrarladım. Parmaklarım yan tarafımda kıvrılarak yumruklara dönüşürken, tırnaklarımı ince-liyormuşum gibi yapmayı bıraktım.

“Bana yalan söylemeyi kes,” diye hırlayarak yataktan kal-kıp gelerek önümde durdu. Kollarını göğsünde bağladı. Bana tepeden dik bakışlarla bakıyor, kendimi küçük hissettiriyordu. Daha uzun olmasının sağladığı avantajı biraz olsun tersine çe-virmek için doğruldum, fakat birkaç adım ötede dururken hâlâ bana tepeden bakıyordu.

En sonunda dayanamayarak, “Yani sen yalan söyleyebili-yorsun, ama ben söyleyemiyorum?” dedim tükürürcesine.

“Ne zaman yalan söyledim?” diye sormaya cesaret etti, kuşkulu bir şekilde bana bakıyordu. Dax’e bana önem verme-diğini söylerken yalan söylememiş olduğunu onaylamasıyla bir-likte kalbim bir kez daha acıyla sızladı.

“Görünüşe göre, hiçbir zaman,” diye söylendim. Aramıza biraz mesafe koymak için ondan uzağa yürüdüm. Fazla uzakla-şmadan kolumun üst kısmını kavrayıp onunla yüzleşmem için geri döndürdü. Kolumu öfkeyle çekiştirip ona pis bir bakış attım.

Beni dikkatle izlerken, “Ne zaman yalan söyledim?” diye tekrarladı.

Sorusunu önemsemeyerek, “Gerçekten öyle mi hissed-iyorsun? Dax’e söylediğin gibi?” diye sordum. Çenesi hafifçe açıldıktan sonra bir kez daha sıkıca kapattı, bana odaklanırken gözleri kısıldı.

En sonunda, “Bu biraz karışık,” derken sesi yine gergindi.

Değer De Vars

“Hayır, değil,” diye tıslayıp ondan bir adım uzaklaştım. Fazla yakındı ve aklımı bulandırıyordu.

Gergince, “Evet, öyle,” dedi. Öyle hüsrana uğramıştım ki çılgılık atacakmışım gibi hissettim.

“Nasıl karışık? Düşmanın olduğum için mi? Seninle birlikte baskınlara çıktım ve en yakın arkadaşının hayatını kurtardım. Kimseye zarar vermeyeceğimi kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyor?” diye burnumdan soludum. Artık resmen mosmordum. Bahaneleri tükeniyordu ve onlardan bıkmıştım.

Hayden sıkıdığı dişlerinin arasından, “Sebebi o değil,” dedi.

“O zaman neden, Hayden? Neden bu kadar karışık?” diye sordum.

“Öyle işte,” dedi inatçı bir biçimde. Bu, ona karşı hayal kırıklığı hissetmemin ötesindeydi, hiddetlendim.

“Eğer gerçekten Dax’e söylediğin şekilde hissediyorsan o zaman beni rahat bırakmalısın Hayden. Bir an için beni öpüp sonrasında beni tamamen görmezden gelmenle uğraşamam,” dedim. Konuşurken sesim çatallaştığı için kendimden nefret ediyordum. Daha güçlü olmaya karar verirken yumruklarımı sıktım. Beni izlerken gözlerinde bir şey parladı ve ileri doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafeyi korumak adına, geriye doğru attığım bir adımla karşılık verdim. Bana yaklaşmasına izin vererek düşüncelerimin puslu bir hal almasına müsaade edemezdim.

“Bu karışık, çünkü sana önem veremem Grace,” dedi en sonunda itiraf ederek. “İnsanları önemsemek seni zayıflatır ve ben zayıf olamam. Onlar için güçlü olmama güvenen çok fazla insan var.”

Aparsi

İnanamayarak başımı iki yana sallarken, “Saçmalıklarla dolusun,” dedim.

Keskin bir şekilde, “Affedersin?” diye sordu. Devam etmemi beklerken sesi tehlikeli biçimde sakindi.

“Herkesin senin kimseyi önemsemediğine inanmasını istiyorsun, ama düşündüğün kadar sert değilsin,” dedim ve aniden parmağımla onu göğsünden dürttüm. Bakışlarını parmağımla kasını dürttüğüm yere indirdikten sonra, tekrar yüzüme çıkardı. Ben ona dik dik bakarken hakarete uğramış görünüyordu.

Alaycı bir ifadeyle, “Ah, gerçekten mi?” diye meydan okudu.

“Gerçekten,” diye tısladım. Durmadan yok oluyormuş gibi görünen aramızdaki mesafeyi artırmak için göğsünden ittim. “Ortalıkta kimseyi önemsemeyen, saldırgan bir tip gibi dolanıyorsun, ama buradaki insanların her birini önemsedığın öyle açık ki! Her gün onlar için hayatını riske atıyorsun ve karşıma geçmiş, insanlara önem vermenin seni zayıflattığını söylemeye çalışıyorsun. Eğer buna gerçekten inanıyor olsaydın, daha en baştan burada olmazdın.”

Farkına varmamıştım, fakat nefes alıp verişim bir hayli hızlanmıştı, aldığım her nefesle birlikte göğsümün şişmesine sebep oluyordu. Öyle öfkeliydim ki resmen titriyordum ve onu tekrar tekrar göğsünden itiyor olsam da aramızdaki boşluk bir şekilde kapanıyor gibiydi. Hayden beni dikkatlice izliyordu, benim atıp tutmalarımı dinlerken onun nefes alıp verışı de hız kazanıyordu. Nefes alırken burun delikleri şişti ve çenesi sertçe kasılarak kapandı.

“Eğer bana önem vermiyorsan bunda sorun yok, ama onlara önem vermediğini söylemeye cüret etme,” diye devam

ettim. Sesim öfke ve hissettiğim duygularla gergindi. “İnsanları önemsemek seni zayıf yapmaz. İnsan yapar.”

Yavaşça, “Yanılıyorsun,” dedi.

Onunla tartışmaktan bıkarak gözlerimi devirdim. “Tamam Hayden.”

“Aslında çoğu şeyde yanılıyorsun,” diye ekledi. Olduğum yerde içimde bir öfke kabardı. Öyle sinirliydim ki titriyordum.

“Tabii ki öyleyim. Yanıldığım şeyi söyle bana,” diye köpürdüm. Ses tonumdan pek de etkilenmeyerek dik dik baktı.

“Seni önemsemek beni zayıflatırdı, çünkü kendimden önce seni korumak isterdim,” dedi. Kulağa sanki söylediği her kelime ona acı veriyormuş gibi geliyordu. Bir şekilde yine bana yaklaşmıştı, göz korkutacak şekilde bana tepeden bakarken birkaç santim ötemde dikiliyordu. Kararlılıkla gözlerine baktım.

“Beni önemsememen iyi olmuş o zaman.” Sesim ölümcül şekilde kısık ve acı yüklüydü.

Daha kelimeler ağzımdan yeni çıkmıştı ki aramızdaki mesafe kapanarak Hayden’in dudakları benimkileri buldu. Ellerini yüzümün iki yanına yerleştirerek beni kendine doğru tuttu, ellerimle göğsünü itiyor, güçsüzce onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Hareketlerimin arkasında biraz inanç vardı, ancak dudaklarının benimkilerle bir olduğunu hissettim. Etrafımızda artan gerilim parçalara ayrılmış gibiydi, en sonunda onunla mücadele etmeye çalışmaktan vazgeçtiğimde bizi kendi dünyamızın içine kapatıyordu.

Dudaklarını sertçe benimkilerin üzerinde tuttu, ona direnmeyi bıraktığımdan bana sıkıca sarıldı. En sonunda rahatladım ve ellerimin bastırıldığı yerde göğsünün benimkine da-

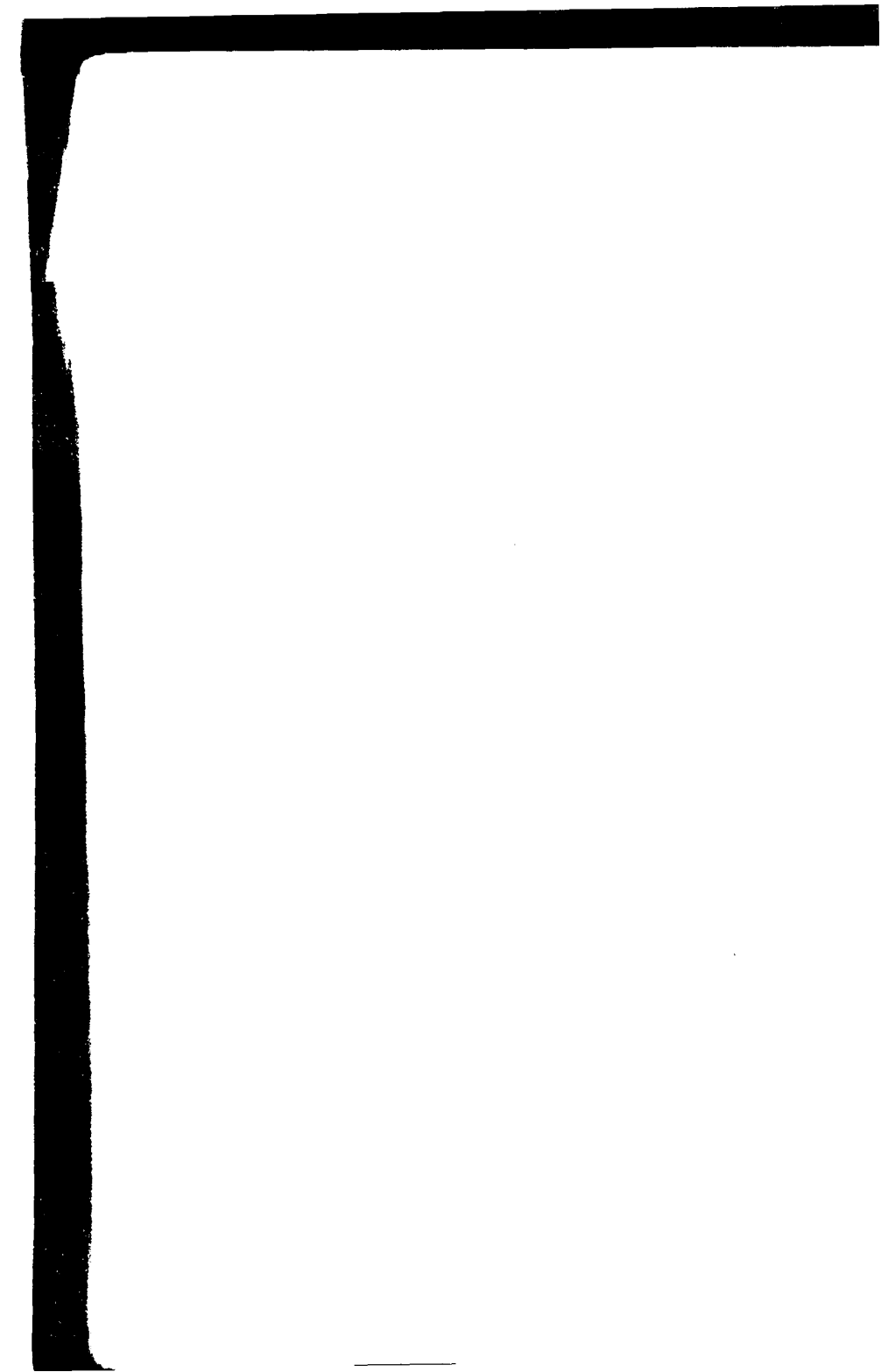
yandığını hissettim, sonuçsuz bir şekilde ona karşı koyduktan sonra oraya yaslandım. Dudaklarımın üzerindeki dudaklarının sıcaklığı ve yüzümdeki elleri hissettiğim öfkeyi yakıp yok etti. Öpüşmeye son verdiğimizde kalbim kaburgalarımın arasından çıkmak için savaşıyordu, alnını benimkine dayarken ağır ağır soluyordu.

“Tabii ki sana önem veriyorum Grace,” diye fısıldadı alçak sesle. Konuşurken gözleri kapalıydı, ama tepkimi incelemek için açiverdi. İçimde patlayan havai fişekleri sakinleştirmeye çalışırken ona yaslanarak soludum. Beni öperken verdiği his, sadece dakikalar önce hissettiğim öfkeyi, acıyı ve hayal kırıklığını siliyordu. Sanki patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Düşüncelerim kafamda çılgınca koşturuyor, yanıt vermemi zorlaştırıyordu. Beni önemsemesinin onu zayıflatıldığını düşünmek istemiyordum, fakat yıllardır bu düşüncelyi aklında tutuyor gibiydi, bu da silinmesini zor bir hale getiriyordu.

“Beni korumak zorunda değilsin Hayden,” diye yanıtladım. Önce beni korumak için kendini zayıf görmesi gerektiğine dair inancını yıkmaya başladığını umdum.

Sessizce, “Biliyorum,” dedi. Alnını benimkine dayalı tutarken başparmaklarını yavaşça yanaklarımda gezdiriyordu. “Ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

HAYDEN

Hayatım boyunca kendimi şu andakinden daha savunmasız ve hazırlıksız hissetmemiştim. Kafama akın eden çok farklı düşünceler vardı ve Grace başını kaldırmış, bana bakarken düşüncelerimi bir düzene koymamı zorlaştırıyordu. Güzel yüzü yanaklarına koyduğum ellerimle çevreleniyordu.

Beni neyin ele geçirdiğini, söylememek için savaştığım kelimeleri bana söyleten şeyin tam olarak ne olduğunu ifade etmek imkânsızdı, fakat artık ağzımdan çıkmıştı ve geri almak falan yoktu. Onu önemsedığımı kabul etmenin tehlikeli olacağına dair katı inancıma ve onun için endişelenmek istememe rağmen, söyledığım şeyi geri alamazdım ya da arkasındaki gerçeği inkâr edemezdim.

Onu önemsiyordum ve kendimi tehlikeye atmam anlamına gelse bile onu korumak istiyordum.

Bu çok, çok kötüydü.

Aralık dudaklarının arasından titrek bir soluk aldı, söylediğim son şeyi sindirirken kulübemin loş ışığında gözleri ısıldıyor gibi görünüyordu. Zorunda olmasam da onu korumaya çalışacağıma dair söylediğim şeydendi.

En sonunda, “Niçin Dax’e yalan söyledin?” diye sordu, sesi kısıktı. Ellerini göğsümden aşağı indirmişti, tişörtümün kenarını yakalamış ve parmaklarının arasında kıvrınıyordu.

Dürüstçe, “Bilmiyorum,” diyerek itiraf ettim. İlk içgüdüm Grace’le aramızdakileri inkâr etmek olmuştu, insanlara önem vermenin beni zayıflatığına dair kökleşmiş inancım beni mahvediyordu.

Sözlerimle birlikte hafifçe çöktü, geriye doğru ufak bir adım atarken hayal kırıklığına uğramıştı. Aramızdaki yakın mesafeyi korumak için ileri doğru adım atarak anında onu takip ettim, fakat ellerimin yüzünden düşmesine izin verdim.

“Hayden...” diye başladı, sesinde gergin bir ton vardı.

“Bak, yine başlama,” diye yalvardım yumuşak bir şekilde. “Ben sadece... bunda iyi değilim.”

“Neden?” diye sordu, odaklanırken kaşları birbirine yaklaşıyordu.

“Bunda,” dedim ve elimi ikimizin arasında ileri geri sallayarak omzumu silktim. “Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu normal bir durum değil Grace.”

Aparşi

Devam etmeden önce biraz hakarete uğramış gibi görünse de, “Bunu biliyorum,” dedi. “Ben de bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama... ne istediğini öğrenmem gerekiyor.”

Bunu nasıl cevaplayacağımı bilmediğimden kaşlarımı çatı-tım. Ne istiyordum? Bunun cevabı oldukça basitti, ama tam olarak nasıl başlayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir sürü insanı güvende tutmanın stresi ya da baskısı olmadan normal bir hayat istiyordum. İşlerin dünya parçalara ayrılmadan önceki haline geri dönmesini istiyordum. Geceleri, güvende tutmak için çok çalıştığım bu yere düşmanların sızmaya çalışacağından endişelenmeden uyuyabilmek istiyordum. Sahip olduğum her şeyle ilgili birine güvenebilmek, kendim yeterince iyi olmadığımda onlara yaslanabilmek ve birini sevmenin nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum.

Grace’i istiyordum.

Ancak bunlar sahip olamayacağım şeylerdi. Mümkün, ak-la yatkın ya da sorumlu olmaya uygun değildi, bu da büyük ihtimalle hayatımda elde edemeyeceğim şeyler demek oluyordu; çok uzun zaman önce kabullendiğim bir şeydi bu. Grace’e gerçekten önem verdiğimi fark etmenin en zor kısmı, bugüne kadar çok istediğim, fakat sahip olabileceğimi asla düşünmediğim bazı şeylerin artık her zamankinden daha mümkün göründüğünü anlamaktı, onlara elde edemeyeceğimi kabullenmeyi çok daha acı verici hale getiriyordu.

“Şimdilik sadece seni güvende tutmak istiyorum,” diye yanıtladım. Gerçekten istediğim şeylerin arasından yalnızca küçük bir zerre seçtim. “Sen ne istiyorsun?”

Düşünceli bir şekilde dudaklarını içeri doğru kıvrıdı, kendi kafasında kapana kısılrken gözlerini benimkilerden uzaklaştırdı. Onu dikkatlice izledim, kaşlarım birleşmiş ve altdudağım dişlerimin arasındaydı.

“Bir parçam eve gitmek istiyor,” diye itiraf etti dürüstçe, yeşil gözlerini suçlulukla benimkilere çevirdi. “Ailemi yeniden görmek ve iyi olduğumu bilmelerini sağlamak istiyorum. Fakat diğer parçam... diğer parçam sadece burada kalıp neler olacağını görmek istiyor.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı yavaşça salladım. Bir parçam burada kalmak istediği için kendinden geçmişti, ama ayrıca atlattığımız onca şeyden sonra eve gitme arzusu hissettiği için hayal kırıklığına da uğraşmışım. Gerçi beni şaşırtmamalıydı. Elbette evine, ailesine gitmeyi burada kalmaktan daha çok isterdi. Benimle kalmaktansa...

Karnım gürültülü şekilde guruldayarak beni nasıl cevap vereceğimi bilmediğim bir şeyden kurtardı.

Aniden konuyu değiştirerek, “Aç mısın?” diye sordum. Duygularla ilgili bu kadar çok konuştuğumuz için fena halde rahatsız hissediyordum, ayrıca durum karşısında savunmasızlığım fazla alışkın olmadığım bir şeydi. İçine derin bir soluk çektikten sonra, konuşmanın sona erdiğini kabul ederek kaşlarını havaya kaldırdı.

“Evet, hadi gidip yiyelim,” diye cevapladı. Başımı yavaşça salladım, gözlerimi bir saniye daha üzerinde gezdirdikten sonra geri çekildim ve bir kez daha ön kapıya doğru yürüdüm. Tek kelime etmeden beni takip etti, konuşmamızın ağırlığı ikimizin

de üzerine çöküyordu. İkimizin de hissettiği şeyle başa çıkmanın daha kolay bir yolu yoktu ve aklımın yapmak istediğim şeylere direnmek için uğraşmasını durduramıyordum.

Çökmekte olan akşamüzeri ışığında sessizce yemekhaneye doğru yürüdük, kampa yayılan ızgara et kokusu karnımın tekrar guruldamasına neden oldu. Grace'in etrafındayken bazı basit zorunlulukları unutuyordum, mesela yemek yemek gibi. Bedenimin bana teşekkür etmediği bir durumdu.

Yemekhaneye vardık, akşam yemeklerini yiyen ve hoşça sohbet eden insanlarla nispeten doluydu. Benim günlük hayatımı lekeleyen şeylerin yükünden kurtulmuşlardı.

Birisi heyecanla, "Hayden," diye seslendi. Sesi anında tanıdım ve döndüğümde Jett'in tek başına oturduğu bir masadan coşkuyla el salladığını gördüm. Elim kaldırıp salladım, Grace'le birlikte Maisie'nin yemekleri dağıttığı kısma doğru ilerledik. Bu akşam, birinin avladığı geyik eti var gibi görünüyordu.

"Geri döndüğünü gördüğüme sevindim Hayden." Bana bir tabak yemek uzatırken gülümsedi. "Ve seni de Grace."

Grace, Maisie'nin nazik tutumuna şaşırmış gibi görünse de dudaklarında ufak bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. "Teşekkürler."

Tabağı alıp etrafına bakındı, nazik gülümsemesini saklamıyordu. Maisie'ye minnettarlıkla başımı salladım, bu kadar tüketici bir günün ardından Grace'i gülümsetmeyi başardığı için memnundum. Jett'in resmen oturduğu yerde zıpladığını, masada ona katılmamı endişeyle beklediğini görebiliyordum.

Megan De Vos

Kalabalığın arasından geçtim ve onların yanından geçerken benden tarafa verilen selamları kabul ettim.

Karşısına oturdüğümde Jett heyecanla, “Hayden, geri döndün!” diye bağırdı. Grace yanıma oturdu, fakat aramızda biraz mesafe bıraktı.

Sıradan bir şekilde, “Evet,” derken yemeğime yumuldum. Jett’in konuşmaya devam etmeden önce Grace’ten tarafa endişeli bir bakış attığını fark ettim.

“Selam Grace,” dedi. Sesini cesur ve ilgisizmiş gibi çıkarmaya çalışsa da biraz korkmuş gibi geliyordu. Grace’in göğsüne silah dayadığı Gri Taş’taki o ilk olaydan sonra, Jett’e hiçbir şey yapmamış olsa bile, çocuğun ondan hâlâ çok korktuğu açıktı.

“Selam Jett,” dedi ona yumuşak bir şekilde gülümseyerek. Grace çocuğun doğrudan onunla konuşmuş olmasından memnun görünüyordu. “Nasılsın?”

Otomatik bir yanıtla, “İyi,” diye cevapladı. Sanki Grace’le konuştuğu için etkilenmeliymişim gibi, iri gözleriyle benden tarafa bir bakış atıyordu. Sanırım Jett onu sadece burada kalmaya zorlanan bir düşman olarak biliyordu, bu yüzden Grace’in etrafındayken tedirgin olması anlaşılabilirdi.

Ağzıma bir çatal yemek daha tıkmadan önce, “Kit’i gör-dün mü Jett?” diye sordum.

“Evet,” dedi heyecanla. “Dün gece ve bu sabah! Bu sabah uykuluydu gerçi.”

“O hasta,” diye düzelttim. Docc’un ona ne kadarını anlattığından emin değildim, ancak gerçeği bilmesi gerektiğini düşünüyordum.

Jett irileşmiş gözleriyle, “İyileşecek mi?” diye sordu.

“Öyle umuyoruz. Grace, Dax ve ben bugün erken saatlerde ona bazı ilaçlar getirdik. Docc onu tedavi edebilecek mi, göreceğiz.”

İnanamayarak Grace’e bakmak için dönüp, “Yardım mı ettin?” diye sordu.

Grace alçakgönüllükle, “Evet,” diye cevapladı.

“Grace onu kurtardı, bilmiyor muydun? Kit boynundan vuruldu ve Grace onu Docc’a getirinceye kadar kanamayı durdurdu,” diye açıkladım. Grace, sanki onun hakkında böbürlenmemden rahatsız oluyormuş gibi yanımda kıpırdandı.

Sessizce, “Büyük bir mesele değil,” diye söylendi.

Jett hayranlıkla, “Hepsini sen mi yaptın?” diye sordu. Gözleri hâlâ kocamandı ve artık Grace’e korku yerine hayranlıkla bakıyordu.

Grace tevazu göstererek, “Yardım aldım,” dedi. Alçakgönüllülüğüne karşı dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Kit’in hayatını kurtarmıştı ve kolayca etkilenen bir çocuğa bunu itiraf etmiyordu.

Jett, “Vay canına,” diye soludu. Tabağımdakileri silip süpürürken sessizce güldüm, duyguların kapana kısılmış gibi hissettirdiği kulübemin sınırlarından uzaklaştığımız için artık çok daha hafif hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve hoşnutlukla rahatladım.

“Hey Jett.” Aniden aklıma bir fikir gelivermişti. “Bu akşam için planın var mı?”

“Hayır! Niye?” diye sordu heyecanla, yüzü ışıık saçıyordu.

“Atış tatbikatı yapmak ister misin?”

“Gerçekten mi? Evet, evet!” derken resmen oturduğu yerden fırladı. Grace onun coşkusu karşısında yanında kahkaha attıktan sonra, kendi tabağındakileri bitirdi.

“Pekâlâ, yemeğini bitir,” dedim başımla tabağını işaret ederek. “Boş mideyle ateş edemezsin.”

“Tamam!” diye bağırdı, birdenbire kalan yemeğinin hepsini ağzına tıkiverdi.

Grace’e gülümsemek için dönerken, “Sen de pratik yapabilirsin,” dedim. Ağzı açık kaldı, ardından yüzünde bir sırıtış belirdi.

“Affedersin ama benim atışım gayet iyi,” diye karşılık verdi. Sırıtişıyla birlikte gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı.

“Sen öyle diyorsan,” dedim. Ona tek kaşımı kaldırdıktan sonra, tabağımla kirililerin olduğu kısma götürmek için kalktım. Jett oturduğu yerden fırladı, ağzı hâlâ yemek doluydu ve beni takip ederken zar zor çiğniyordu. Grace de bizim gibi tabağını bıraktıktan sonra dışarı çıktık.

Başımla işaret vererek, “Önden buyur Jett,” dedim.

“Evet!” dedi heyecanla. Silahlarımızı tuttuğumuz baskın hazırlıklarının yapıldığı binaya doğru yürümeye başlamadan önce küçük yumruğunu havaya kaldırdı. Grace’le ikimiz onu takip ettik, Jett’in telaş içinde biraz öncülük etmesine izin veriyorduk.

“Ona ateş etmeyi mi öğretiyorsun?” diye sordu Grace. Jett yerde bir taşla takılıp tökezlediğinde ve son anda kendini toparlayarak yere serilmediğinde Grace eğlenceli bir ifadeyle onu izliyordu.

Ağarşi

Oğlan yüzünde kocaman bir sırıtışla bize, “Ben iyiyim!” diye seslendi.

“Evet, birileri yapmalıydı. Neredeyse iki yıldır deniyorum, ama üstesinden gelemiyor gibi,” dedim ona. Jett binaya girdi, şu andaki görevli nöbetçi her kimse, onunla heyecanla konuşuyordu.

“Belki sorun öğrencide değil, öğretmendedir,” diye takıldı ve kendinden memnun bir halde omzuyla kolumu dürttü.

“Kesinlikle ondan değil.” Kahkaha attım. “Ben inanılmaz bir öğretmenim.”

“Eminim öylesin,” dedi. Sesindeki alaycılık neredeyse hiç fark edilmiyordu. İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Hiç göz korkutucu değilsin.”

Yorumlarını başımdan savıp binaya açılan kapıdan girerken, “Hımm. Bakıyorum da gittikçe cesurlaşıyorsun,” diye söylendim hafifçe. Jett içerideydi, ufak bir silindir çantaya birkaç tam atımlık mühimmatı, yapmasına Maisie’nin yardım ettiği birkaç eliş hedef tahtasını ve Jett’e nasıl nişan alınacağını göstermeye çalışırken benim tarafımdan delikler açılmış birkaç boş konserve kutusunu dolduruyordu. Hedefi sadece bir defa vurmuştu ve nişan aldığını vurmadiğından oldukça emindim.

“Hepsini aldın mı küçük adam?” diye sorarken malzemelerini inceledim.

Görevdeki adam, “Silahların dışında her şeyi,” diye cevapladı.

“Sen gelene kadar vermedi. Gerçek bir silah bile değil!” Jett suratını astı ve köşede oturan orta yaşlı adama dik dik baktı. Adam umursamazca omzunu silkerek Jett’in sözlerini inkâr etmedi.

Megaş De Vos

Başımla onaylayarak, “Öyle yapması gerekiyor zaten,” dedim. Kasaya doğru yürüyüp 22’lik bir silah aldım, alıştırma için fazla güçlü olmayan bir silah seçiyordum. Normalde kullandığım silah 9mm’likti ve bundan çok daha ölümcüldü, ama silah silahtı işte, deneyimsiz ellerdeyken her zaman tehlikeli demekti. Pantolonumun beline sıkıştırmadan önce emniyetinin açık olup olmadığını kontrol ettim.

“Hadi gün ışığı kaybolmadan yola koyulalım,” dedim Jett’e. Mutlulukla sırttı ve kıymetli malzemeleriyle dolu çantasını toplayıp kapiya doğru fırladı.

Birkaç dakika sonra genellikle Jett’le alıştırma yaptığımız yere ulaştık. Hemen kampın dışındaki ufak bir açıklıktı, hedefleri ve kutuları yerleştirmek için yeterli açık alan vardı, böylece Kara Kanat’a doğru ateş etmeden nişan alınabilirdi. Jett hiç vakit kaybetmeden hedefleri ile kutularını yerleştirmeye koyuldu, en sonunda kutularda kendine ait delikler açmaya kararlıydı.

Grace, Jett’in açıklıkta zıplayıp hoplamasını izlerken, “Öğrenmeyi gerçekten istiyor, değil mi?” diye gözlemlerde bulundu.

“Eğer öğrenirse baskınlara çıkacağını düşünüyor,” diye yanıtladım. Bu umutsuz ve bilgisiz çocuğun gerçek bir baskında olduğunu düşününce karnıma sancı girdi. Başının çaresine bakabileceğinden kesinlikle emin oluncaya kadar böyle bir şeye izin vermemin yolu yoktu, şu durumdayken birkaç yılı daha vardı.

Grace bana, “Zaten birinde vardı,” diye hatırlattı. Birbirimize rastladığımız ilk geceyi düşündüğü açtı.

“Olmaması gerekiyordu,” diye homurdandım. O konuda hâlâ canım sıkındı.

Ağarşi

“Ona izin vermeyeceksin, değil mi?” diye tahmin yürüttü, artık benden tarafa bakıyordu. “Ona karşı korumacısın.”

Cevap vermedim, sözlerinin tadını çıkardı. Jett hazırlıklarını bitirdi ve durduğumuz yere geri döndü. Grace’in bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebilsem de görmezden geldim ve silahı çıkardım.

“Tamam Jett,” diyerek yanında durmak için ilerledim. “İlk kural ne?”

Görev duygusuyla, “Asla silahını birine doğrultma,” diye tekrarladı.

“Bu doğru. Peki, ikinci kural?”

“Eğer ateş etmiyorsam her zaman emniyetin kapalı olduğundan emin olacağım,” dedi. Her kelimesinin sonunu başını sallayarak noktaladı.

“Çok iyi,” dedim gururla. “Şimdi bana silahın yanlış tutuluşunu göster.”

Jett ellerini kaldırdı, bir araya getirerek sanki görünmez bir silah tutuyormuş gibi işaretparmaklarını uzattı. Ellerini çevirdi, böylece yere paralel duruyorlardı, avuçları gökyüzünü ve yeri işaret ediyordu.

Parmaklarını hedeflere doğru çevirerek, “Bu kötü,” dedi.

“Doğru. Doğrusu nasıl?”

“Böyle,” dedi. Ellerini doğrulttu, böylece başparmakları yukarıyı işaret ediyordu.

“Güzel. Birkaç el ateş etmeye hazır mısın?” diye sordum. Bu seferkinin son birkaç denememizden daha iyi olmasını ve nişan aldıklarından bazılarını vurmaya başarmasını umuyordum.

“Evet!” diye bağırdı, topuklarında yaylanıyordu. Silahı toprağa doğrultarak tedbirli bir şekilde ona uzattım. Sanki en ufak bir dokunuşla patlayacakmış gibi korkarak dikkatlice tuttu. Sertçe yutkunduğunu gördüm, küçük ellerindeki silahın görüntüsüyle gözleri büyürken dudakları aralandı. Silahı önünde kaldırırken dikkatle odaklandı, az önce benim gösterdiğim gibi yukarı doğru tutuyordu.

Gözlerini namlunun ucundan ayırmadan, “Böyle mi?” diye sordu.

Başımı sallayıp, “Evet,” diyerek onu temin ettim. “Nişan almayı unutma. Talimatlara uy.”

Tek gözünü kısıp kapamasını izledim, nişan almak için konsantre olurken küçük dili dudaklarının arasından çıkıyordu. Parmağı emniyeti açmak için yavaşça kıpırdadı. Derin bir nefes aldı, kendini toplamaya çalışırken küçük göğsü normalden daha fazla şişti. Büyürken maruz kaldığı yeterli beslenememeden dolayı yaşına göre fazla ufak tefekti.

“Bir,” diye başladım, saymanın onu rahatlatacağını umuyordum. “İki... üç!”

Tetiği çekti, kurşun namludan çıktı ve bir patlama sesi duyuldu. Zayıf kolları güçsüz geri tepmeyi karşılayamadı, silahı sarsarak namlusunu birkaç santim yukarı doğru yöneltti ve kurşunun hedefi tamamen ıskalamasına sebep olarak arkalarındaki toprağa oturdu.

Hayal kırıklığıyla omuzları çökerken, “Lanet,” diye homurdandı.

“Hey, bu daha ilk denemeydi,” diyerek ona cesaret verdim. “Bir daha dene.”

Aparşı

Grace'e bakmak için döndüm, neredeyse orada olduğunu unutuyordum. Yüzündeki dalgın ifadeyle bizi izliyordu, ne düşündüğünü çözmek zordu. İkinci bir ateş sesi dikkatimi çektiğinde Jett'in yine ıskaladığını gördüm.

"Denemeye devam et," dedim. "Kurşunların bitene kadar sürdür, sonra tekrar dolduracağız."

Açıklıkta birkaç el daha ateş sesi yankılandı, her biri hedefini ıskalıyordu. En sonunda boş bir klik sesi geldi, Jett'in cephanesinin bittiğini gösteriyordu. Sonra emniyetini kapattı ve durduğum yere geri gelirken omuzları karamsarlıkla çöktü.

"Yapamıyorum," dedi üzgünce. "Asla bir hedefi vuramayacağım."

"Tabii ki vuracaksın, sadece daha fazla alıştırma yapman lazım," dedim. Üstesinden geleceğine inanmak istiyordum, ama benim nispeten yeterli bir nişancı olmam birkaç haftamı almıştı ve Jett'e bunu neredeyse iki yıldır gösteriyordum. Öğrendiğim zaman benim daha küçük olduğumdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Umut verici bir başlangıç değildi ki bunu ikimiz de biliyorduk.

Grace merakla, "Jett, ateş ederken tek gözün mü açık, iki gözün mü?" diye sordu. Silahı yeniden doldurmak için Jett'ten aldığımda Grace bize katılmak için geldi.

"Tek gözle dedi." Jett sanki aniden benim kararına güvenmiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Çünkü tekini kullanman gerekiyor da ondan," dedim düz bir şekilde.

Grace beni dikkate almayarak, "Hiç iki gözünü de açık tutmayı denedin mi?" diye sordu.

Megan De Vos

Jett, sanki bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemiş gibi yavaşça, “Hayır...” diye cevapladı.

Grace bilmişçe başını yana eğerken, “İkisini de açık tutmayı dene,” dedi.

Jett birkaç dakika önce cesareti kırılmış olmasına rağmen, yeniden kazandığı bir heyecanla, “Tamam!” dedi. Ona yeni doldurduğu silahı geri verirken kaşlarını çattım. Önceden durduğu yere geri döndü ve silahını kaldırdı, bu defa emniyeti açarken iki gözünü de açık tutuyordu.

Tetiğe bastı, kurşun havada vızıldayarak geçerken patlama sesi etrafımızda yankılandı. Jett’in nişan aldığı hedefin alt kısmında küçük bir delik belirdi.

Mutlulukla, “Evet! Şunu gördün mü Hayden? Yaptım!” diye bağırarak bize bakmak için döndü.

“Hey!” Silahı da kendisiyle birlikte vahşice döndürürken ellerimi otomatik olarak önümde kaldırdım. Bilinçsizce yana doğru atıldım ve kendimi Grace’in önüne attım. “Jett! İlk kural ne?”

Hatasının farkına vardığında gözleri aniden büyürken, “Ah, hayır!” dedi. Silahı bir kez daha yere çevirdi. “Silahını birine doğrultma.”

“Ne olursa olsun bunu hatırlamalısın,” diyerek kızdım. “Ama iyi işti. Bak bakalım, bir daha yapabiliyor musun? Aslında kollarını gerçekten güçlü tutmaya çalışırsan geri tepmeden bu kadar etkilenmezsin.”

Coşkuyla başını salladıktan sonra yerine geri dönüp bir kez daha nişan aldı, hedefi köşesinden delen bir atış daha yaptı. Neşeyle bağırırdıktan sonra biraz daha ateş etmeye hazırlandı.

Ayarşı

Kendimi Grace'le silahın arasına attığım için biraz utanç hissederek ona bir bakış attım. Meraklı bir yüz ifadesiyle bakışıma karşılık verirken, yaptığım şeyi fark edip etmediğini söylemek zordu. Derin bir nefes aldım ve yeniden önümdeki Jett'e odaklandım.

Yanımdaki Grace kendini beğenmişçe, "Hâlâ tek gözün daha iyi olduğunu düşünüyor musun?" diye söylenirken, omzumun yanında durmak için geldi. Başımı eğip ona göz attım, onun Jett'le çalışma yolunun benimkinden daha iyi olmasına sinir olmuştum.

"Ben tek gözle öğrendim. Gayet de iyi ateş ediyorum," dedim inatçı bir şekilde.

"O hareketsiz hedefler için daha iyi oluyor," dedi. "Ama cidden, ne sıklıkla hareketsiz şeylere ateş ediyoruz ki?"

Yenilgiyle iç geçirdim; haklı olduğu bir nokta vardı. "Doğru."

Jett bir kez daha ateş etti, bu defa hedef olarak yapılmış kartona boyanmış halkalardan birinin dış kısmını vurmaya başardı.

"Hayden!" diye bağırdı heyecanla, dikkatimi kendisine çekiyordu.

Cesaretlendirmek için, "Görüyorum, iyi iş," diye seslendim. Grace'le bir kez daha konuşmadan önce sesimi biraz altıttım. "Korkarım bir canavar yarattık."

Grace küçük bir kakhaha koyverdi, gözleri Jett'in son atışını yapışına odaklandı. Merkeze en yakın atışını yapmıştı.

Canlı bir şekilde, "Yakında hareket eden hedefleri de vuracak ve onu baskınlardan birine götürmekten başka seçim şansın kalmayacak," dedi.

Aniden gerginleşerek, "Hiç yolu yok. Baskına çıkmak için birkaç hedefi vurmaktan daha fazlası gerekir," dedim.

“Şey, bariz bir şekilde,” dedi. Resmen gözlerini devirişini hissedebiliyordum. “Şaka yapıyordum.”

“Hımm,” diye mırıldandım. Jett döndü ve bir kez daha boşalttığı silahla bize doğru geldi.

“Bu akşamlik yeter mi?” diye sordum. Güneş hızla batıyordu ve yakında hedefleri göremeyeceği kadar karanlık olacaktı.

“Bir tur daha?” diye yalvardı. “Lüüüüütfen?”

“Bir kere,” diyerek kabul ettim. “Ama kendin doldurmak zorundasın.”

Neşeyle bağırıp anında silindir çantayı karıştırmaya başladı, kurşunları çıkarıp kenara ayırıyordu. Şarjörü silahtan ayırmakta zorlandı, fakat en sonunda başardı ve kurşunları yuvasına soktukten sonra hafif bir “klik” sesiyle yerine taktı. Az önce durduğu yere doğru giderken kendinden memnun görünüyordu, bir kez daha ateş etmeye başlamadan önce nişan aldı.

Bu defa bütün atışları halkaların içine isabet etti, kartonda bugüne kadar belirmediği hızda delikler oluşuyordu. Grace alçak sesle güldü.

Kendini beğenmişçe, “Sana ben söylemiştim demiyorum, ama...” dedi.

“Tabii, tabii,” diye homurdandım. “Haklıydın. Buna o kadar alışma.”

Jett bir kez daha bize katıldı, silahı bana teslim ettikten sonra hedefleri toplamak için koşturdu.

“Teşekkürler Grace, haklıydın!” diye seslenirken, hedeflerini yere sabitleyen kazıkları çekti ve bize doğru taşıdı. Yeni delikleri göstermek için gururla tutuyordu. “Bak! Başardım!”

Aparşı

Grace, “Başardın!” dedi mutlulukla. “Yardım ettiğim için mutluyum.”

“Daha önce hiç hedef vurmamıştım. Kazayla vurduğum biri hariç tabii,” dedi biraz kızarak.

Grace ona tatlılıkla, “Pekâlâ, buna alış artık. Artık nasıl yapacağını kaptığına göre, sadece daha da iyiye gideceksin,” diye açıkladı. Grace’in Jett’i belirli bir sevgiyle izlemesini seyrederken hafifçe gülümsedim.

Jett, “Evet, gelmiş geçmiş en iyi gece!” diye bağırdı. Hedefi yere bıraktıktan sonra yumruğunu havaya kaldırdı ve kalanları toplamak için geri döndü. Hedefi çantaya koymak için çömelirken güldüm.

“Teşekkürler,” dedim sessizce Grace’e. “Ona yardım ettiğin için.”

“Hiç sorun değil, cidden. Sana sorunun öğretmende olduğunu söyledim,” diye takıldı. Yere bakarak sırtıırken başımı iki yana salladım. Rahatlatıcı bir sessizlik etrafımızı sardı. Güneş ağaçların arkasında batarken, artık gökyüzündeki ışık neredeyse gitmişti. Her şey bir kez daha huzurluydu.

İçgüdülerim aniden karıncalanarak dikkatimi çekti. Sessizdi, ama fazla sessiz gibi geliyordu. Arkamızda olması gerektiği gibi mutlu konuşmalar gelmiyordu, hedeflerin tahtalarını yerden çıkarmaya çalışırken sessizce oflamalar yoktu. Aniden ayağa fırladım ve kalbim boğazımda atarken vahşice döndüm.

Kollarımla otomatik olarak silahı kaldırdım, bir anlığına boş olduğunu unutmuştum. Ne gördüğümü tam olarak anlayacak zamanım olmasa da bedenim tepki verdi, Jett’in arka-

Meqar De Vos

sında duran adama nişan alıyordum. Adam kollarını Jett'in omuzlarında tutarken, boğazına da keskin, parlayan bir bıçak dayıyordu. Jett ağlamamaya çalışırken gözleri panikle kocaman açılmıştı, harcadığı çaba yüzünden yüzü buruşmuştu.

Herkes olduğu yerde donakaldı: Jett, adam onu tutarken korkuyla felç olmuş gibiydi, adam Jett'in boynunun hassas derisine bir bıçak dayıyordu, yanımda duran Grace'in ellerinde herhangi bir silah yoktu ve ben, kampımıza izinsizce giren düşmana karşı işe yaramaz boş bir silah doğrultuyordum. Düşmanın ceketinin kolunda büyük, kırmızı bir "B" işareti vardı.

Bugünkü baskının fazla iyi gittiğini biliyordum. Ceketteki büyük "B" de bana öyle olduğunu söylüyordu, o işaret ancak tek bir anlama gelebilirdi: Boz Topraklar.

XXI misilleme

GRACE

Gözlerim adamın ceketine boyanmış kırmızı “B” harfine odaklandığında nefesim kesildi. Sembolü tanıdığımda hemen anladım; baskının iyi gittiğine ikna olmamızın ardından Boz Topraklar’dan buraya kadar bizi takip etmiş olmalıydı. Ah, daha ne kadar yanılabilirdik? Bıçağın Jett’in boğazına daha fazla dayanmasını izlerken kaslarım gerildi, çocuğun boynundaki deriyi geriordu, ancak henüz kesmemişti. Hayden yanımda donakaldı, işe yaramaz bir şekilde boş olan silahı adamın kafasına doğrultuyordu. Adamın kafası tehlikeli bir şekilde Jett’inkine yakındı.

Hayden, “Bırak onu gitsin,” diye hırladı, konuşurken çenesi kasılıyordu. Kollarını kararlılıkla önünde uzatırken kasları gerildiğini görebiliyordum.

Adam, Hayden'a pis pis bakarken, "İşlerin böyle yürümediğini ikimiz de biliyoruz evlat," dedi tükürürcesine. Kırk yaşlarında görünüyordu, saçlarında ve karışık sakalında griler vardı. İnsanların biraz sıkıntı içinde yaşaması her zaman yaygın bir durumdu, ancak bu adam sanki yıllardır bir pislik yığnında yaşıyormuş gibi görünüyordu. Adam Hayden'la konuşurken dişlerinin olması gereken yerde birkaç kara boşluk olduğunu fark ettim.

Hayden sertçe, "Ne istiyorsun?" diye sordu, hâlâ silahı ona doğrultuyordu.

"Başlangıç olarak silahını aşağı indireceksin," dedi adam. Jett'i öyle sıkı tutuyordu ki çocuğun nefes alamayacağından korktum. Boynuna keskin bir bıçak dayanması durumu da-ha da ciddileştiriyordu. Çocuğun kahverengi gözleri öyle büyümüştü ki göz küreleri yuvalarından çıkmaya çalışıyor gibi görünüyordu ve gözle görülür bir şekilde korkuyla titriyordu. Kalbim onun için biraz daha hızlı attı, bu kadar korktuğu için allak bullak oldum.

Hayden kıpırdamadan, "Bıçağını yere bırak," diye karşılık verdi.

"Ahh," dedi adam, bıçağı biraz daha sertçe bastırdı. Ucunda ince bir kırmızı iz belirdi, derisinden küçük kan damlaları sızıyordu. Jett acıyla hafifçe inledi, sanki bıçaktan kaçmaya çalışıyormuş gibi kendini adama doğru bastırdı. "Silahını yere bırakacaksın."

Ağarşi

Hayden öfkeyle ofladı, bütün bedeni öyle gerilmişti ki dokunursam kırılabilirmiş gibi görünüyordu. Yavaşça, ellerinden birini silahtan çekti ve silahı tedbirli bir şekilde yere bırakmak için eğilirken boştaki elini havaya kaldırdı. Zaten pek bir işe yaramayacaktı, ama en azından savunma yanılması sağlıyordu. Adam bakışlarını bana çevirip boştaki ellerime ve savunmacı duruşuma baktı.

“Silahlı mısın sarışın?” diye homurdandı. Sanki bir saniyeliğine bile benim tehlikeli olduğumu düşünmemiş gibi, sesi alaycı ve küçümseyiciydi. Varsayımıyla birlikte kanım damarlarımda kaydandı ve aniden Jett’i kurtarmak için daha kararlı hale geldim.

Birilerinin beni hafife aldığı ilk sefer değildi, genelde bu yaptıkları son şey olurdu.

“Hayır,” diye hırladım. Aniden metalin daha fazla farkına vardım, saatlerdir tenime dayalı olduğu için artık sıcaktı ve şortumun kemerine takılı bir halde belime dayanıyordu. Baskın sırasında kullandığım ve geri verecek vakit bulamadığım silahtı bu. Eğer adam Jett’in boğazını kesmeden ulaşabilirsem, o silah kurtuluşumuz olabilirdi.

Hayden tükürürcesine, “Ne istiyorsun?” diyerek adamın dikkatini yeniden kendine çekti. Adam bedenini hafifçe kıpırtatıp bıçağı biraz daha derine batırdığında Jett sızlandı.

Adam ağır ağır, “Çok basit,” diye başladı, Jett’in omuzları daha sıkı bir şekilde kavradı. “Boz Topraklar’dan çaldınız ve misilleme yapmadan buna izin veremem. Yaptığınız şeyin bedelini ödemelisiniz.”

(Megon De Vos

Hayden, “Yalnız mısın?” diye sordu, gözleriyle onu delik deşik ediyordu. Adam korkutucu bir şekilde Hayden’a bakmayı sürdürürken yanıt vermedi. “Yalnız mısın?”

Hayden’in sesi ağaçların arasında yankılandı, adama doğru kükreme sesi birkaç saniyeliğine sürerek azaldı.

“Yalnız,” dedim. Konuşurken dikkatle adamın yüzünü izliyordum. Yüzünde rahatsız olduğunu gösteren bir ifade geçerken şüphelerimi doğruladı. Eğer desteği olsaydı, silahlı olmadığımın emin olmaya uğraşmazdı ya da bizi gerçekten temizlemek için şimdiye kadar ortaya çıkarlardı. Hayden’in başı bir milisaniyeliğine bana doğru eğildikten sonra, ileri doğru yavaş bir adım attı.

Adam başını iki yana sallayıp, “Ah, ah, ahhhh,” diyerek Hayden’ı azarladı. “Bir adım kıpırdama, yoksa bu oğlanın kanı toprağı sulayacak.”

Hayden sertçe, “Niçin peşimizden bir kişi göndersinler? Ne çeşit bir plan bu böyle?” diye sorguladı, olanlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Bir kez daha adam cevap vermedi. Hayden’a odaklanan gözleri garip bir şekilde sarıydı. Az önce aklıma gelen şeyi Hayden da düşünmüş olmalıydı.

Hayden düşünceli bir şekilde, “Seni yollamadılar,” dedi yüksek sesle. Kaşları bir araya geldi ve sanki kendini adama saldırmaktan alıkoyuyormuş gibi ellerini yanlarında sıktı.

Hayden’in tahmini, adamın alaycı gülümsemesiyle birlikte bir kez daha doğrulandığında, karnımın derinliklerinin kasıl-

diğini hissettim. Bu adamla ilgili yolunda olmayan bir şeyler vardı, biraz kafayı mı yemiş acaba diye merak ettim. Sonuçta üzerinde “B” harfi olan bir ceket vardı, hepimiz yaptığımız her şeyi gizlilik içinde tutabilmeye uğraşırken, o evini açık bir şekilde ele veriyordu.

Hayden, “Ne istiyorsun?” diye hırladı. Adamın konuşmak istememesi ve bilgi eksikliği yüzünden hüsrancı gitgide büyüyordu. Gözlerim Jett’inkilere döndü, onunkiler de bana kilitliydi. Tam anlamıyla taş kesilmiş görünüyordu, gözlerinden yaşlar akarken yüzündeki dehşet dolu bir ifadeyle donakalmıştı. Onun için duyduğum korkuyla kalbim kaburgalarımın çarptı.

Beni dikkatle izliyor, kurtarılmak için sessizce yalvarıyordu. Gözlerim adamın yüzüne döndüğünde onun Hayden’a odaklandığını gördüm. Bakışlarımı tekrar Jett’e çevirdim ve belli belirsiz bir biçimde başımı sola doğru yattırdım. Çocuğun yüzünde kafa karışıklığı belirdiğinde, bir hayal kırıklığı hissettim içimde. Hareketi tekrarladım, bu defa biraz daha fazla kıpırdadım. Yan tarafımdaki elimi silah şekline getirdim ve sanki hayali bir silahı ateşliyormuşum gibi başparmağımı yavaşça indirdim. En sonunda Jett’in aklı başına gelmiş gibi göründü, çünkü sanki mümkünmüş gibi bir an için gözleri daha da büyüdü. Ufak bir baş onayıyla sessizce ona beklemesini söyledim.

Adam kızgınlıkla Hayden’in sorusunu tekrar ederek, “Ne mi istiyorum?” dedi. “Beni ilaçlarımızı koyduğunuz yere götürmenizi ve onları geri vermenizi istiyorum.”

Hayden anında başını iki yana sallayarak, “Asla,” dedi.

“O zaman korkarım bunun bedelini...” derken sesi kesildi, bıçağı Jett’in tenine daha çok batırıyor ve bıçağın etrafından daha yoğun kan akmasına sebep oluyordu. Jett rahatsızca sızlandı, gözyaşından sırlıklam olmuş yüzünde acının izi vardı. “Buradaki küçük arkadaşınız ödeyecek.”

Hayden ileri doğru bir adım atarak, “Hayır!” diye bağırdı. Açıklığın etrafında hissedilen gerilim öyle yoğundu ki, ağırlığını resmen üzerimde hissedebiliyordum. Hayden’in hareketiyle birlikte adamın gözleri neredeyse yerinden çıkacaktı ve fazla geç olmadan harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Jett’in sulu gözleri bir kez daha benimkilere kenetlendi. Başımı yana doğru eğerek ona sessizce işaret verdim.

Tek bir anda birçok şey oldu. Jett sağ tarafına doğru olan bildiğince eğilerek, bıçağı boynunun diğer yanına kan getirecek kadar derin bir şekilde bastırdı. Adam şaşırmış bir halde başını eğip Jett’e baktı ve hareketini çalıştı. Hayden donakaldı, Jett’in daha fazla zarar görmemesi için ilerleyişini durdurdu. En sonunda elimi arkama doğru atıp silahın kabzasını kavradım ve çekip çıkardım.

Bir saniyeden kısa süre içinde, silahın tepesindeki arpacığı adamın kafasıyla aynı hizaya getirdim. Hiç tereddüt etmeden tetiği çektim, kurşun namludan çıkarken etrafımızda büyük bir gürültüye sebep oldu. Kurşun çarptığında mide bulandırıcı, ıslak bir pat sesi geldi, arkasından püsküren bir kırmızılık bıraktı.

Aparşı

Adam tam alnının ortasındaki, biraz kan sızıntısı olan, küçük, pek de ölümcül görünmeyen bir delikle yere devrildi. Düşerken Jett'i serbest bıraktı ve bıçak yumuşak bir patırtıyla yere düştü, kenarında Jett'in boynundan çıkan kan vardı. Hayden bana doğru dönüp ellerimdeki silaha ve savunmacı duruşuma baktıktan sonra, dikkatini yeniden Jett'e çevirdi.

Hayden daha kollarını yeni açmıştı ki Jett ona atıldı, bedeni Hayden'ın gövdesine sertçe çarptıktan sonra ona sıkıca sarıldı. O ağlarken hıçkırıkları etrafımızda yankılanıyordu, sanki adamın tekrar ayaklanıp onu almasından korkuyormuş gibi Hayden'a tutunuyordu. Hayden kollarını onun omuzlarına doladı ve ona sarıldı, ardından onunla alçak sesle konuşacak kadar toparlandı.

"Hey, her şey yolunda..." dedi sessizce, elini onun sırtında gezdirdiyordu. Jett birkaç saniyelğine onun karnına doğru hıçkırdı, sonra Hayden onu hafifçe kavradı ve boynunu incelemek için geriye çekti. "Sen iyi misin?"

Boynunda ince bir çizgi vardı, kaniyordu, ancak fazla derin değildi. Bıçak boynunu kesmişti, ama damarlarından herhangi birini açmayı başaramamıştı. Hızlı bir doktor ziyaretinden sonra Jett iyi olacaktı.

Jett, "S... sanırım iyiyim," diye kekeledi, gözyaşlarını kurulamak için uzandı. Sesli bir şekilde burnunu çektikten sonra aniden Hayden'dan ayrıldı ve bana doğru koşup tıpkı Hayden'a yaptığı gibi bana da çarptı.

İnce kollarının belime dolanıp sıkıca sarıldığını hissettikten sonra kendimi toparlamayı başardım ve tek kolumla garip bir şekilde omuzlarını sardım.

“Teşekkürler Grace,” derken bana bakmak için geri çekildi.

“Rica ederim,” diye yanıtladım. Ani minnettarlık gösterisi karşısında şaşırmışım. On yaşından daha küçük görünüyordu, yüzü gözyaşlarıyla sırlıslıklandı ve protein eksikliğinden dolayı daha ufak tefekti, her zamankinden daha savunmasız görünüyordu. Bana titrek bir şekilde gülümsedikten sonra, yere yığılan adama bir bakış attı.

Hayden yerde yatan bedene bakıp kaşlarını çatarken, “Boz Topraklar’ın dışındaki ağaçlıkta bizi takip etmiş olmalı,” diyerek yüksek sesle düşündü. “Bahse varım Renley onun burada olduğunu bile bilmiyordur.”

Jett kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarken, “Renley kim?” diye sordu. Bir kez daha burnunu çekti ve dikkatlice boynuna dokundu, parmak uçlarında kan lekesini görünce rengi attı. Hayden’in cevap vermesini beklerken elini şortuna sürdü.

Hayden, “Boz Topraklar’ın lideri, hatırladın mı? Sana anlatmışım,” dedi sabırla.

Jett, “Onun Celt olduğunu sanıyordum?” dedi.

Babamın adından bahsedilince neredeyse boğuluyordum, neyse ki ikisi de fark etmemişti. Babamın kim olduğunu bilmiyorlardı ve ikisine de söylemeye niyetim yoktu, çünkü bana hiçbir şekilde yararı olmayacağından emindim.

Hayden bana bir bakış atarak, “Hayır, o Gri Taş’ın,” dedi. Sanki benim nereden olduğumu yeni hatırlamış gibiydi. Gözlerini kırptırdı ve aniden yüzünü bir rahatlama kapladı.

Jett bana bakarak, “Sen Gri Taş’tansın,” diye belirtti.

“Evet,” dedim sadece.

“Geri dönecek misin?” diye devam etti, beni açılmış gözleriyle izliyordu.

Yavaşça, “Hayır, yapamam,” dedim. Hayden’in gözlerine bakamadım. Şu anda yüzünde her ne varsa görmek istemedim.

“Şey, kaldığına seviniyorum,” dedi Jett. Sanki bu benim kendi kararım gibiydi. “Sen olmasan ölmüş olurdum!”

Başımı iki yana sallarken, “Hayır, olmazdın,” dedim. “Hayden bir şekilde seni kurtarırdı.”

Hayden, Jett’le konuşmamızı bölüp araya girerek, “Ama kurtaran sensin,” dedi. “Bunu alışkanlık haline getiriyorsun.”

Anlamayıp kaşlarımı çatarken, “Neyi?” diye sordum.

“Benim kurtarmam gereken insanları kurtarmayı,” dedi yavaşça, gözleri benimkileri yakıyordu. “Önce Kit, şimdi Jett... Sana borçluyuz.”

“Sorun değil, cidden...” O kadar şey duygu arasında garip bir şekilde utanmış hissediyordum. Övülmeye alışkın değildim, hele de en sonunda ona karşı duygularımın olduğunu kabul ettiğim biri tarafından. Hakikaten, ne garip bir histi bu. Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

“Acaba biz, şey, bilirsin?” derken cesedi işaret ettim. Jett

in önünde konuşmak istemiyordum, ama o konuda bir şey yapmamız gerekiyordu. Jett, yerde yatan adamdan uzağa birkaç endişeli adım atarken, Hayden başını iki yana salladı.

“Hayır, birilerini göndereceğim. Haydi geri dönelim,” dedi Hayden. Tek elini Jett’in sırtına koyarak onu uzaklaştırmak için yönlendirdi. Jett’in toplamayı başaramadığı malzemeleri almak için eğildi ve çantaya tıktı, ardından kayışı geniş omzuna geçirdi. Jett sessiz ağaçların arasında kulağa yüksek sesli gelen derin, titrek bir soluk aldı, az önce olanlar konusunda hâlâ oldukça sarsılmış durumda olduğu açıktı.

Hayden, Jett’e nazikçe, “Boynuna baktırmak için Docc’a uğrayacağız dostum,” dediğinde çocuk başını salladı.

Jett ürpertiyle, “Dikiş atılmayacak, değil mi?” diye sordu.

Karanlıkta gözlerini kısarak yarasına bakarken, “Sanmıyorum,” diye cevapladım. Tüm olanlar göz önüne alındığında, pek de kötü değildi. İyice bir temizlemek ve birkaç bandaj iş görürdü, fakat bununla uğraşmayı Docc’a bırakacaktım.

Jett açıkça rahatlayarak, “Tamam, güzel,” dedi.

Kamptan geçerek revire doğru ilerlerken Hayden sessiz kaldı, onu kapana kısıran bir şeyi düşünüyordu. Jett yol boyunca konuştu, aslında gerçekte o kadar da korkmadığını iddia ediyordu. Revire açılan kapılara doğru yürürken, gerçekten olayları kontrolü altında tutuyormuş gibi görüldüğüne katılıp onu biraz yatıştırdım. Jett, Docc’u aramak için bir anda fırlayarak Hayden’la beni ufak binada yalnız bıraktı.

Hayden sesinde eğlendiğini gösteren belli belirsiz bir ifadeyle, “Ona yalan söylemek zorunda olmadığını biliyorsun,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Neredeyse donuna işeyecek olan çocuğa başa çıkabilir miş gibi görüldüğünü söyledin. Ona gerçeği söyleyebileceğini biliyorsun. Bazen duyması gerekiyor,” dedi Hayden sessizce.

“Eğer insanlar ona durmadan cesur olmadığını söylerse, cesaretini toplamakta zorlanacak,” diye belirttim.

Hayden, “Hımmm,” diye homurdandı. Binanın ana kısmına girerken bana daha fazla cevap vermedi. Yataklardan birinde doğrulmuş oturan Kit'i görünce şaşırdım, onu son gördüğümüzden çok daha iyi durumdaydı. Bandajları temizdi, yüzünde sağlıklı olduğunu gösteren bir renk vardı ve görebildiğim kadarıyla ateş ya da enfeksiyon belirtisi yoktu. Ona getirdiğimiz antibiyotikler şimdiden mucizeler yaratıyor gibiydi.

“Hayden, Grace,” diye karşıladı şaşkınlıkla. “Jett’e ne halt oldu öyle? Buradan boynu kanlar içinde ve deli gibi mutlu bir şekilde girip koşarak geçti.”

Hayden, “Boz Topraklar'dan biri bizi takip etti ve Jett'in boğazına bıçak dayadı, sonra da Grace herifi vurdu,” diye açıklayarak ona kısaltılmış versiyonu anlattı. Kit, sanki bu haber onun için şok edici bir şey değilmiş gibi onayladı.

“Siz iyi misiniz?” diye sorarken ikimize birden baktı. Ben başımı evet der gibi sallanırken, Hayden sessiz bir şekilde onaylayarak homurdandı.

Kit başını yavaşça sallayıp, “İyi,” dedi.

Yatağından kalktı, hâlâ kayda değer acısının olduğunu ele veren tek şey çenesindeki küçük kasılmaydı. İleri doğru gelip tek kolunu bana doladığında şoka girdim, otuz dakikadan daha kısa sürede biri beni ikinci kez sürpriz bir şekilde kucaklıyordu. Bir saniye için donakaldıktan sonra karşılık vermeyi başardım ve ona hafifçe sarıldım. Kit geri çekildiğinde gözlerimi anında Hayden’a çevirdim ve onun Kit’e dik bakışlarla baktığını gördüm, kısılmış gözlerine sıkıca kenetlediği çenesi eşlik ediyordu. Kendime bir anlığına onu kıskandığını düşünme izni verdiğimde karnımda oluşan ufak mutluluğu görmezden geledim.

Kit’in, “Sana karşı bok gibi davrandım, üzgünüm,” demesi beni kucaklamasından daha çok şaşırttı. “Buradakilere yardım etmek dışında hiçbir şey yapmadın ve ben yalnızca senden şüphelendim. Böyle yetiştirildiğimiz için gerçekten elimde değil, biliyorsun değil mi?”

Bana özür dilercesine sırtıp yeniden yatağına oturdu, harcadığı küçük çaba yüzünden yüzündeki rengin birazı çekildi. İyileşiyordu, fakat yeniden tam anlamıyla bedeninin işlevsel olması için hâlâ gidilecek uzun bir yolu vardı.

“Tamamıyla anlıyorum,” dedim. Ve anlıyordum. Ben de benzer şekilde yetiştirildim; sadece kendinden olana güvenirsin. Ben onların bir parçası değildim, o yüzden doğal olarak bana güvenmiyorlardı. Hayatı boyunca öğrendiği şeye göre davrandı diye Kit’i suçlayamazdım. “O konuda endişelenme bile.”

Aharsı

Kit genişçe bir gülümsemeyle, "Muhteşem," dedi. Hayden yanımda sesli bir şekilde boğazını temizleyerek dikkatimi kendisine çekti. İleri doğru bir adım atarken durumun gerektirdiğinden daha gergin görünüyordu.

"Tamam, pekâlâ, iyileştiğini görmek güzel Kit," dedi kasırlarak. Hayden'ın bariz kıskançlığıyla birlikte yüzeye çıkmaya çalışan bir gülümsemeyi bastırdım. Sanki küçük bir zafer kazanmış gibiydim ve aniden neşeyle bağırışım geldi. Sanki sözleşmişiz gibi, Jett tam da o sırada Docc'u nerede bulduysa oradan geliverdi. Tahmin ettiğim gibi boynuna sarılmış bir bandaj vardı.

"Millet! Dikiş yok!" dedi sevinçle. Boynunu işaret ederken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Kit, "Vay, ne şanslısın..." diye homurdandıktan sonra ona güldü. "Artık ikimizin boynunda da yara izleri olacak küçük adam."

"Vay! Öyle olacak!" dedi heyecanla. "Süper!"

Kit ona sırttıktan sonra çocuğun saçlarını karıştırmak için uzandı.

Hayden, "Gitmeliyiz," derken ellerini ön ceplerine sokarak ağır ağır geriye doğru gitti.

Jett, "Tamam," diyerek Kit'in elinin altından çıktı ve karpıya doğru fırladı.

Hayden, Jett'i takip etmeden önce, "Görüşürüz Kit," dedi. Vedalaşmak için el salladım, hâlâ sarılma konusunda garip hissediyordum, ama Hayden'dan böyle bir tepki aldığı için memnundum.

Megaş De Vos

Kampta soğuk bir rüzgâr esiyordu, batan güneşin sayesinde artık tamamen karanlıktı.

Jett aniden, “Hayden, sıcak çikolata içebilir miyim?” diye sorarak küçük kollarını onun bedenine doladı. “Dışarı soğuk!”

Hayden, “Jett...” dedi ama sesi kısıldı, bitkin olduğu açıktı.

“Lütfen? Neredeyse öldürülüydüm!” derken bir kez daha boynunu işaret ediyordu.

Hayden alçak sesle gülerken, “Bunu koz olarak kullanmak için biraz erken değil mi?” diye sordu. Jett ona ışık saçarak baktı, sessiz bir yalvarışla dişlerini gösteriyordu. “Pekâlâ. Çabucak bir fincan, ama sonra eve gidip olanları Maisie’ye anlatman gerekiyor.”

“Evet!” dedi Jett. Heyecanla zıplıyordu ve mutfığa giden kısa patikaya doğru yöneldi.

Hayden yürürken benden tarafa bakarak, “Sıcak çikolata ilğini çeker mi?” diye sordu.

Emin olamayarak, “O ne ki?” diye sordum. Bana bakarken Hayden’in ağzı bir karış açık kaldı.

“Sıcak çikolatanın ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır ...” derken kendimi aptal gibi hissettim. Hayden kahkahasını bastırdı, mutfak ve yemekhaneye açılan açılan kapıdan Jett’i takip ettik.

“Sanırım bu mantıklı geliyor,” dedi gizemli bir şekilde. “Görürsün.”

Jett, “Öyle güzeeeeeeel ki,” dedi. “En iyisini Hayden yapıyor!”

Hayden, “Tabii, en iyisini Hayden yapıyor!” diye tekrarladı. Kendinden üçüncü kişi gibi bahsediyor ve Jett’in bitmeyen heyecanlı ses tonunu taklit ediyordu. Genellikle sadece Maisie ve yardımcılarının girmeye izinli olduğu mutfağa girerken kakhaha attım. Dört iskemleyle çevrelenmiş ufak bir masa bulunuyordu. Jett masanın üzerindeki bir mumu yaktığında ışık odada titredi, yumuşak bir ısıltıyla bizi sarmaladı.

İskemlelerden birine yerleşirken, “Bu güzel olsa iyi olur,” diyerek şaka yaptım.

“Ah, öyle,” dedi Hayden. Mutfakta gezinerek dolaplardan birini açıp birkaç malzeme çıkardı. Tam olarak neleri topladığını göremedim, fakat açılan ısıtıcının hafif cızırtısını duydum. Geniş bir kâseye köşede duran varilden su doldurdu ve ısıtıcının üzerine yerleştirdi. Çıkardığı üç fincana gizli malzemeleri eklerken elleri kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

“Aslında sütle daha iyi oluyor, ama etrafta ondan tonla yok...” dedi yumuşak bir tonda.

Jett yanımdaki iskemleye oturup hevesle Hayden’i izledi. Fazla vakit geçmeden su kaynamaya başlamıştı. Hayden kâseyi ısıtıcının üzerinden alıp sıcak suyu fincanlara döktü, her birini bir kaşıkla karıştırdı, ardından ikisini masaya doğru taşıdı.

Hayden, “İzin ver soğusun Jett,” diye bilgilendirdi. Bu, kulağa sıklıkla söylediği, ama muhtemelen fazlasıyla göz ardı edilen bir şey gibi geliyordu. Kendi fincanıyla masaya geri döndü ve önüne bıraktı. Bana vermiş olduğu fincana baktım, kah-verengi, kaynamış bir sıvıyla doluydu.

Jett heyecanla, “Denesene Grace!” dedi, beklentiyle bana sırtıyordu.

Fincanı elime aldım, koklamak için tedbirli bir şekilde burnuma doğru kaldırdım. Çikolatamsı kokusu lezizdi ve koku anında yıllar önceki bir anıyı aklıma getirdi. Celt, Jonah’la paylaşmamız için birkaç çikolata bulmuştu. Elbette Jonah yine Jonah’lığını yapmış, Celt gider gitmez hepsini elimden almış ve tek birini bile tatmama izin vermeden her birini yiyişini izlemeye zorlamıştı. Havada kalan tek şey kokusu olmuştu, ama ağzımı sulandırmaya yetmişti.

Küçük bir yudum aldım, sıvı öyle sıcaktı ki dilimin ucunu yaktı, ama inkâr edilemeyecek kadar lezizdi.

Ne kadar tatlı olduğuna şaşırarak, “Aman Tanrım,” diye söylendim. Çok fazla tatlı yiyeceğimiz olmuyordu, o yüzden bu tıpkı sıvı sihir gibiydi. Tepkimi dikkatle izlemekte olan Hayden bana sırtıttı.

“Hoşuna gitti mi?”

“Bu leziz,” derken bakışlarıyla buluştum.

“Eskiden annem sürekli bundan yapardı... her şey olmadan önce,” dedi. Yüzünde hüznlendiğini gösteren bir ifade geçti, ama hemen uzaklaştırdı. “Beğendiğine sevindim.”

Onun için bir üzüntü hissettim. Sonsuza kadar kaybettiği şeyleri hatırlamanın onun için ne kadar trajik olduğu gerçeği bir kez daha yüzüme çarptı. Çok küçük yaşta öyle çok acı çekmişti ki bu kalbimi yaralıyordu.

“Bu gerçekten iyi,” diyerek ona moral verdim. Jett kendini daha fazla tutamıyor gibiydi, çünkü kendi fincanından yudumlar almaya başladı ve soğumasına izin verecek kadar uzun süre duraksamıyordu. Dilini yaktığında sessizce, “Ah,” diye söylendi ve Hayden hiç şaşırمامış gibi başını iki yana salladı.

Sadece kendini beğenmişçe, “Sana beklemenı söyledim,” dedi.

Jett, “Biliyorum, biliyorum,” diyerek onu başından savdı. Kendini çabucak sıcak çikolatasına kaptırdı, bütün konsantasyonunu tatlı içeceğine verirken resmen Hayden’la beni görmezden geliyordu.

Hayden yavaşça, “Sana sormaya niyetleniyordum...” dedi, gözlerini kaldırıp bana baktı. Masada karşımda oturduğu yerde dirseklerine dayandı, omuzlarını hafifçe eğdi.

“Bana ne soracaksın?” derken kalbim endişeyle çarpıyordu.

“Boz Topraklar’da gördüğümüz şu adam... onun kanser olduğunu nasıl bildin?” diye sordu yavaşça. Sanki sorusuna üzülmemden korkuyor gibiydi. Dikkatli bakışları üzerime odaklandı, sabırla cevabımı bekliyordu. Titrek bir soluk aldım, annemin yüzü zihnimde belirince göğsümde beliren sızıyı görmezden geldim. Hayden bana hayal bile ettiğimden daha fazla şeyi açıklamıştı, o yüzden kendimle ilgili bu küçük parçayı paylaşabilirdim.

“Annem kanserden öldü,” diye cevapladım sessizce. Bakışlarımı onunkilerden ayıramadığımı fark ettim. “Bu dünyada

ölmek için onca yol varken... ölmeden önce de aynı görünüyordu.”

Hayden samimiyetle, “Üzgünüm,” dedi. Elini sanki benimkini tutmaya niyetliymiş gibi masanın üzerinde birkaç santim hareket ettirdi, sonrasında geri çekti. Gözleri, bizi görmezden gelmeye devam eden Jett’e çevrildi.

“Uzun zaman oldu,” deyip omzumu silkerek her zamanki basmakalıp lafımla cevap verdim.

“Ama hâlâ canını yakıyor, değil mi?” diye sordu. Sesi savunmasız geliyordu, sanki sevdiğimiz birinin ölümünün üzerinden yıllar geçmiş olsa bile yas tutmaya devam etmemizin normal olduğunun onaylanmasını bekliyordu. Tam o anda, ben nasıl annemi düşünüyorsam, onun da kendi ebeveynlerini düşündüğünü biliyordum. İkimiz de çok sevdiğimiz insanları kaybetmiştik.

Yumuşak bir şekilde, “Hâlâ acıtıyor,” diyerek kabul ettim. Bu defa eli masanın karşısından hareket etti, hemen benimkinin yanında durdurdu ve başparmağını eklemelerimin üzerine sürttü. Sadece bir defa yaptıktan sonra elini bir kez daha çekti, fakat kolumdan yukarı ateşten bir akım yolladı ve o da doğrudan kalbime ulaştı.

“Yani annen yok...” dedi yavaşça, kelimeleriyle birlikte hafifçe irkildi. “Hâlâ erkek kardeşin var. Başka kimse var mı?”

Karnım gerginlikle burkulurken, “Babam,” diye yanıtladım. Ona bu şeyleri anlatmak garip geliyordu, sanki ne kadar

çok açılırsam kendimi korumam o kadar zor olacaktı.

“Vay,” dedi Hayden. Sanki ailemden bu kadar fazla kişi kaldığı için şaşırmış gibi kaşlarını havaya kaldırdı. Bugünlerde böyle şeylerin nadir olduğunu düşünmek gerçek bir trajediydi. “Baban nasıl biri?”

Sanki tüm bunları büyüleyici buluyormuş gibi bana doğru eğildi. Sanırım ailesinden kimse kalmayan biri olarak gerçekten yaşayan bir ebeveyne sahip olmanın nasıl olduğuyla çok ilgiliydi.

“O...” derken ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. “O harikadır. Nazik, tatlı, eğlenceli, sadece kendini düşünmeyen. Daha iyi bir baba isteyemezdim.”

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldıktan sonra arkasına yaslanıp sandalyesine çöktü. “Kulağa öyle geliyor.”

Gülümsemesi yüzünden hızla kayboldu, onun yerini okuması daha zor bir şey aldı. Bir kez daha düşüncelerinde kaybolurken tekrar konuşmadı. Ancak sakın bir sessizlik içinde onu gözlemleme fırsatım yanımdan gelen sessiz bir horultuyla bölündü. Yerimde sıçradıktan sonra hafifçe güldüm, Jett masaya koyduğu kollarının üzerine yüzünü dayamış, uyuyordu.

Hayden sanki bu ilk defa olmuyormuş gibi, “Bu velet her yerde uyuyabiliyor,” diye homurdandı. Fincanını kafasına dikip bitirdikten sonra elini saçlarının arasından geçirdi ve doğruldu. Ben de leziz sıcak çikolatamın kalanını içip onu taklit ettim ve iskemlemden doğruldum. Hayden masanın etrafından dolanıp onu uyandırmadan kolayca kaldırdı. Jett’in başı gevşekçe

Megan De Vos

sallandıktan sonra Hayden'ın omzuna yerleştı ve orada hafifçe horlamaya devam etti.

Hayden sessizce, "Hadi bakalım," dedi. "Bu gecelik bu kadar diyelim."

XXII MÜCADELE

HAYDEN

Karanlık yoldan aşağı yürürken Jett'in başı omzuma düşüyor, sıcak bedeni serin gece havasında benimkini ısıtıyordu. Hafifçe horlamaya devam ediyordu, toprağı ezen çizmelerimizden çıkan çıtırtı sesleri ona eşlik ediyordu. Onun Maisie'yle birlikte yaşadığı kulübeye doğru yaklaşıırken kollarımı iyice etrafına sardım. Grace'in bakışlarının birkaç saniyeliğine üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, fakat hiçbir şey söylemedi.

Sessizce, "Neredeyse vardık," derken sesim normalden daha tok çıktı. Hepsi birbirine benzeyen sayısız kulübeyi geçtik, eski püskü saksılarla elyapımı işaretler gibi ufak dokunuşlar onları birbirinden ayıran şeylerdi.

Megañ De Vos

En sonunda Maisie'nin kulübesi göründü, Jett'in oynamaya çalıştığı ahşap çiçek sayesinde ayırt ediliyordu. Başımınla göstererek Grace'e hangisinin olduğunu söyledim. Yoldan çıkıp nazikçe kapıyı çalmak için elini kaldırdı. İçeriden gelen hafif ayak sürüme sesinin ardından kapı açıldı ve fazlasıyla yorgun görünen Maisie beliriverdi. Aniden aklıma onun bu akşam neler olduğunu bilmediği geldi, yoksa çok daha önceden Jett'i bulmaya gelirdi.

Bize uyuklu bir şekilde gülümseyerek omzumda horlayan Jett'i inceledi, sonra gözleri boynundaki bandaja kaydı. Gözleri irileşirken yüzünden endişe okunuyordu.

"Maisie..." diye başlamama rağmen hemen sustum.

"Ona ne oldu?" diye sordu, parmaklarını oğlanın boynunda gezdirmek için ileri çıktı. Gözleri Jett'le benim yüzüm arasında gidip geliyordu.

"O iyi," diyerek güvence verdim. Jett göğsümden aşağı doğru kayarken ağırlığını dengeledim.

Şiddetle, "Bu nasıl oldu?" diye üsteledi.

"Boz Topraklar'dan birisi bizi takip etmiş ve atış talimi yaparken onu tehdit etti," diye açıkladım. "Jett'in boynuna bıçak dayamıştı ve Grace de adamı vurdu."

Maisie'nin gözleri yanımda sesini bile çıkarmadan duran Grace'e dönüverdi.

"Onu kurtardın mı?" diye sordu. Grace ağzını bir defa açtıktan sonra kapattı. Dudakları garip bir gülümsemeyle birleştikten sonra başıyla yavaşça onayladı.

Aparşı

Alçakgönüllülükle, “Sanırım öyle,” dedi. Bugün çok fazla kabul gördüğü için bir şekilde rahatsız olduğunu söyleyebilirdim. Maisie ona sarılmadı, fakat Grace’e bakarken ifadesinde belirgin minnettarlık barıyordu.

Maisie yavaşça, “Senin Kara Kanat’a geldiğin gün hepimiz için şanslı bir gün oldu,” dedi, sesindeki içtenlik hissediliyordu. Tek yapabildiğim sessizce ona katılmaktı. Grace onun sözleriyle sersemlemiş göründü ve cevap olarak alçak sesle bir şeyler mırıldandı, yanaklarına bir kızarıklık yayılmaya başlamıştı.

“Önemli değil...” dedi. Onu sohbetten kurtarmam için bana bakıyordu. Bana konuşma konusunda berbat olduğumla ilgili palavralar sıkıyordu, o da benden daha iyi değildi.

Maisie’nin dikkatini Grace’ten kendime çevirmek isteyerek, “Onu yatırmamı ister misin?” diye sordum.

Maisie, “Evet, lütfen,” dedi. Geriye çekilerek hafif aydınlatılmış evine girmeme izin verdi. Kulübe benimkinden daha ufaktı, iki ikiz yatak, iki koltuk ve bir şifonyer küçük odanın çoğunu kaplıyordu. Jett’e ait birkaç şey düzenli bir şekilde şifonyerin üzerinde diziliydi, burada büyüdüğü yıllar boyunca topladığı hazineleriydi. Merkezinde ufak bir oyuncak helikopterin durduğunu fark ederek gülümsedim. Onu duvara dayalı olan yatağa taşıdım, önceden de yerli yersiz her yerde uykuya dalması sağ olsun, yatağının yerini biliyordum. Onu ölü gibi uyurken buraya ilk taşıyışım değildi.

Nazikçe yatağına yatırdığımda uyanmadı, başı yastığında

yana doğru kıvrıldı. Grace yanımda belirip oğlanın ince bedeninin üzerine bir battaniye atarak beni şaşırttı. Kapıda Maisie'ye katılmadan önce ona hafif bir gülümsemeyle baktım.

Maisie ikimize birden, "Ona göz kulak olduğunuz için teşekkürler," dedi. "Her zamanki gibi."

"Sorun değil," dedim sıradan bir şekilde. "Ama gitmeliyiz. Geç oldu."

Biz kapıdan dışarı çıkarken Maisie, "Elbette. Sonra görüşürüz," dedi. Bize el salladıktan sonra kapıyı kapatarak bir kez daha bizi gecenin ortasında yalnız bıraktı. Ayaklarım beni otomatik olarak kulübeme doğru götürmeye başladı, Grace yanımda yürüyordu.

"Biliyor musun, o kadar başıma kakmana rağmen insanlarla konuşma konusunda sen de benden daha iyi değilsin," dedim neşeyle. Bana hızlıca pis bir bakış attuktan sonra, yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi.

"İnsanlarla konuşabiliyorum," diyerek kendini savundu. Kulübemden uzakta değildik, çoktan önümüzde belirmeye başlamıştı.

"Tabii," diyerek alay ettim. "O zaman iltifat kabul etmekte ya da teşekkür etmekte berbatsın."

Yumuşak bir kahkaha attı. "O konuda beni yakaladın."

Sıradan bir biçimde, "Niçin öyle?" diye sordum.

"Bilmem, sen niye gerçekten kastettiğin şeyi söylemekte berbatsın?" diye karşılık vererek tek kaşını havaya kaldırdı. De-

Aparşı

vam ederek beni cevap vermekten kurtardı. “Hepimizin kendimize özgü kusurları var Hayden.”

Hemfikir olduğumu belirtmek için, “Hımm,” diye kısık sesle mırıldandım. Ancak onun sahip olduğu bu kusur, tabii buna kusur diyebilirsiniz, daha önce gördüğüm bir şey değildi. Bana göre, alçakgönüllülüğü bir kusur değil, elinde tuttuğu bir başka gücü.

Kulübeme ulaştığımızda kapıyı açmamı bekledi. Gözleri aniden ufak evimin arkasındaki ağaç sırasına doğru kaydı, karanlığa odaklanmıştı.

Duruşundaki ve dikkatindeki ani değişimi fark ederek, “Ne?” diye sordum. Karanlığa doğru gözlerini kıstı ve birkaç saniyeliğine sessiz kaldı, kasları gergindi.

“Hiçbir şey,” dedi yavaşça. “Bir şey duydum sandım, ama muhtemelen bir tavşan falandı.”

Adrenalin damarlarımda akarken, “Şansa bırakmamayı tercih ederim,” dedim. “Bana silahını ver.”

Kemerinden çıkarıp sessizce bana uzattı. Gözlerim onun baktığı alana odaklandı, karanlıktan başka bir şey görmüyordum. Yaklaşmak için kulübemin etrafından dolandım.

“Burada kal,” diye emrederken ona bakmadım bile. Silahım yukarıda, ilerliyordum.

“Hayden...”

“Burada kal!”

Neyse ki beni dinledi ve olduğu yerde kaldı. Gecenin içi-

ne doğru ilerledim, en sonunda ağaçların olduğu sıraya kadar geldim. Gözlerimi kısarak bir şeyler görmeye çalıştım, ancak tek görebildiğim ağaçların karanlık figürleriydi. Ağaçların arasından daha derinlere girerken silahımı havada tuttum, sesin kaynağını arıyor ve bir çeşit düşman bulmayı bekliyordum, fakat kimseden iz yoktu. Aniden hareket edilmesini beklerken kalbim gümbürdedi, fakat bir şey olmadı.

Orada kimse yoktu.

Etrafa bir kez daha dikkatlice baktuktan sonra ağaçların arasından dışarı çıktım, Grace'i tam olarak bıraktığım yerde buldum. Endişeyle ellerini kavuşturmuş, öylece duruyordu. Ona doğru yaklaştığımı gördüğünde rahatlayarak solугunu verdi.

“Kimse var mı?” diye sordu. Gözlerini bir kez daha ağaçlara çevirdikten sonra yüzüme odaklandı.

“Bir şey yok,” dedim omzumu silkerek. Soluğunu bırakıp başıyla onayladı.

“Tamam, güzel.”

Kapıyı açarken başımı salladım, karanlığın içinde kolaylıkla ilerleyerek kulübemdeki mumları yakmak için kibrit kutusunu buldum, dışarıdaki yoğun karanlığa karşılık hafif bir ışık yayıyordu. Grace kapıyı arkasından kapatıp beni takip etti. Yanağına bulaşan kiri, üzerine sıçramış kan damlalarını ve günün diğer pasaklarını ilk defa fark ettim. Benim de ondan daha iyi görünmediğime emindim.

“Acaba senin, ah, duş alman gerekiyor mu?” diye önerirken kendimden emin değildim. Silahı masamın üzerine bıraktım.

Umutla, “Duş alabilir miyim?” diye sordu.

Kendimi fazlasıyla kibar hissederek, “Elbette,” dedim. Aklım buradayken aldığı ilk duşa kayıverdi, cüretkârca kıyafetlerini çıkarmış ve akan suyun altında bana katılmıştı. Ayak sürümeme ve inkâr etneme rağmen, onu ilk kez orada öpmüştüm. “Aaa, o zaman önce sen gir. Eğer su kalırsa ben girerim.”

Gözlerini kıpırttırdı, başıyla onaylamadan önce hafifçe kaşlarını çatı. “Tamam.”

Şifonyere gidip ona aldığım kıyafetlerden bazılarını çıkardıktan sonra küçük banyoya yöneldi. Geçerken bana gülümse-di, kapıyı arkasından kapattı. Garip bir deja vu hissi üzerime çöktüverdi, aklım her zaman yaptığı gibi sürükleniyordu.

Sanki ne konuştuğumuzun ya da ne yaptığımızın bir önemi yok gibiydi, durmadan beni şaşırtıyordu. Henüz onda bir kusur bulmamıştım ve sürekli onunla ilgili daha fazla şey keşfe-diyordum. Güçlü, cesur, kendini düşünmeyen ve iyi bir insan-dı. Birden fazla kez kendisi için hiçbir anlam ifade etmemesi gereken kişilerin hayatını kurtarmak için kendinden çok fazla şey vermişti. Kit ve Jett, özünde onun düşmanlarıydı, yine de hiç tereddüt etmeden onları kurtarmıştı. Gri Taş’tan herhangi birinin aynı şeyi yapacağına inanmayı imkânsız buluyordum.

Ancak beni daha çok şaşkınlığa düşüren şey, içimi görme kabiliyetiydi. Birkaç saat önce hareketlerimin esasen ne anlama geldiğini daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde suratıma çarpmıştı, güçbela takındığım görünüşümün ötesini görüyordu.

Evet, sert, tehlikeli ve cesur olduğumu biliyordum, fakat umur-samadığımı ısrarla söylememe rağmen o bunun ötesini kolaylıkla görüyordu. Büyürken beni daha sert, daha güçlü yapacağını düşünmüş olduğum, ancak gerçek anlamda asla kapatamadığım bir şeydi. Ne kadar çok denersem deneyeyim, etrafımdaki insanlara değer verdiğimi inkâr edemezdim. Grace bunu kolaylıkla görüyordu, bu da kendimi savunmasız hissetmemi sağlıyordu.

Bu durumla ilgili her şey çok garip, çok yabancı, çok belirsizdi. Ne yaptığımla, neyi istediğimle ya da onun neyi istediğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Hayır, ben ne istediğimi biliyordum, sadece o konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Grace'i istiyordum ve bunu ona ve kendime sorunsuzca itiraf edebilmek istiyordum, fakat ilk günden beri içimde süren savaşı durduramıyor gibiydim.

Ona en çok kırılğan zamanlarımda açılıyordum, içimde kilit altında tutmaya çalışmama rağmen gerçek hislerim ve duygularım dış cephemdeki çatlaklardan dışarı sızıyordu. O anlarda hassaslığıma ya karşılık veriyor ya da kabul ediyordu ve bu iyiye işaretti. Ancak nerede durduğumuz konusunda hâlâ bir fikrim yoktu, içinde yaşadığımız dünyayı daha zor hale getiren bir gerçektir bu. İnsanlar, kesinlikle anormal olan bir dünyada yarı normal bir şeye bile sahip olmayı umabilir miydi?

Grace'in banyodan çıkmasıyla birlikte düşüncelerimden uzaklaştım, saçlarından yüzüne su damlıyordu ve giydiği beyaz kolsuz tişörtüyle siyah şortunun altındaki bedeni duştan dolayı

hâlâ nemliydi. Saçlarını havluyla hızla kuruladıktan sonra bana hafifçe sırtıttı. Bakışlarımı sabit tutmaya zorlarken kararlılıkla odaklandım.

Onun böylesi bir güzellikte olması içimde verdiğim mücadeleye gerçekten yardım etmiyordu.

Parmaklarıyla saçlarını tararken bana, “Suyun yarısı kalmış olmalı,” dedi.

“Sağ ol,” diye mırıldandım. Ayaklarım beni banyoya taşıdı ve o içeride olduğu süre boyunca ortalıkta volta attığımı fark ettim. Yakın zamanda aklımı gerçekten başıma devşirmem gerekiyordu, yoksa kafayı yiyecektim. Ona, onu önemsedığımı ve korumak istediğimi söyledikten sonra bile, hâlâ nerede durduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu beni hem endişelendiren hem de rahatlatan bir gerçektir.

Kapıyı kapamadan önce, “Hemen çıkacağım,” dedim. Çabucak soyunmaya başladım. Pantolonumun belini kalçalarımdan aşağı sıyırdıktan sonra tişörtümü başımdan çıkardım, boynumu sıkıca tuttum. Altına girdiğim su buz gibiydi, soğuk su yaralı sırtımdan aşağı akarak derime iyi geliyordu. Bedenimi temizlerken Grace’le ilgili bütün düşünceleri aklımdan kovdum, çabucak duş almaya ve Grace’le tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce birkaç dakikalık huzur bulmaya kararlıyım.

Su bir çırpıda bitiverdi. Islak saçım kalın bir yığın halinde yüzüme düşüyordu, tıpkı sallanarak kürkündeki suları sıçratan bir köpek gibi yüzümden geriye itmeyi başardım ve küçük

banyonun her yanını ıslattım. Vücudumda havluyu gezdirirken yanımda kıyafet getirmeyi unuttuğumu fark ettim. Ağır ağır iç geçirerek havluyu belime doladım ve banyodan çıktığımda Grace'in kanepede olduğunu anında fark ettim, çabucak bakişlarını kaçırmıştı. Yüzümde ufak bir sırıtış belirdi, Grace'in bana bakarken yakalanmasına memnun olmuştum.

Şifoniyerime doğru giderken bakişlarını kararlılıkla uzakta tuttu, boxer ve şort giydim, ama tişörtle uğraşmadım. Havlu yere düştüğünde eğilip alarak Grace'in kendi havlusunu astığı yere astım. Çoktan kanepesine yerleşmişti, battaniyesinin altına iyice sokulmuş olsa da hâlâ fazlasıyla uyanıktı. Bu kadar uzun süredir onu o koltuğun üzerinde yatırdığım için suçluluk duydum ve aniden aklıma beni diken üstünde tutan bir fikir geliverdi.

Mumların biri haricinde hepsini söndürdükten sonra yatağımın kenarına oturdum, bizi nispeten karanlığa gömmüştüm.

Yavaşça, "Hey, Grace?" dedim.

"Efendim?" diye cevaplarırken bana bir kez daha baktı.

"Acaba sen, aaa, yatağı paylaşmak ister misin? Kanepeden çok daha rahat..." derken sesim kesildi, bunu sorma konusunda bu kadar gergin hissettiğim için kendime kızgındım. Grace teklifimi değerlendirirken sessizdi.

İhtiyatlı bir şekilde, "Senin için sorun olmaz mı?" diye sordu.

"Hayır," diyerek dürüstçe yanıtladım. Şehirde geçirdiğimiz geceden sonra, göğsünün benimkine yaslanmasını ve uyurken düzenli şekilde nefes alıp verişini bir kez daha hissetme şansına sahip olmak için hevesliydim.

“Şey, pekâlâ,” diyerek yavaşça battaniyesini itti.

Ayağa kalkıp bana bakmamaya çalışarak odayı geçti. Yatağıma ulaştığında dudaklarını birbirine bastırdı, çekinerek diğer tarafın örtülerini açtıktan sonra içine kıvrılıverdi. Son mumu söndürmek için öne doğru eğildim ve bizi tamamen karanlıkta bıraktım. Yatağa uzanırken gümbürdeyen kalbimi görmezden gelmem imkânsızdı, aramızdaki mesafe onun sıcaklığını hissedeceğim kadar azdı.

Grace yumuşak bir kahkahayla, “Bu kanepeden çok daha iyi,” diyerek bir kez daha üzerimize çökmüş gibi görünen gerilimi dağıttı. Sessizce gülüp geniş omuzlarımı kıpırdattım, yataкта rahatlamaya çalışıyordum, fakat rahatlamak yerine, ona daha çok yaklaşma ihtiyacı hissederek daha da gerildim.

“Söylemiştim,” diye cevap verdim. Bedenimin titrediğini hissediyor ve rahatlayamıyordum, birbirimize değmiyor olsak bile bedenimdeki her hücre sanki onun ne kadar yakında olduğunu hissedebiliyordu. Karanlığa şükürler olsun ki onu görmiyordum bile, fakat orada olduğunu hissedebiliyordum ve dudaklarının arasından kaçan yumuşak fısıltıları duyabiliyordum.

Aniden, “Jett’e karşı gerçekten iyisin, daha önce bunu sana söyleyen oldu mu?” deyiverdi.

Alçak sesli bir kahkahayla, “Bu da nereden çıktı?” diye sordum. Durup dururken söylemek için garip bir şey gibiydi. Hele de şu anda.

“Bilmem, önceden de düşünüyordum ve bilmek hakkın diye düşündüm. Herkesin çocuklarla arası böyle iyi değildir.”

Nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak, “Hımm,” dedim. Aslında Jett etkileşimde bulunduğum tek çocuktı. Diğerlerinin çoğu bana yaklaşmaya korkuyordu, ama Jett öyle değildi. Yürümeyi öğrendiğinden beri Kit’e, Dax’e ve bana ayak uydurmaya çalışıyordu. Bize cidden hiç seçim şansı vermemişti, şimdi istemediğimizden değildi tabii.

Elinin hafifçe koluma dokunduğunu hissettiğimde sıçradım, dokunuşu beni şaşırtmıştı. Yastığımdaki başımı ona doğru çevirdim ve olduğunu bildiğim yerde tek görebildiğim bir bulanıklıktı. Elini kolumdan çekmeyip yavaşça yukarı aşağı oynatmaya devam etti, tüylerimi diken diken ediyordu. Kalbim göğsüme daha sertçe çarptı.

Sessizce, “Burada olmana memnunum Grace,” diye itiraf ettim. Kendini sözlerime kaptırırken saniyenin ufak bir kısmında dokunmayı bıraktı, ardından devam etti. “Muhtemelen ailenle birlikte evde olmayı tercih edeceğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Eğer bir ailem olsaydı, ben de orada olmak isterdim. Ama ne pahasına olursa olsun... burada olmana memnunum.”

“Ailemi özlüyorum,” dedi sessizce. “Ama... ben de burada olduğum için memnunum. Seninle.”

İtirafıyla birlikte sessiz sedasız bir soluk alıverdim, omuzlarımı yataktan kaldırdım, böylece onunla yüzleşmek için yan tarafıma dönebildim. Artık bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum, benimle yüzleşmek için yan tarafına döndüğü için aramızda santimetreler vardı. Kolumu hafifçe okşayan elini kavradım.

Elimi koluna doğru çıkarıp omzunun üzerinden geçirirken teni elimin altından kayıyordu. Çenesine varana kadar nazikçe ilerledim, karanlıkta dokunuşuma rehberlik eden şey onun teninin verdiği histi. Dokunuşumla birlikte titrek bir soluk alırken çenesinin nazikçe titrediğini hissedebiliyordum.

Parmaklarımın altındaki derisi yumuşacıktı. Parmaklarımı çenesinin, yanağının, boynunun üzerinde gezdirdim. Başparmağımla dudığına dokunup hassas derisini çekerken sanki bütün koluma bir kıvılcım verilmiş gibiydi. Karanlığa rağmen yüzünün bütün detaylarını kavramak istiyordum; dudığının her kıvrımını ve yanaklarını kaplayan derisinin her santimini anımsamak istiyordum. Bir anlık savunmasızlığın karanlığına kapılmak ve sadece onunla uzlaşmak istiyordum. Onun dışında her şeyi unutmak ve onun hayatıma girmesine izin vermek istiyordum, buna gerçekten müsaade etmek istiyordum, fakat kalbimin etrafındaki yüksek ve güçlü duvarlar bu görevi zorlaştırıyordu.

Başparmağım dudaklarının üzerinden bir kez daha geçerken hiçbir şey söylemedi, ama elim dokunurken düzensiz ve sıcak soluğunu hissedebiliyordum. Onun yüreğinin de tıpkı benimki gibi pır pır ettiğini, ona dokunmamdan benim kadar zevk aldığını biliyordum. Farkına bile varmadan bedenim onun kiye daha çok yaklaşmıştı, artık bizi sadece milimetreler ayırıyordu.

Bana dokunmaya devam ederek, “Hayden,” diye hafif soludu. Çenesini avuçlarken parmak uçlarımı saçlarına soktum.

“Evet?” diye cevapladım. Sesim derin ve alçaktı.

“Kalbim gerçekten çok hızlı atıyor,” diye fısıldadı. Aramızdaki gerilim öyle yoğundu ki sanki neredeyse kelimeleri köreltiyor gibiydi. Bedenim öne doğru ilerledi, aramızda kalan mesafeyi kapatıyordum ve bu da bedenime bir şok yolluyordu.

“Benimki de öyle,” diye kabul ettim. Kalbimin kaburgalarımın arkasından göğsüme sertçe çarpışı bana zevk veriyordu. Ona yakın olmak, hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. Kendimi dizginlemek zorunda kalmam irade gücümün her zerresini aldı, gerçi kalbimin her atışıyla birlikte azmimin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum.

“Öp beni Hayden,” diye soludu. Kelimeleri öyle yumuşak ve sessizdi ki onları kafamdan uydurduğumdan emindim. Ancak bedenini azıcık ileri doğru hareket ettirdiğinde fısıltıyla söylediği şeyi doğruladı ve bana yaslandı. Daha fazla tereddüt etmeden derin, titrek bir soluk aldım ve karanlıkta eğildim. Yakın durmamız sayesinde dudaklarını kolayca buldum.

Dudakları benimkilere dokunduğu anda, sanki dünya parçalara ayrılmış gibiydi. Bütün sinirlerimden kıvılcımlar çıkıyor, bedenimden ilerliyor ve her bir hücremi uyandırıyor. Ona değen her santimim sanki heyecanla vızıldıyordu. Artık teslim olduğum için onu bırakıp geri çekilmeyi imkânsız hale getiriyordu. Tenim onun kine açtı, ona yakın olmak için duyduğum yakıcı umutsuzluğu yatıştıran tek şey sadece gerçek temastı.

Kendime onu öpme izni verdiğim anda, neyi istediğimi

kontrol etme ve bu hisleri bastırma çabalarımın hepsi ayakları-
mın altında ezildi. İçsel mücadeleme ve güçlü kalma konusun-
daki kararlılığıma rağmen, beni lime lime parçalara ayırıyordu
ve bu konuda kesinlikle yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

MEGAN DE VOS Anarşı

Bildiğin dünyayı unut. Hükümetler düştü, şehirler yıkıldı,
medeniyet geri dönülemeyecek kadar tahrip edildi.

Devir kargaşanın, kaosun, anarşinin devri.

Ya savaşıp öldürür ya yem olup ölürsün.

Her şeyi yerle bir eden son savaş on beş yıl önce gerçekleşmiştir. Binlerce yılda kurulan medeniyet, rakip kabilelerin, çoktan unutulmuş o eski düzenin ellerine bırakılmıştır. Tehlike pusuya yatmış, kaos her yanı ele geçirmiştir. İnsanlarını daimi açlık tehlikesinden, diğer kampların saldırılarından ve ele geçirilme tehdidinden korumak zorunda olan Hayden bu kabilelerin en güçlüsü Kara Kanat'ın lideridir ve en büyük rakibi olan Gri Taş'ın liderinin kızı Grace'le tanışmadan önce de başında yeterince derdi vardır.

Düşmanın merhametine kalan Grace'in önünde iki yol vardır: Ya kurtarıcısına ya babasına ihanet edecektir. Hayden ise Grace'e güvenmek ile kabilenin kanunlarının gereğini uygulamak arasında kalacaktır.

Bu kurlsız dünyada her hareket sonun olabilir.

Gözünü aç, tehlikeye hazırlan. Bu düzenin adı: Anarşı!

25 TL

www.martiyayinlari.com

ISBN: 978-605-348-939-9

9 786053 489399

online sipariş: okuoku.com